

МАЯ ВУКОВСКА
ГЪРЛОТО НА ЗИМАТА

chitanka.info

The devil spoke and called you to his side

*Never will return again
Never will I see the rain
Never will return again
Never will I feel the rain*

*The throat of Winter.
(Opeth, The Throat of Winter)*

Температурата в Дубровник днес е била 40 градуса. Климатът в Европа се променя с всяка изминала година. Възможно е съвсем скоро наистина да настъпи краят на света. И то не само на кино. Но аз едва ли ще съм жив, за да ми се налага да търся убежище от ураганните ветрове или пустинните бури. А и да съм жив, едва ли ще искам да се спася. Ако някой продължава да твърди, че животът си заслужава да се живее само заради децата, които си направил, трябва да бъде застрелян, понеже е лъжец.

А най-добре да застреляте мен. Още сега. Изчакайте само да си сложа официалната усмивка, за да не изглеждам напълно отчаян, когато лицето ми застине завинаги в гримасата на смъртта.

Днес, освен че е горещо, е и добър ден за умиране.

Нямам любов. Но пък имам четири бутилки на рафта над кухненската маса, който преди време жена ми искаше да превърне в поставка за декоративната си експозиция от гравирани ароматни свещи. Но към днешна дата е просто дървен рафт, на който си държа алкохола и дистанционното от телевизора, който изхвърлих през прозореца, понеже жена ми си го искаше, а аз реших да й спестя труда да се качва догоре, за да си го вземе. Две от бутилките са полупразни — тази с джина и тази с Hennessy. Другите две не са интересни, понеже не са ми от любимите; сигурно са останали след запой с приятели.

Една моя позната твърди, че обича живота без любов; това било възможно най-свободната форма на съществуване, всяка друга, в която

има влюбване, страст, изневери, драма, била „поробваща духа“. Но и тя лъже. Лъже, понеже е студенокръвна грозница и не ѝ стиска да си легне с никого.

Казвам се Микаел Окерфелд. Викат ми Мике. Преди да си махна главата от раменете, бях свястно момче. Поне такива са ми спомените отпреди петнайсетина години. Учех математика (без особено желание, макар че ми вървеше) и свирех в група (макар че кой ли не свиреше в гаражна група в ония времена, когато духът на Кърт Кобейн все още се носеше из въздуха). После се напих в един бар, бях на 20, и главата ми клюмна върху гърдите на барманката, които бяха възхитителни; похубави не бях виждал до този момент. Всъщност, да си призная, не бях виждал никакви, като тези от долнокачествените порнокасети на баща ми и на жените по плажовете не се брояха. Ожених се за барманката. И десет дълги години не ѝ забелязвах, че е глупава. Искане ми се да можех да посъветвам младежите да не се влюбват, докато са пияни, и да не се женят две седмици след конкретното напиване, само че не мога, понеже мен лично влюбването ме държа много дълго. Или поне доста дълго, след като се беше изпарило, не забелязвах, че го няма.

След като завърших гимназия, почнах работа в склад за мебели. Ще обясня защо почнах там, а не в университета (макар че едва ли на някой му пука защо съм се провалил в учението). На абитуриентския бал откраднах чантичката на моя съученичка; вътре имало няколко едри банкноти, златната Visa на баща ѝ и диамантените обици, които свалила веднага след общата снимка на класа, понеже от тях ѝ се възпалили ушите. Също и два тампона, но това вече са подробности, за които не стана въпрос в полицейския участък. Вдигна се олелия, веднага се обади на номера за спешни повиквания и ченгетата дойдоха за минути в ресторанта, понеже самото споменаване фамилията на съученичката ми ги беше амбицирало да заловят крадеца до 20 минути след подаване на сигнала. Затвориха ресторанта, никой не можеше да влиза или излиза. Първо преровиха шкафчетата на персонала, надникнаха в кухнята, подушиха из гардеробната и тоалетните. Понеже още не бяха успели да се напият като хората, съучениците ми до един изглеждаха изплашени и безропотно започнаха да изпразват джобовете си върху белите покривки, когато ни беше наредено да го направим. „Всички, без изключение.“ Междувременно беше пристигнал и бащата на ограбената —

разгърден и потен след запой някъде из бардаците в западната част на града — той си размени няколко приказки на ухо с полицейския капитан, след което кимна по посока на мястото, където стоях неподвижно, с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на прекалено широките ми официални панталони. По знак на шефа му, едно от ченгетата ме приближи с тежкарска походка и изпуфтя насреща ми:

— Ти защо не си се изпразнил, младеж?

— Защото не ми става от тебе, брат — отвърнах спокойно, без обаче да го поглеждам в очите.

— На много умен ли се правиш?

— Съвсем не, полицай.

— Вади каквото имаш в джобовете!

— Имате ли заповед за обиск?

Ченгето зяпна насреща ми, килна назад фуражката си и потърси с очи началника си. Направи му знак, който, изглежда, означаваше „Шефе, имаме проблем“, понеже капитанът прекъсна разговора си с бащата и се запъти към нашия интимен ъгъл на ресторанта.

— Тоя се прави на интересен. Иска заповед за обиск, за да си изпразни джобовете.

— Ето я заповедта — каза капитанът и ми удари такъв неочакван шамар, че здравата залитнах и пометох всички чаши и чинии от масата. Но не успях да се задържа на крака и се строполих между два стола. Нещо в рамото ми изпука и ми прималя от болка.

Само мен отведоха в участъка. Първо ми дадоха лед за ръката, която много ме болеше, а после се коригираха заради благородния жест като ми удариха още два шамара. Искаха да призная, че аз съм откраднал чантичката. Бащата на момичето веднага ме заподозрял, понеже знаел, че съм боклук и престъпник. Заради дългата ми коса сигурно (която все пак не бях забравил да измия преди бала — даже още преди няколко дни си бях написал на фосфоресциращо листче „Да не забравя да си измия косата!“, лепнато на челото на Еди Ведър от плаката, под суровия поглед на когото се събуждах сутрин.) А може и да беше заради факта че на рождения ѝ ден, когато бяхме поканени в тузарския голф-клуб, на който таткото беше VIP-член, всичките ми съученици дойдоха облечени с поло фланелки на Ralph Lauren в бонбонени цветове, а аз носех тъмносини джинси с отрязани крачоли (понеже беше лято и няха подходящи бермуди за случая) и два

номера по-голяма тениска, на която пишеше You Look Like I Need a Drink.

Държаха ме в участъка към двайсетина часа. На третия час доведоха доктор, който намести изкълченото ми рамо; донесоха ми сандвич с шунка от автомата за закуски в коридора и кутия кола. И ми удариха профилактично още няколко шамара, от които ми потече кръв от носа. Не ми дадоха да се обадя на нашите. А те така и не се бяха поинтересували къде съм, понеже си ме знаеха, че съм луда глава, и сигурно бяха предположили, че след бала съм продължил да се наливам с приятелчета в някоя кръчма. И после съм заспал на нечия кушетка в нечия квартира в другия край на града.

Пуснаха ме чак следобеда на другия ден. Една мила полицайка, която на изхода на участъка ми връчи плик с малкото ми лични вещи (кутия цигари, от които бях изпушил само две, ключодържател с Empire State Building — подарък от братовчедка ми, която живее в Ню Йорк, и дребни монети) ми каза, че една девойка с размазан грим и бална рокля идвала предишната нощ, за да говори с началника (тайно от баща си!), след което той издал заповед да ме подържат още няколко часа и да ме пуснат.

Вероятно вече щях да съм забравил тая случка от нощта на бала и прочее; можеше даже да се ожения за разстроената си богата съученичка, която ме беше спасила от неправомерния арест с признанието си, че всъщност бившето ѝ гадже ѝ откраднал чантичката, понеже му трябвали спешно пари да си купи кока, ако, излизайки на улицата, за малко не бях попаднал под гумите на една патрулка. Стреснат и дезориентиран, се заковах на място. Притисках със здравата ръка бинтованата към гърдите си, яркото следобедно слънце ме заслепяваше, виеше ми се свят и се опитвах да не повърна. От колата изскочи ченгето, което ме прибра предишната нощ от ресторанта, тресна вратата и ме сграбчи за ризата.

— Мамка ти, копеленце, защо не гледаш къде пресичаш!

После, изглежда, ме позна, отпусна хватката и се ухили.

— Оооо, отворкото от снощи! Пуснаха ли те? Ако искаш, да те вода у нас да проверим дали тоя път няма да ти стане от мен, а?

И както ми стискаше ризата с една ръка, с другата грубо ме подпря на страничната врата на патрулката и ме хвана за топките.

В този момент май наистина много ми е прилошало, понеже повечето неща отгук нататък ми се губеха. Знам само, че отметнах глава назад и зверски силно го нацелих в челото.

Осъдиха ме условно на 12 месеца и 350 часа общественополезен труд, които трябваше да изпълня веднага след края на делото. Приятел на баща ми, който му дължеше услуга (или по-вероятно пари от покер) ме назначи в склада си за мебели — трябваше да описвам партидите, които всеки ден пристигаха и напускаха склада. За което, разбира се, не получавах и стотинка. А приятелят на баща ми трябваше всяка седмица да попълва формуляр, с който да декларира пред съда, че изпълнявам съвестно наложеното ми наказание. Когато 350-те часа изтекоха, вече бях прекалено смачкан, за да имам желание да продължа да уча. Приятелите ми от училище вече бяха започнали първия си семестър в различни университети, дори тези от групата, в която свирехме. (Друг е въпросът, че само Винс, клавишни, взе диплома. За зъболекар! Другите двама — барабанистът Дани и Малкия, бас китара, прекъснаха още преди Коледа на същата година и малко по-късно заминаха да свирят на морето в долнопробно клубче. Малкия го беше треснал някакъв с джет ски, както си плувал на дълбокото, и умря. А Дани още го виждам. Приятели сме. Но не пием заедно.)

Поработих още половин година в склада, после ми писна и си намерих работа като шофьор в цигарената фабрика. Там всъщност не беше зле, получавах целогодишни бонуси, а и беше лесно да изнасям цигари (понякога, ако ми беше ден, по 3–4 пакета наведнъж), които после да продавам на по-ниски цени. Иронията е, че ме уволниха не заради кражбите, а понеже на жената на прекия ми шеф много ѝ се искаше да я опъна, пък аз все се дърпах, така че накрая на нея ѝ писна и взе, че ме наклевети на мъжа си, че аз съм искал да я опъна, пък тя не давала, понеже му е вярна до гроб. И такива неща...

След това ме взеха на пробен период в един бар, но пробният период се проточи 3 години и по времето, когато дъщеря ми вече беше на 4, аз продължавах да разклащам шейкърите и да разтърквавам потемпераментните клиенти, които след няколко бири и смъртоносни шотове, налитаха да си пукат главите и да ми трошат инвентара. Жена ми гледаше с насмешка на работата ми, понеже самата тя отдавна вече беше скъсала с барманството и работеше в една корпорация за

мобилни комуникации. А аз, глупакът, я гледах с любов, дори когато си переше чорапите в кухненската мивка, което, еба ти, ме дразнеше.

Харесваше ми да мисля, че не съм неудачник, понеже имах семейство и кола, и ходехме на гости у разни приятелски семейства, също с хлапета, и си разменяхме нормални коледни подаръци, а не презервативи, пълни с вода или други такива глупости, каквито с кеф бих подарил на себе си, ако не бях вече сериозен мъж. Често се приспивах с мисълта, че един ден ще имам време за всичко, дори за моя Гибсън, цвят gothic black. През този ден жена ми няма да ме накара да вися пред детската градина, за да прибера детето, след като приключат с рисуването на „моето семейство на море“, ами ще се метна в колата си и ще отпраша за някое чудно и шумно място. И това ще бъде приказно място, защото ще мирише на истинска кожа, на пот и на тютюн — ще бъде като реклама в 4-D измерение. Личният ми импресарио ще си проправи път към мен през тълпата от разкошни мадами, които се блъскат и искат да ме пипнат за задника, и ще ми извика в ухото:

— Мике, веднага ме черпи един голям бърбън, понеже ти намерих на търг оригинална Les Paul^[1] от 1958-та. Току-що пристигам от Ванкувър, а бебчето е отвън в колата ми. Ако искаш, ето ключа, иди и плачи!!!

И ще си заслужава да се разплача, мамка му! После ще изкарам едно соло на новия си стар Les Paul, ревът на тълпата ще се блъска в огледалните стъкла на тъмните ми очила.

know me broken by my master

а вибрациите от интрото на Would ще разполовят с прецизността на скалпел запаления ми кървящ мозък.

teach thee on child of love hereafter

и гласът ми, леко дрезгав и треперещ от възбуда, ще се слее със смразяващия тембър на Лейн, който ще ме вика от гроба си.

Микеее, Микеее, МИКЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕ!

И тогава се събуждах, стреснат от гласа на Лейн Стейли^[2], моя брат, когото никога не съм имал. Вече буден, лежах по гръб в мократа от пот моя половина на леглото и се взирах в тъмносините очи на Лейн, който пък от своя страна се взираше в мен — без да мига, по-скоро уморено и тъжно, като дете, което току-що е престанало да плаче, отколкото демонично, както би се предполагало, че се взира една душа от преизподнята. Лина, жена ми, се завърташе рязко в съня си и, без да иска, ме първаше през лицето с ръка. Целувах я леко по голото рамо и скоро спокойното ѝ дишане ме унасяше отново.

На другия ден, точно в 4, щях да чакам пред тежката порта отковано желязо, през която се влизаше в двора на детската градина, и този път да се вирам през решетките, за да зърна червения помпон на шапката на Клои, дъщеря ми.

[1] Електрическите китари Gibson Les Pauls, чиито дизайн е разработен през 50-те години на миналия век на Тед МакКарти и китариста Ле Пол, се считат за едни от най-култовите от своя клас. ↑

[2] Лейн Стейли (1967–2002) — фронтмен и текстописец на рокгрупата Alice in chains. По време на кариерата си той се бори с тежка наркотична зависимост, която води до смъртта му през април 2002. — Бел.ав. ↑

Странно ли е, че не ме обзема нито ярост, нито нищо, когато се сещам за първи април, деня, в който открих, че Лина си има любовник? Сигурно не е, като се има предвид, че оттогава е минала повече от година и половина — време, през което се случиха толкова неща, че споменът за Лина съвсем естествено беше натикан в най-мишата дупка на разнебитеното ми съзнание. По-странно е обаче, че всеки път, щом се сетя за Макс, сърцето ми се свива от болка и тя е толкова непоносима, че прилича на гърч. Макс умря преди много години. Взех го като беше на 3 месеца. Аз бях на 14. На витрината на един зоомагазин, покрай който минавах на път за училище, имаше залепена обява, че подаряват немски овчарки. Когато отидох на посочения адрес, беше останал само Макс — всички други кученца си бяха намерили стопани. Явно той беше чакал мен. Преди Макс бях имал други кучета, по-големи и по-красиви, но той беше различен — разбираше ме, знаеше как се чувствам във всеки един момент, не беше точно куче, а китайски философ, прероден в куче. Живеехме още в старата къща, която, откакто си я спомнях, се рушеше и ако човек не внимаваше как слиза по стръмното вътрешно стълбище (ако например слизаше като мен — или по-скоро скачаше с цялата си тежест на всяка трета стълба и така чак до двора), прогнилите от времето дъски можеха да се продънят и да пропадне вдън земя. Майка ми забраняваше да седя на дървения парапет на площадката на горния етаж, понеже и той едвам се крепеше, но пък как да я послуша човек тая моя майка като това си беше най-хубавото място за наблюдение и за стрелба с фунийки от цялата шибана, разнебитена къща! С Макс постоянно висяхме там. И наблюдавахме живота на улицата под нас. Понякога Макс подаваше глава между преградите на парапета и лигите му се проточваха върху сладоледа на някое разсеяно хлапе или потъваха в бухналата като захарен памук фризура на съседката, която излизаше да пуши пред входа, за да може да разглежда по-отблизо минувачите, мъжете с шапки най-вече.

Понякога Макс ме придружаваше до изоставения склад за зърнени храни недалече от гарата. Мястото беше просторно, аз и приятелчетата от по-горните класове, с които се мъкнех по онова време, си бяхме намерили дупка в телената ограда, през която ловко се шмугвахме всеки път, щом ни се искаше да се махнем от всички, за да се напушим и да дерем гърла на Dr. Feelgood на Motley Crue.

Коронният ми номер беше да имитирам Ван Хален — връзвах си кърпа на главата (обикновено крадах от шаловете на майка ми), навивах си тениската до пъпа и късах жиците на импровизираната си от дръжката на пластмасова лопата за боклук китара.

Ходехме там през лятото, след залез-слънце, когато маранята се оттеглеше зад най-високите градски хълмове и асфалтът вече не се размекваше под гуменките ни. Макс гонеше задната гума на колелото ми и от време на време пролайваше колите. Пепе, Златното момче, Денис и Маня (единственото момиче в групата) ни чакаха, насядали на кашони под един от навесите, и пиеха топла бира. Денис беше най-голям, в 10-ти клас, и с най-дълга коса. Имаше истинска китара, но никога не я изнасяше извън дома си, нито пък ни канеше у тях, за да я видим. Бяхме чували няколко записи на Денис на демо-касета — изпълняваше парчета на AC/DC, правеше се на Ангъс Янг. Тогава ми се струваше, че Денис свири като бог, но едва ли е било така в действителност — просто съм си въобразявал, че ако на 16 имаш истинска китара, значи по презумпция си голям майстор.

Викахме Златното момче на един леко бавноразвиващ се седмокласник като на майтап, защото беше много мургав. Или просто беше мръсен — вече не помня добре. Взимахме го с нас, само защото винаги имаше у себе си пари и купуваше на всички ни бира и цигари. Златното момче беше напълно доволен от продоволствената си роля, понеже, въпреки ограничения си интелект, му беше напълно ясно, че единствено банкнотите му осигуряваха титулярно място в групата ни. Той нито можеше да свири на китара, нито можеше да имитира, че свири на китара, нито родителите му бяха разведени, нито имаше куче, нито гадже, нито дори тениска с логото на Led Zeppelin.

— Имам обаче голям кур, — изтъкваше често той като контрааргумент на нашите постоянни подигравки, че не разполага с нищо, с което да се гордее. По онова време не смятахме, че това е повод за гордост.

Но щеше да стане само след 4–5 години!

Маня беше повече момче, отколкото момиче, поне не пръв поглед — ходеше чорлава, с размъкнат гащеризон, който беше отмъкнала от автосервиза на баща си, и кубинки, които не сваляше дори през най-горещите летни дни. Пушеше най-много от всички и ние я харесвахме, понеже предлагаше най-смахнатите идеи и първа се

впускаше да ги изпълнява без всякакъв страх или мисъл за последствията. Нейна беше инициативата да разкопаем гроба на баба й и всеки да си вземе по една фаланга от превърналата й се в скелет ръка. Спомням си, че когато отворихме капака на ковчега, спуснат в земята преди повече от 10 години, отвътре лъхна такава нечовешка смрад, че не се сдържах, политнах напред, паднах на колене досами ръба на разкопания гроб и повърнах точно там, където едно време е било лицето на бабата.

Голяма идиотка беше тая Маня! И беше нервачка^[1]. Щом нещо не ставаше на нейното, изпадаше в истерия, буйстваше, тръскаше глава и чупеше де що свари. Веднъж даже в яда си изрита Макс, който изквича и се скри зад мен. Стиснах юмруци да й фрасна един, но тогава Денис ме спря. Запали една цигара, тикна я между стиснатите устни на Маня и само след едно дръпване чудото се случи — тя се успокои, отпусна се върху един кашон с ръце между колената и наведена глава и измърмори виновно: „Извинявай, Мике!“

Чак не мога да повярвам, че Маня беше първото момиче, което целунах!

Пепе беше най-добрият ми приятел. Майка му беше италианка, от Реджо Калабрия, не много хубава като Франческа Далера и другите актриси по филмите, но правеше фантастични канелони с плънка от сирене. А след като се натъпчехме с канелони у тях, ни правеше слабо кафе с мляко и това си беше истински рай на земята.

Пепе беше по-музикален от мен, имаше страхотен глас — от четиригодишен пееше по хоровете. Най-странното обаче беше, че гласът му не започна да мутира по оня дразнещия начин през пубертета; сякаш изведнъж, за една нощ стана по-плътен и още по-хубав. Пепе се харесваше на момичетата, понеже за разлика от нас, другите в групата, беше спретнат и чист през повечето време. Искрах никога да не се разделяме. Но в крайна сметка стана така, че първо с него ме раздели животът. Това стана в деня преди Макс да умре.

Беше неделя, в края на юли. Вечерта щяхме да ходим на кино; филмът беше Flatliners и се разказваше за студенти по медицина, които се опитват да преминат отвъд границата на смъртта, за да разберат дали има задгробен живот. Златното момче каза, че ще купи билети и за петимата, така че нямаше да се наложи да искам пари от майка. Следобедът беше протяжен и скучен; почетох малко от „Айвънхоу“,

легнал по корем на пода в стаята си, но скоро ми омръзна, пък и ми стана задушно и излязох да поседя на парапета на площадката. Погледнах надолу — съседката я нямаше никаква да стои на един крак като чапла и да пуши. Погледнах вляво — листата на кестените бяха замрели в безветрената жега, погледнах вдясно — една жена се опитваше да отлепи дъвка, залепнала на подметката ѝ. Клатех крака и си мислех за живота след смъртта и дали ще бъде толкова скучен като живота през юли в града.

Чух лая на Макс някъде откъм вътрешността на къщата. Дъските под краката ми завибрираха от бързия му бяг.

— Мике, ехооо!

Разпознах гласа на Пепе откъм улицата. И лаят на Макс все по-близо. Вдигнах ръка, за да махна на Пепе и леко се наклоних, за да го видя по-добре измежду клоните на кестеновите дървета. И изведнъж Макс влетя на площадката, изправи се на задни лапи и постави предните си крака върху гърдите ми; за миг загубих равновесие, пръстите ми изпуснаха парапета и после вече летях надолу.

Паднах върху Пепе, усетих го как рухва под тежестта на тялото ми, а главата му се удря в ръба на трафопоста — прас! — изпука като счупено яйце и после нищо. Няколко секунди останах да лежа бездиханен върху Пепе; зад затворените си очи чувствах как кръвта лудо пулсира в изплашеното ми тяло, лаят на Макс беше далечен, толкова далечен, все едно идваше от Марс... Струваше ми се, че ако мръдна дори само с един косъм, ще наруша всемирния ред и тогава всичко ще отиде по дяволите. Като през памук чувах писъците на минувачите; някой ме хвана през кръста и ме повдигна. Отворих едното си око. На забавен кадър лицето ми се отдалечаваеше от тялото на Пепе. Светложълтата му тениска беше напоена с кръв. Чак после разбрах, че кръвта беше от мен — при падането си бях ударил главата в един от дебелите клони на кестена. От раната шуртеше кръв, която се стичаше в очите ми и вече не виждах. Нито пък чувах, защото шумът като от ненастроен телевизор измести всички други шумове.

Макс беше престанал да лае.

Пепе умря на място. На другия ден, в понеделник, бащата на Пепе влетя в двора ни със заредена пушка и застреля Макс.

Предполагам, че е искал да застреля мен. Трябваше да го направи. Още тогава. Без да се замисля. През онази неделя така и не

гледахме Flatliners, но бях сигурен, и продължавам да бъда, че животът след смъртта сигурно щеше да е много по-добър от този, който ми предстоеше.

[1] Запазени са жаргонни думи и правописно неправилни изрази на авторката. — Бел.ел.коректор. ↑

Вече 10 години не се разделям с бейзболните си шапки заради грозния белег, който ми остана след падането от парапета, с което убих Пепе. И кучето си също. Той, този белег, е като блатен червей, който живее в симбиоза с черепа ми и е толкова голям, че там коса не расте. Затова откакто навърших 25, започнах да си бръсна цялата глава. Когато съм без шапка и се погледна в огледалото, виждам един незащитен, гол охлюв, който всеки минувач може да стъпче в забързания си ход, ако не внимава. По-надолу, под белега, и под преждевременно състареното ми чело, очите ми гледат право в очите на един мъж, лишен от воля. Прокарвам ръка по наболата си брада, облягам се на умивалника, навеждам глава, ужасно ми се гади, но започвам да преглъщам бързо — отработена техника, която кара гаденето да премине. Отново поглеждам в огледалото — през отворената врата се вижда част от спалнята. И босия крак на момичето, с което си тръгнах снощи от бара. Има татуировка на глезена — някаква женска лигня от типа на лотос, или японски йероглифи, които тя си мисли, че значат „любов и преданост“, но всъщност значат „мъжки чорапи за 9,90“, понеже са прекопирани от найлонова рекламна торбичка.

Имам шест татуировки. И всяка една е белег от рана, която сам съм си нанесъл. Ама какво да й разправам на малката курва от бара, с нейните банални йероглифи, които служат само за да се фука през лялото като носи сандали, че уж е много отворена!

Запращам гневно четката за зъби в умивалника, избърсвам си устата от ментовата пяна с опакоето на ръката и с тежки стъпки се отправям към спалнята. Хващам я за татуирания глезен и я стисвам леко.

— Айде ставай!

— Ммммммммммм.

Тя покрива главата си с възглавницата, извива тяло, лигави се. Това ме кара само да стана по-настоятелен. Разтърсвам я за рамото.

— Сто часът е, трябва да си тръгваш.

Девојката май все още не схваща за какво става дума, протяга се лениво, все така със затворени очи, търси със сънena ръка да ме погали по лицето, но не улучва, понеже се дръпвам назад, ръката ѝ увисва във въздуха и тупва на матрака като отстреляно птиче. Чак тогава отваря едното око и се опитва да ме фокусира.

— Налага се.

прикрит в сянката на сергията на ъгъла. Беше изтощително да съм консултант.

Когато преди 3 години Лина ми заяви, че отново е бременна, престанах да дишам за около 40 секунди. Всъщност беше лесно да престана да дишам, понеже тъкмо се гмурках в басейна на хотела, където бяхме на почивка. Чух края на изречението ѝ (... „бебе през януари“) буквално изпод водата. Останах под повърхността повече от необходимото. Даже ми се искаше никога повече да не изляза, понеже началото на същото това изречение адски ме подразни („Шибаняк такъв, и ако искаш да знаеш, чакам...“). Бяхме се скарали за поредната глупост. Клои се разстрои от скандала и ревна, започна да си скубе косата и да настоява, че ще заmine при баба си и дядо си на автостоп, ако **ВЕДНАГА НЕ ПРЕСТАНЕМ!** Искях да я успокоя, да я гушна, да ѝ кажа, че не се караме, а само спорим, но точно тогава Лина тъпачката мина покрай мен на излизане от стаята и грубо ме блъсна в гърдите с две ръце, уж за да ѝ направя път, а всъщност искаше да ме удря, и да ме удря с юмруци, докато сърцето ми не престане да бие. После аз слязох да си охладя главата в басейна, а тя изникна изневиделица и продължи тирадата от преди малко. Хората по шезлонгите се заобръщаха, изпадаха развързани горнища на бански, размятаха се цици и кореми, разляха се коктейли... А Лина продължаваше да крещи. Точно тогава най-сериозно се замислих дали да не отворя уста, да поема колкото мога хлорирана вода и да приключа с това веднъж завинаги.

Но бебе през януари?!

Изпуснах въздуха от дробовете си на бълбукащи възмутени мехурчета и изплувах.

Лина беше застинала в поза на восъчна фигура — леко разкрачена до ръба на басейна, с ръка на гърлото, сякаш се беше задавила от рибена кост, чертите на лицето ѝ бяха изопнати, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. Излязох от басейна и я взех в мократа си прегръдка. Тя не се дръпна, не направи опит да ме отблъсне, отпусна глава на гърдите ми и притихна.

— Ще се оправим, скъпа. Всичко ще бъде наред.

И така си беше. За около 11 месеца.

През декември 2007-а баща ми се обади и каза, че е решил да продаде парцела ни от пет и половина декара в провинцията на

холандската компания Eurowind, която щяла да строи ветропарк. Експерти от фирмата харесали мястото, понеже ветроскоростите там били сред най-високите в цялата страна. Ставаше дума за много пари. О йе, щяхме да забогатеем! Аз щях да забогатея.

С една част от моя дял си купих червено BMW петица, дизайнерски мобилни телефони за мен и за Лина, а Клои пратих на зимен лагер в Гармиш (откъдето ни я върнаха на втория ден, понеже ухапала за ръката една от възпитателките, а едно друго момиченце пребила с щеката си, понеже искало да я пререди на лифта).

Другата част от парите сложих на специален спестовен влог с условие за 12 тегления годишно. Вече не ми се налагаше да върша неща, които не харесвам. Заприличах на героя на Хю Грант от About a Boy — 38-годишния безделник, който си живееше охолно с парите от авторските права на популярната коледна песничка, написана преди години от вече покойния му баща. Аз обаче живеях на гърба на вятърните турбини на Eurowind, които генерираха електрическа енергия за хиляди щастливи потребители на територията на страната.

Първата ми татуировка беше с името на новородената ми дъщеря: Ема

Клои обаче се разрева и аз, за да възстановя семейното спокойствие, увековечих върху плътта на лявата си ръка и нейното име: Chloe

След раждането Лина като че ли малко се успокои. Аз обаче бях нащрек. Понеже усещах, че следващата криза наближава. Надушвах я. То е все едно да се разхождаш из полето, около теб има само висока цъфнала трева и телеграфни стълбове. Но изведнъж небето откъм запад почернява, въздухът натежава и моментално ти става ясно, че ще вали. А ти няма къде да се скриеш. Усещането за буря преди бурята може да вкамени сърцето ти завинаги.

Но за един кратък отрязък от време небето беше само притъмняло, още не валеше. Лина разви навика да драйфа след почти всяко хранене. Искаше да отслабне колкото се може по-бързо след бременността, за да може да носи банския си на леопардови шарки от миналото лято, когато се скарахме край хотелския басейн. Всъщност, момент, каза, че сега заслужава да си купи (поправка: да Й купя!) нов бански, примерно на Emilio Rusci; видяла един „много сладък“ на някаква витрина — в модния за предстоящия сезон тюркоазен цвят, с голяма халка, която захваща банелите отпред — истинско бижу.

— Иди да повърнеш трите парчета диня, дето изяде преди малко, за да станеш още по-слаба и тогава ще говорим — отвърнах аз, без да я поглеждам. Седях с гръб към нея на кухненската маса, разглеждах картинките в TattooistWorld.

— Безчувствен тъпак! — тя ме шибна през лицето с чорапогашника, който щеше да си обуе.

— И аз те обичам, пиле!

Нека да изясня нещо — когато в продължение на 11 години не си имал очи за ничие друго лице, освен това не жена си, и дори не ти е идвало наум да мастурбираш върху гланцираната снимка на непозната красавица с бадемови очи и цици като силиконов сън, на 365-тия ден от единадесетата година сатаната в теб вече е набрал достатъчно мощ, за да ти изпили мозъка.

Името Маеве значи „мораво цвете“ на гръцки. Още същата вечер, след като се запознах с Маеве, го проверих в Wikipedia. Винаги си проверявам непознатите и по-странни думи в интернет. Не че после ми хрумва да ги използвам аз самият — никога не бих събрал в едно изречение думи като „стилистика на софизма“, „парекселанс“ и „антропоморфен“, но си мисля, че не е лошо да знам какво означават.

Срещнах я цяла година преди Лина да започне да се чука с колежата си от PR-отдела. О не, пардон — по-късно ми беше пояснено

и подчертано с три дебели линии, че тяхната любов е специална и че няма да позволят на другите (мен!) да я омърсяват с гадните си хули и намеци. Както и да е... Маеве. Маеве. Първата ми изневеря. Готино и страшничко едновременно. Разкош! Кръвта ти нахлува в главата със скоростта на форсиран автомобил и започва да блъска в слепоочията ти.

Тя работеше като главен вътрешен дизайнер във фирмата, която наехме с Лина да ни предекорира апартамента.

Влезе у нас, токчетата ѝ професионално чаткаха по дъбовия паркет — чат — чат — отпусна се на едно от канапета и с отегчен жест подпря брадичката си с ръка.

— Не става!

Лина ме погледна с укор („Как можаха да ни пратят тая високомерна коза!“)

— Кое по-точно не става? — попитах аз като се стараех да звуча настойчиво, без да бъда груб.

— Това — тя махна неопределено с ръка. — Мебелите не стават — изглеждат вежди на фона на новия паркет, тапетите са ретро, без това да значи ретро шик, а тия пана по стените просто не искам да ги коментирам. Вие, хора, да не идвате от гората?!

Пак погледът на Лина: „Е тази наистина прекалява. Направи нещо!“

На мен обаче не ми се правеше нищо конкретно, понеже поведението ѝ всъщност ме забавляваше. Спомних си колко много се надуваше Лина с вкуса си, когато купи тъпите пана от раката.

— Но ако настоявате, разбира се, може да ги задържите, — добави дизайнерката с лека насмешка в гласа. — Ако са ви ценни...

— Не! Да! — изрекохме с жена ми едновременно.

— Не, госпожо, не държим, — аз се ухилих победоносно при мисълта как сам ще се погрижа кичозните пана да станат на подпалки. Лина до мен стисна устни и се въртна. Промърмори нещо от сорта, че ще направи кафе или ще си скове ковчег, не знам.

Вече сами във всекидневната, дизайнерката за първи път ме погледна в очите, откакто се запознахме преди час, и каза бавно:

— Мисля, че с вас ще се сработим много добре, господин Окерфелд.

Това, което очите ѝ всъщност казваха, беше: „Ела веднага тук и ме целуни!“

Целувката обаче дойде чак след два месеца. Маеве вече беше приключила с всекидневната и сега беше извикала работници да сложат окачени на конзоли корнизи в стаите на децата. Седяхме в кухнята, разглеждахме каталози за луксозни спални, Лина беше оттатък и сменяше памперса на Ема.

— Още кафе? — надигнах се от стола и посегнах към празната ѝ чаша. Вместо отговор обаче тя светкавично, като гладна хищна птица впи пръсти в ръката ми и ме накара да седна обратно.

— Трябва веднага да ме целунеш, иначе ще ти счупя ръката.

— Виждам, — наведох се към нея над френската кана за кафе, хванах я със свободната ръка за тила и я целунах.

Автомобилът в главата ми мощно потегли.

Маеве обичаше да казва: „Подранилото пиле може и да хваща червея, но втората мишка получава сиренцето.“

— Какво, какво?

— Нищо, глупако, ела тук и ме чукай ВЕДНАГА!

И така — цяла година. С тялото си живеех в новообзаведената къща на Високата улица, както ѝ викаха още от 50-те години на миналия век, но понякога, всъщност всеки път, щом ми се отдадеше възможност, пенисът ми, слабо придружен от главата ми, се преселваха за няколко часа в рая. А раят беше навсякъде, където беше и Маеве. Една приятелка на Маеве, кинорежисьорка със съмнителни възможности и още по-сомнителни успехи, ни беше дала ключа от апартамента си в Липовия квартал, понеже през по-голямата част от годината снимаше насам-натам из страната, главно филми за умствено изостанали младежи, които чрез Бог и рисуваната керамика намират утеха и смисъл в живота. Не бях гледал нито един от филмите ѝ, Маеве ми ги разказваше в кратките почивки за по цигара.

Маеве, Маеве, Маеве... Как можех да престана да повтарям това име, когато то ме изпълваше целия, все едно досега съм бил празен, и изведнъж Бог започва да налива в мен съдържание, но не посредством рисуването върху керамични съдове! Тази жена беше направена от лудост. И от сняг. И от реотанови нагреватели. Беше властна, и тъжна, и ставаше още по-властна всеки път, щом се натъжаваше. А тъгата ѝ можеше да дойде от много места — от хлапето ѝ на първо място, което

беше болно от множествена склероза и изискваше постоянни грижи. После и мъжът ѝ, един богат гъз с къща, яхта, втора къща и втора яхта, който официално се водеше изпълнителен директор на швейцарската фармацевтична компания Hoffmann-La Roche, а неофициално переше пари за някакви едри наркотици. И накрая идвах аз — не бях най-голямата ѝ грижа, но определено бях грижата с най-сладък кур. Маеве имаше талант за рисуване, но вместо да го използва, за да прави реплики на Гоген (имаха негово истинско платно от последните му години, прекарани в Папеете, на Таити) или да рисува водни линии върху чаените чаши от скъпия им порцеланов сервиз („Искам да строша всяка една чаша, а накрая и каната в мутрата на мъжа си!“), тя го използваше, за да прави ескизи на члена ми. Погледнат от различни страни, в ракурс, изправен, полегнал върху стомаха ми, наполовина хлътнал в ануса ѝ. За този, последния „кадър“, тя забиваше чело във възглавницата и разтваряше половините на задника си с ръце; когато забавях темпото, тя се опираше на лакти, извърташе се от кръста и гледаше назад.

— Кажи ми как изглежда, кажи ми как изглежда! — молеше ме като полудяла, само че аз губех и ума, и дума, понеже просто нямаше начин как да правя подробни анатомически описания и същевременно да участвам и телом, а донякъде и духом в процеса.

Един ден ми писна от настояванията ѝ и го снимах с мини dv-камерата, която намерих в един от кухненските шкафове (!) на режисьорката, докато търсех солени бисквити. Беше ми малко неудобно хем да държа камерата, хем да направлявам „малкия“ Мике в иначе добре разработената задна врата на Маеве, но тя ме окуражи като каза, че всички велики режисьори са започнали с трепереща ръка и непрофесионални кадри. Това ме разсмя.

Разбрах, че съм влюбен в Маеве един ден през юли, когато на сутринта станах да пикая и урината ми беше кървава. Здравата се уплаших и веднага се обадох на Лина — тя беше оставила бележка, подпъхната под възглавницата ми, че заминава при родителите си за уикенда и взима децата със себе си.

— Болен съм от рак.

— Глупости, Мике, болен си в главата.

— Пикая кръв.

— Иди на лекар. Аз какво мога да ти кажа!

— Кога ще се приберете?

— За бога, Мике, та ние току-що пристигнахме. Не съм карала 105 километра, само за да се върна веднага и да те лекувам с целувки.

— А може би трябва — промърморих и затворих.

Само след минути дойде и първата остра болка в кръста. Почти ме подкоси, хванах се за барплота и престанах да дишам за няколко секунди.

— Мамка му, мамка му.

Пак ми се припика, този път излязоха само няколко капки, но пареше ужасно. Аналгин, аналгин, къде държеше аналгина Лина, мамка ѝ на Лина, трябва ми аналгин, веднага, иначе ще пукна. Отварях шкафове и чекмеджета, разхвърлях навсякъде коктейлни бъркалки, салфетки, кламери, шивашки метри, разноцветни макари, никотинови лепенки. Но така и не намерих аналгина. Довлачих се до неоправеното легло и се тръшнах в него. Стисках очи и си представях, че съм на 12 и майка ми е купила сив костюм, който трябва да облека за някакъв училищен концерт. Аз се разреждам, понеже приличам на глупак и съм сто процента сигурен, че другите ще ми се подиграват. „Никой няма да ти се подиграва, казва майка с внушителен тон на психиатър, понеже ще си изспириш пиесата перфектно и всички ще ти ръкопляска.“ Аз настоявам, че нищо не мога да изспиря, след като съм облечен „толкова грозно“, но с майка ми на глава не може да се излезе, и накрая ме натикват в зеления, стар очукан опел, както съм си с костюма и подутото от рев лице. В програмата на концерта съм четвърти, идва моят ред, излизам на сцената, сядам на твърдата табуретка зад пианото и забравям по средата сравнително лесната пиеска на Карл Черни. Хората въпреки това окуражително ми ръкопляска. Повече никога не пипвам пиано.

От спомена за сивия костюм и концертния ми провал кръстът ме заболява още повече и се свивам като ембрион върху мокрите от пот чаршафи.

Към обяд болката не е преминала, драйфа ми се страшно и сериозно искам да умра. Докопвам мобилния телефон и набирам номера на Маеве.

Тя пристига след няма и 15 минути; казва, че хлапето ѝ тая сутрин също е било много зле и даже са викали линейка; почвам да хленча, правя се на самоотвержен — моля я да си тръгне, не е

необходимо да е добрата самарянка по 24 часа на ден и прочее. Тя обаче не ми обръща внимание, завива ме, стопля грейката, която намира незнайно къде (аз даже не знам, че сме имали грейка!) и я слага на кръста ми. После ми дава и аналгин (алилуя!), който преглъщам с три големи гълтока коняк. Заспивам изтощен някъде в късния следобед, като последното нещо, което помня преди да изключа, е хладната ръка на Маеве върху бузата ми.

Маеве, Маеве, Маеве.

* * *

В началото на януари 2008 с останалите от продажбата на парцелите пари, утроени от лихвите и някои сполучливи борсови спекулации, за които ме светна един приятел от затвора (знам, тъпо е, но пичът е умен, затворът беше грешка — според него!), купих фирмата на Маеве. Мъжът ѝ не се възпротиви, понеже по онова време аз бях все още „просто един новобогаташ и клиент“, така че от негова страна нямаше никакъв проблем. През март приятелчето излезе от затвора и веднага го взех на работа във фирмата. Беше хитър, предприемчив и го биваше да разработва проектите така, че да съвпадат с понякога твърде претенциозните идеи на клиентите. Рожденото му име беше Принц, но, разбира се, един мъж в разцвета на силите си, с рошава брада и капацитет да погълне съдържанието на бутилка J&B, само докато разказва виц, не би могъл да живее с подобно име. Затова наричаше себе си Бо. Преди да влезе в затвора, Бо работеше като валутен дилър в банка и оттам познаваше толкова добре капиталовите и парични пазари. Само че антироялската му натура, която ненавиждаше името Принц, не му даваше мира и той не можеше да се задоволи да живее живота на гражданин с порядъчна професия. В един момент Бо започнал да изпраща мейлове на някои от по-стабилните клиенти на банката, предварително проучени и селектирани прецизно, в които ги подмамвал да продават или купуват ценни книжа на определени компании на фондовите пазари, като по този начин самият той се възползвал от промяната в цените на акциите. Нещата му се получавали в продължение на цели осем месеца, натрупал капитал от близо 80 хиляди евро. После го хванали. И му дали 11 месеца.

Познавах Бо от времето, когато работех като барман. Веднъж се беше напил зверски и аз се намесих, точно когато двама шибани наркомани му пребъркваха джобовете на якето и джинсите. Разкарах ги от бара с няколко ритника, за което ми помогна и Зиги Маймуната от охраната. Бо продължаваше да лежи на бара, от края на устата му се стичаше лига, а на подметката на едната му обувка беше залепнала тоалетна хартия. Намерих портфейла му във вътрешния джоб на якето

му, видях къде живее и го откарах до тях. На другата вечер Бо се върна в бара, за да ми благодари — беше смирен и избръснат, пи само две бири и си тръгна. Оттогава стана нещо като мой оръженосец; казваше, че ако трябва, би си отрязал единия крак заради мен. Надявах се никога да не се наложи да доказва предаността си при екстремни обстоятелства, понеже познавах Бо и знаех, че щеше да си отреже крака.

Бо и Маеве не се харесваха особено, но се понасяха. Заради мен. Понякога с Маеве се чукахме в офиса на фирмата. Като усетеше накъде вървят нещата, Бо ми смигваше съзаклятнически и излизаше в обедна почивка. Нищо, че беше 4 следобед. Или 10 сутринта.

Имахме много клиенти, изкарахме много кинти. Ама много!

Беше еба ти готината година! Последната такава в живота ми.

Кризата ме бутна надолу по стръмното в началото на 2009-та.

— А бе, Бо, каква е разликата между психическа и житейска криза? — питам Бо една вечер, докато седим в долнопробна кръчма с жива музика, изпълнявана от умрели рокаджии.

— Не знам, брат, — свива рамене той и потропва с кокалчетата на пръстите си по бара, за да привлече вниманието на повлеканата със зле изрусена коса, която разлива напитките. — Дай още едно малко, сладурано!

Поглежда ме, вижда първите признаци на полудяването в погледа ми, и бързо си сменя поръчката на „едно голямо, то се е видяло, че ще е тежка нощ“.

— Виж сега, брат, житейската криза, така, както аз я разбирам и така, както я видях отблизо в панделата, е, да речем, да останеш на улицата, да имаш ипотека, която не можеш да си плащаш, децата ти да няма какво да ядат, такива работи... Докато психическите кризи водят към една врата, на която пише „Надежда всяка тука...“ сецаш се, нали?

Поклащам глава. Не се сецам. Не съм чел колкото Бо. Бо е умен. Решава и най-сложните кръстословици от раз.

— Както и да е, — той надига чашата, отпива и слага ръка на рамото ми. — На теб какво ти е?

— Тъпо ми е.

А защо ми е тъпо, идея си нямам.

Прекарвам целия февруари в запои. Прибирам се по никое време, Лина лежи будна в леглото и бялото на очите ѝ присвятва в тъмното. Само веднъж ми казва:

— Моля ти се, прегърни ме! — и протяга ръце към мен, ама аз губя равновесие, докато се опитвам да се измъкна от джинсите и се свличам тежко на пода, встрани от изстиналото ни брачно ложе.

— Не мога, пиле, — гласът ми е пиански; друг не може и да бъде в 5 сутринта, след като съм изпил половин литър коняк и съм пушил евтина трева, която ми е дал някакъв мърляв тийнейджър в мъжката тоалетна на бара.

— Защо, Микаел, защо?

— Не ми идва отвътре, — казвам и започвам да се смея като гнусен нещастник. После пролазвам в леглото и се строполявам в моята половина, Лина се свива в нейната, дръпва завивките към себе си и плаче.

Имаше една приказка. Как две жабки паднали в мляко. Едната потънала като в блато. Другата не спирала да маха с крачета, не спирала, не спирала... докато усетила, че въздух вече не може да си поеме... и накрая... усетила твърдо дъно. Земя... Чак сега разбрала, че с крачетата си успяла да разбие млякото на масло.

В моето добре подредено блато обаче колкото и да махам с крака, едва ли ще разбия млякото на масло. А и не мога чак толкова дълго да махам с крака — ще се задъхам, сърцето ми няма да издържи и най-после ще пукна.

Ставам, за да повърна. Не успявам да вдигна навреме капака на тоалетната чиния обаче и драйфам върху меката бяла постелка пред нея. Не си правя труда да избърша повърнатото. Отивам залитайки във всекидневната и си пускам Voodoo на масачузетските пичове от Godsmack.

*No more meaning to my life
No more reason to stay
Freezing feeling,
Breathe in, breath in*

Вдишвам, вдишвам, вдишвам и накрая така ми се завива свят, че припадам на красивия, мултиструктуриран (извинете) килим с височина на косъма 30 мм, който Маеве ни избра.

На другата сутрин не ми е добре. Лина най-коравосърдечно ме е оставила да спя на пода. Излязла е вече, когато се съвземам. Първото нещо, което виждам, са краката на Клои, обути в тъмносини чорапки.

— Тате, добре ли си?

Ако й кажа „да“, значи да я излъжа, а не искам да я лъжа, понеже вече е на 10 и откакто преди 3 години плака, след като й казахме, че аз и майка й купуваме коледните подаръци, а не някакъв дебел, червендалест педофил с брада, реших повече никога да не я лъжа за нищо. Затова отговарям така:

— Като пийна кафе, ще се оправя, сладурче.

— Да наля ли вода за кафе?

Не дочаква отговора ми, а изтичва към кухнята с обутите си в сини чорапи крачета, което ми дава време да се изправя и да се приведа в по-приличен вид.

— Хей, Клои, знаеш ли къде е майка ти?

Тънкото й гласче откъм кухнята:

— Каза, че отиват да ваксинират Ема. (В главата ми рита троянски кон.) И, тате, каза да изпринтиш някакви документи от нейния компютър, ти си знаел кои, и да ги отнесеш... забравих къде.

Става въпрос за ваучерите за самолетните билети до Париж, които ще подарим като сватбен подарък на двойка наши приятели, на които ще кумуваме другата седмица.

Докато отпивам от чашата с кафе, включвам лаптопа на Лина и известно време се вирам тъпо в картинката на десктопа ѝ — бяло коте бърка с лапа в аквариум с две червени рибки. Тъкмо се каня да кликна върху папката My documents, когато в долния край на екрана излиза оранжев правоъгълник с името на... навеждам се напред, за да го разчета. Някой си Philo. Чудя се точно три секунди дали да кликна върху Philo, за да видя какво има да казва на жена ми. Защо пък да не кликна!

Philo [28.2.2009 г. 10:07:51]: Мило, там ли си?

Задавам се с глътка кафе. Ама какво е това, да му се не види...

Philo [28.2.2009 г. 10:10:52]: Какво става? Защо не пишеш?

Шибанякът Philo не се спира. Чувствам как краката ми се схващат, а сърцето ми започва да бие съвсем бавно, сякаш на каданс — туп, две секунди, туп, две секунди, туп. Пръстите ми сами започват да се движат по клавишите.

[28.2.2009 г. 10:10:58] Lina: Тук съм. Бях в банята.

[28.2.2009 г. 10:11:10] Philo: Еха! Гола ли си още?

[28.2.2009 г. 10:11:23] Lina: Вече не, сложих си гащичките.

[28.2.2009 г. 10:11:29] Philo: (chuckle) Ох, само как ми прималя като си те представих.

— Тате?

Обръщам се стреснато, первам чашата и кафето се разлива върху клавиатурата и някакви телефонни сметки.

— Да, пиле?

— Ще излезем ли да покараме колела?

— Малко по-късно, скъпа. Оправи си стаята през това време.

След малко ще дойда да проверя дали всичко е на мястото си.

Philo, Philo, кой си ти, да ти еба майката!?

Кликвам на VIEW, после на CHAT HISTORY и оттам се изсипва цяла кофа с лайна.

[04.2.2009 г. 01:16:42] Lina: как ми се иска да не бях омъжена сега

[04.2.2009 г. 01:17:54] PHILO: нещата се променят

[04.2.2009 г. 01:20:37] PHILO: затова не избързвай

[04.2.2009 г. 01:21:05] Lina: ок

[04.2.2009 г. 01:21:45] Lina: просто така е трябвало да стане

[04.2.2009 г. 01:22:05] PHILO: да

[04.2.2009 г. 01:22:23] PHILO: важното е, че се намерихме

[04.2.2009 г. 01:23:36] PHILO: кажи нещо

[04.2.2009 г. 01:23:46] Lina: божеее... ако знаеш как се разстроих само

[04.2.2009 г. 01:24:04] PHILO: защо? ако нищо между нас не се получи ли?

[04.2.2009 г. 01:25:03] PHILO: бъди искрена както винаги.

[04.2.2009 г. 01:25:47] Lina: не е за това

[04.2.2009 г. 01:26:43] Lina: просто можехме да бъдем толкова по-щастливи заедно, ако го нямаше Микаел.

Хахаха, ама познай какво, кучко — МЕН МЕ ИМА!!!!!!!

Алкохолът от снощи пак се надига зад гръдната ми кост. Иде ми да повърна не просто в тоалетната, а върху целия си живот. Върху живота си с Лина. А на това куцо куче Philo ми иде да бръкна в гърдите и да изтръгна сърцето му с голи ръце. Толкова съм психясал. Абсурд е сега да се кача на велосипед и да си свиркам, докато с дъщеря ми прекосяваме мостчето над реката и се запътваме към извънградския парк.

[08.2.2009 г. 01:48:08 | (08:48:23 — редактирано)] Lina: ти искаш да ми кажеш нещо ли?

[08.3.2009 г. 01:49:29] PHILO: ами казвал ли съм ти, че те обичам?

[08.3.2009 г. 01:50:08] Lina: не... за първи път ми го казваш

[08.3.2009 г. 01:50:05] PHILO: еми значи ето едно нещо

[08.3.2009 г. 01:51:37] Lina: ами аз казвала ли съм ти колко много, ама наистина много те обичам

[08.3.2009 г. 01:52:21] PHILO: не... това за първи път го чувам

Ама какво става, бе хора! Да не сте се друсили с LSD? Или с червени боровинки?

[08.3.2009 г. 01:53:43] Lina: а казвала ли съм ти колко много, наистина много харесвам ръцете ти.

Поглеждам своите — груби са, имам грозни пръсти. Затова още преди години отказах цигарите — някой ми беше казал, че когато човек пуши, несъзнателно привлича вниманието на околните върху ръцете си. Затова тези, които имат некрасиви ръце, просто не могат да си позволят да пушат.

Не мога да повярвам, че тогава съм се съобразил с това гейско твърдение. Но сигурно съм го направил несъзнателно...

[08.3.2009 г. 01:54:06] Lina: и как много, наистина много ме възбуждат само като ги гледам.

Да, ама моите я възбуждаха не на шега като бяха върху шибания й клитор!

[08.3.2009 г. 01:55:08] PHILO: те са само за теб и за твоето тяло.

Айде сега и конкуренция!

[08.3.2009 г. 01:56:53] PHILO: иди да си вземеш вибратора!

[08.3.2009 г. 01:57:28] Lina: а казвала ли съм ти колко много харесвам очите ти, и че само като ме погледнеш с тях, ми идва да се изпразня.

Съвсем наскоро Маеве ми беше пояснила, че изпразването при жените не е свързано непременно с получаването на оргазъм. Случва се при стимулиране на Г-точката и усещането било като разтоварване по-скоро. Не си спомням жена ми някога да се е празнила! ПОНЕ НЕ В МОЕ ПРИСЪСТВИЕ, май трябва да уточня при така развилите се събития от тази сутрин!

[08.3.2009 г. 01:57:37] Lina: :)

[08.3.2009 г. 01:57:51] Lina: не съм взела батерии още

[08.3.2009 г. 01:59:19] PHILO: нямам думи просто

[08.3.2009 г. 01:59:37] Lina: нали знаеш, че мога и с ръка

[08.3.2009 г. 02:00:28] PHILO: проникна ли вече или...

[08.3.2009 г. 02:01:12] Lina: eeeeeee... не съм още

[08.3.2009 г. 02:01:18] Lina: бързаш много

[08.3.2009 г. 02:01:54] PHILO: става въпрос за под гащичките

[08.3.2009 г. 02:02:29] Lina: аз вече съм ги свалила

[08.3.2009 г. 02:02:31] PHILO: всичко по реда си

[08.3.2009 г. 02:03:26] PHILO: усещаш ли как те целувам?

[08.3.2009 г. 02:03:43] Lina: дааааааа... сега се докосвам там, където бих желала ти да ме целуваш

[08.3.2009 г. 02:08:26] PHILO: а ръката, която те докосва по гърдите...

[08.3.2009 г. 02:08:39] PHILO: по вратлето...

[08.3.2009 г. 02:08:47] Lina: мммммм... много е приятно

[08.3.2009 г. 02:05:00] PHILO: усещаш ли топлината ми?

[08.3.2009 г. 02:05:14] PHILO: а дъха ми?

Ебаси!

[08.3.2009 г. 02:05:49] Lina: да... усещам дъха ти

[08.3.2009 г. 02:06:27] PHILO: а езика, който така нежно докосва кожата ти и се спуска надолу

[08.3.2009 г. 02:07:02] Lina: по-бавно... не мога да пиша с една ръка

[08.3.2009 г. 02:08:46] Lina: направо настръхвам вече цялата

Хлопвам капака на лаптопа. Всяко нещо си има граници. Детето стои в рамката на вратата, вече си е сложила наколенките и каската и ме гледа с търпеливо нетърпение в очите.

— Хайдееееееее да караме!

Ако сега отворя уста да кажа каквото и да е, ще се разплача, затова запушвам устата си с длан и я привиквам при себе си с ръка. Клои идва и се гушва в мен.

Когато вечерта се засичаме с Лина във все още общата ни спалня, аз заставам зад нея, докато си сваля полата, и я стисвам за гърдите.

— Какво ти става? — тя ме сръчква с лакът в стомаха. — Махни се.

— О, извинявай, сигурно пръстите ми не са ДОСТАТЪЧНО красиви, за да те пипат за изваяните цици, които, напомни ми моля ти се, колко струваха при ремонта след второто раждане?

— Какви ги дрънкаш?

— Лина, бебче, знам, че имаш връзка.

— Пак ли си пиан? — погледът ѝ, отразен в огледалото на тоалетката, е изпълнен с погнуса.

— Видях ти чата с Philo в skype, — казвам кротко. На това място тя вече се сепва и пребледнява истински, а не от пудрата, с която сутрин си замазва лицето.

— Ще спя в малката гостна, лека нощ — казвам и излизам.

И-и-и-и-и край на сцената.

Колко хора могат да кажат, че са били толкова близо до вратите на Ада, че са усещали с кожата си горещината, излъчвана от казаните? Аз мога. Бях отвън. Почуках, но дяволите не ми отвориха.

През следващите три седмици живея като квартирант в собствения си дом. Негласно сме се разбрали с Лина да обитавам малката гостна и да ползвам прилежащата към нея баня. Общо 16 квадратни метра. Никога не съм си мислел, че двама души могат да живеят в една къща и така да разчитат времето и действията си, че да не се засекат нито веднъж в продължение на почти 20 дни!

От време на време Лина пускаше децата при мен, за да си поиграем; пращаше ги „във ваканция“ един вид. Ако междувременно Ема се насереше, се обаждах по мобилния на Лина и тя изпращаше домашната помощница да донесе памперси за смяна.

— Госпожата ме помоли да ви кажа да не пускате толкова силно блек метал, докато децата са при вас.

— Ааа, така ли каза госпожата?

Аня, домашната помощница, свива рамене — тя е само вестоносец, а и украинка, така че с поглед ме умолява повече да не я забърквам в това.

— Добре, няма — отговарям примерно, но веднага след като Аня излиза, надувам до дупка Burzum и това кара хлапетата да запищят от кеф, че правим нещо, което майка им е забранила. Клои започва да скача върху леглото ми, тръска кестеняви къдрици и имитира, че свири на китара и откъсва глави на живи пилета, както съм ѝ разказвал, че правят някои блек металисти. Ема също пици, но то е по-скоро, защото музиката я плаши, а и защото гледа какво прави сестра ѝ.

В края на март, няколко дни преди Великден, „госпожата“ излиза от покоите си и благоволява да ме посети в моята скромна обител, по пода на която се въргалият празни бутилки, потни тениски, чифт джинси с изсъхнало лайняно петно на единия крачол (даже не знам дали лайната са били мои) и празни тубички от течен шоколад, които обичам да си изстисквам в устата от разстояние.

Лина прави гримаса, но е така благоразумна да не подхваща темата за уютната ми кочина, а кара направо:

— Вашите се обадиха. Излъгах ги, че имаш среща с клиенти и затова ти е изключен телефонът. Искат да идем при тях за Великден.

Казах добре. Тръгваме в петък по обяд, гледай да не се напиваш още от сутринта, понеже ще ходим с колата и ти ще караш. Чао.

Adios, да го духаш.

До петък се чукам 64 пъти с Маеве. Тя вече знае, че жена ми ми изневерява с някакъв нещастен тип от нейната служба, и приема това като стимул да зареже собственото си семейство. Аз не правя нищо — нито я окуражавам да го направи, нито ѝ казвам да не го прави.

— Кажи ми какво искаш, дявол да го вземе! — кресва ми накрая тя и започва да ме ритва по глезените, както лежим един до друг в леглото на режисьорката.

— Ако ти кажа нещо, ще го направиш ли? — поглеждам я толкова влюбено, че я усещам как омеква веднага. Цаката при жените е да им позволиш да се огледат в очите ти като в огледало. Ако видят образа си отсреща, всичко е наред — вече могат да са сигурни, че им принадлежиш тялом и духом. И това ги успокоява. После са готови на всичко за теб. Чувството е МНОГО ЯКО!

— Да, — е отговорът ѝ, в който изобщо не съм се съмнявал.

— Искам да ми изпържиш филии.

Маеве ме гледа с отворена уста — не знае дали се шегувам или давам завоалиран отговор на дилемата ѝ. Аз обаче нито се шегувам, нито говоря с метафори. Наистина ми се ядат филии. Става ядосана от леглото, хвърчат чорапи и гащи, тя сумти и си говори сама.

Чувам как външната врата се трясва.

— Това май значи не — въздъхвам и ставам да се разтъпча и да нахраня мършавите котки на режисьорката, които винаги седат на перваза на прозореца и ни зяпат, докато правим секс. След шоуто задължително получават консерва.

Така идва петък, аз се събуждам по човешко време и се чувствам сравнително в добра форма, понеже предишната вечер съм изпил само няколко питиета заедно с Бо (в офиса при това, дори не сме ходили на кръчма!). Клои нахлува в стаята ми към 10 и се бухва при мен в леглото. Косата ѝ ухае на шампоан, ръчичките ѝ обхващат врата ми — започва да ме души, но то е понеже иска да ме убие от любов.

Закусваме всички заедно (!), но в пълно мълчание. Трябва да ѝ призная на Лина, че наистина се старае да бъде мила. Надушвам, че е гузна, надушвам и чужда сперма върху гърдите ѝ. Отбелязвам си наум, че трябва непременно да разузная кой, да го еба, е тоя Philo. Сигурно е някой супергерой, който през деня е спретнат хубавец, облечен в синя фирмена ризка и с очилца, а нощем мускулите му разпарят ризката и тялото му се покрива с панцерни люспи, които му позволяват да плува под водата като подводница по 18 часа.

— Искаш ли още кафе? — пита тя и, без да иска или напълно съзнателно, гърдите ѝ, осквернени от супер спермата на Philo, се притискат до тила ми, докато се навежда, за да отсервира чинията ми от масата.

— Тц.

Вземам ключовете за колата от панера в коридора и тръгвам към гаража. Чувам с гърба си как Ема рева, защото иска да дойде с мен, а майка ѝ я успокоява, че „след малко ще идем при татко“.

Тази сутрин, за първи път от много дни насам, ми е леко на душата. Вместо кафе сякаш съм пил надежда. Сядам зад волана, поемам си дълбоко въздух и включвам на задна, за да изляза от гаража. Лина и децата слизат след невъобразимо дълго време, само че аз съм изпълнен с надежда и ведри мисли и си повтарям като мантра, че такова нещо като закъснение не съществува в метафизичната вселена.

Родителите ми живеят в провинцията, близо до мястото, където бяха парцелите, купени от EuroWind. Къщата е построена в средата на осемдесетте на миналия век, а нашите я купиха с парите на холандците. Сводести тавани с греди в повечето стаи, дървена дограма и възхитителна стълбищна площадка с колони. На приземния етаж всички помещения излизат на закритите и отворени тераси — вестибюл, гостна с камина, тухлени сводове, водещи към официалната трапезария със западно изложение. Във всекидневната има печка за дърва, кухнята е обзаведена в стил рустик с плот по средата, а майка

харесва най-много, че има вътрешен двор за простиране, както и библиотеката, понеже книгите винаги са й били голяма страст — в старата къща имахме почти 2 хиляди тома и тя ги беше изчала ВСИЧКИТЕ!

Децата седяха отзад — Ема, закопчана в столчето си, а Клои — с крака, вдигнати на гърба на моята седалка. Лина кротко се настани до мен, прегърнала дамската си чанта, с плътно прибрани колена и огромни тъмни очила, които удобно скриваха не само очите й, но и половината лице, така че да не виждам какво става зад тях.

Потеглихме, а децата се развикаха от кеф, че ще видят баба си и дядо си и че ще им се купува сладолед всеки път, щом спираме за почивка.

Пуснах музика. Нищо сатанинско, което подтиква към подпалване на черкви и клане на поляци. Реших да прекараме семейния ден в спокойните води на Soundgarden и HIM. С Лина бъбдохме за маловажни неща — питаше ме за бизнеса, как е Бо, намерил ли си е гадже, имам ли идея къде да организираме рождения ден на Клои, имам ли нещо против, ако замине през юни с Филип на море, искам ли дъвка... Какво, какво? Я върни малко назад.

— Къде да ходиш с кого?

— На море, (колебание в гласа) с Филип.

— А да, Philo!

— Моля те, не започвай скандал точно сега! — тя снишава тон, мисли, че така ще уталожим гнева, който се надига в мен.

— Нямам и намерение.

Клои започва да врънка, че иска безалкохолно.

Изминали сме към 40 километра, когато мобилният на Лина звъни и тя вдига. Отначало говори тихо, прикрива устата си с длан, но в един момент се размива и оттогава се отприщва цял един порой от гукания, хихикания и всякакви други лигави звуци. И така поне десет минути. Чувствам как кръвта ми завира; грабвам телефона от ръката й и изкрещявам:

— Виж какво, Филип ли си, какъв си, дръж се малко по-тактично и ни остави на мира, поне докато сме с децата, задник такъв, да ти еба майката!

После разбивам апарата във волана и го хвърлям обратно в полата на Лина. Тя не е мръднала през цялото време, гледа ме с ужас,

прехапала устни. Отваря уста да каже нещо, но аз не ѝ давам възможност да произнесе и една буква, понеже започвам да крещя неистово. Казвам, че е кучка и че е провалила живота ни, че ми е писнало да се свивам в гнусната стаичка и да ям замразени пици, виновна е, виновна е, че е съсипала брака ни, а този Филип ще го разчекна с една ръка.

— Не мога да живея така, повръща ми се от теб!

Чувствам крака си буквално залепен за газта — сякаш стокилограмова тежест го е затиснала за педала и не ми дава да помръдна.

— Микаел, какво правиш, за бога!? Ще ни пребиеш, намали!

Чак сега осъзнавам какво се случва. АЗ НАИСТИНА ИСКАМ ДА УМРА СЕГА!

— Супер! — изкрещявам в отговор. — Ще убия всички ни. Това е. Адът ни очаква. Мамка ти, Лина.

Скоростомерът скача от 150 на 165. После на 180.

Децата започват да пицят като на заклание. Клои рита с крака облегалката на седалката ми и повтаря през сълзи:

— Тате, не искам да умра, не искам да умра!

— Няма не искам! — гласът ми вече е гробовен, плача и не отпускам крака си от педала на газта.

Имам чувството, че гумите на BMW-то не докосват асфалта. Погледът ми е замъглен от сълзите и от ужасното главоболие, което повече прилича на бавно гилотиниране. Когато навлизам в насрещното платно и автомобилите започват диво да надуват клаксони, вече ми е все едно. Ръцете ми се отпускат върху волана, вторачвам се върху петното върху предното стъкло, оставено от размазана буболечка. Всичко върви много бавно. Освен колата.

Огромен ТИР профучава покрай нас и доплеровият ефект от заглъхващата му сирена ме стряска. Кракът ми отпуска педала на газта. Намалявам до 110. После до 80, 70, 65...

Всички звуци се връщат — писъците на децата и хлипането на Лина, която вече не плаче, а просто седи с изопнат гръб и широко оцъкдени очи. Аз обаче съм толкова изтръпнал, че не мога да реагирам.

Когато пристигаме при нашите, майка вече е на двора и тръгва към колата, за да ни посрещне първа. Щастливата усмивка на лицето ѝ

обаче угасва моментално, когато ме вижда как излизам от колата залитайки. Правя две крачки и рухвам в прегръдките ѝ, плача много, а тя ме притиска към гърдите си и също започва да плаче.

За втори път не умрях, когато трябваше.

Татуирах на гърдите си: Death doesn't want me

Майката е човек, който, като види, че в подноса са останали само четири парчета сладкиш за пет човека, веднага бърза да заяви, че не иска десерт. Моята майка е от този тип майки, които в подобна ситуация ще кажат, че никога не са обичали сладки неща, макар всички да знаят, че си пие кафето сутрин с четири лъжички захар.

Когато бях малък, около десетгодишен, и направех някоя колосална беля, което на практика се случваше средно по 18 пъти седмично, тя ни строяваше с по-голямата ми сестра, питаше кой е виновен и след като сестра ми я убеждаваше със спокойното красноречие на отличничката по всичко, че не е тя, майка я наказваше два дни без телевизия и джобни пари. Сестра ми презрително ме поглеждаше, наричаше ме „гнусно малко пънкарче“, заключваше се демонстративно в стаята си и не слизаше за вечеря като знак, че е революционерка и се обявява остро против потъпкването на човешките права в този дом.

Като свое оправдание майка винаги изтъкваше един и същи аргумент: „Мике НЕ МОЖЕ да направи това. Той е толкова добро дете!“ Аз притихвах и отивах да си чета „Антон и Точица“.

— Но ти НЕ МОЖЕШ да направиш такова нещо, Мике, сине! — едва успя да каже майка през сълзите си, след като ѝ обясних каква е ситуацията у нас и че възнамерявам да се изнеса на квартира.

Седяхме в задния двор по залез-слънце, беше хладно, но безветрено. Откъм гората миришеше на борова смола и билки.

Сега, ако отново бях на десет, майка щеше да ми каже да си облека пуловер, а аз щях да се възпротивя, понеже не може да си хем много страшен корсар, хем да носиш ръчно плетен пуловер с някакви женски фигурки на ръкавите и на гърба. Чак след 15 години, когато самият аз вече бях баща, ми стана ясно едно: че пуловерът е дреха, която детето облича, когато на майката ѝ стане студено.

— Ще отида да си облека нещо, — казвам аз и, ставайки, задържам ръката си върху нейната. Тя е на ръба да се разплаче отново.

Баща ми е по-сдържан. Все още държи фронта, но знам, че на него му е двойно по-тежко, отколкото на майка. Ще си трае, ще си трае, пък накрая ще откачи ловната си Smith&Wesson, с която обикновено бие фазани, и ще ме гръмне в главата. Затова от неговата реакция май повече ме е страх. Сега го гледам — стои приклепнал край една от цветните лехи, прави се, че почиства от случайни плевели

и сухи клечки цъфналия във виолетово иберис, а цигарата виси в единия край на устните му, отдавна изгаснала. Свърсил е вежди, усещам напрежението в прегърбените му рамене. Очаквам всеки момент да каже нещо. И той казва:

— Мике, кога ще дойдеш да ми помогнеш да засадим тагетесите и петунията? Трябва да го направим до две седмици, за да станат през май. Тази година смятам малко да разнообразя. Купил съм семена на целозия, калдъръмче и centaureя...

Баща ми е градинар. Но като нищо ще ми пръсне черепа, ако достатъчно го ядосам.

— Ще видим, — отговарям неопределено и отивам до колата, за да си взема анорака.

Великденското гостуване минава тягостно. Майка отбелязва поне дванайсет пъти, че нищо не ям и че много съм отслабнал. Докато се храним, от време на време хвърля кръвнишки погледи на Лина, която е по-тиха и от водата. Сега, след като вече няма мобилен телефон, по който да се лигави с нейния мухльо, е придобила леко отчаян вид. Но може и да е, защото само преди няколко часа щях да ѝ помогна да се срещне лично със Създателя си. И не можеше да направи НИЩО, за да ме спре.

Когато се прибираме вкъщи на другия ден, аз си се затварям в стаята и си пускам възможно най-мизантропската композиция на Dissection да чупи прозорците; крача от едната стена до другата, после обратно, после по диагонал, удрям гардероба с юмрук, той се заклаща и отгоре изпадат картонени кутии с фотоалбуми. Тъпо се вирам в някои от снимките — аз, Лина и Клои, която е на 3, на плажа. Усмиваме се срещу камерата, Лина е засенчила очите си с ръка, раменете ѝ се покриват с летни лунички, а едната презрамка на горнището ѝ се е смъкнала. Аз съм взел на ръце Клои, а тя е обгърнала врата ми с ръчички. Сладникава семейна идилия.

През следващите дни Лина почти не излиза нощем, за да се среща с нейния, както обикновено прави, след като преспи децата. Усещам някакви несигурни опити от нейна страна да заглади отношенията помежду ни: когато готви, оставя върху кухненския плот чиния с ядене и за мен, покрита с фолио, на няколко пъти ме хваща за ръката, а една събота вечер дори ми казва:

— Искаш ли да спиш в спалнята?

— А ли? Ще излизаш ли?

— Не. И аз ще спя в спалнята.

И така, лягаме си в спалнята, тя започва да ме гали по лицето, а аз известно време лежа като мумия по гръб и не мръдвам и с косъм. После става по-настойтелна — ръката ѝ се плъзва под ластика на боксерките ми и се налага да я спра преди да се надървя, защото това би значело, че ѝ прощавам безусловно.

Телефонът ми започва да вибрира върху шкафчето до главата ми. Обръщам гръб на Лина и вдигам.

— Край, напуснах го.

Маеве.

— Кога?

Отмятам завивката и ставам. Отивам да говоря в банята.

— И сега какво?

— Ела да ме вземеш.

Мълча около десет секунди. Отсреща Маеве също мълчи, но чувствам колко е напрегната и превъзбудена.

— Добре. До 20 минути съм при вас. Чакай ме долу.

Връщам се в спалнята, обувам си джинсите. Докато се озъртам за шапката си, Лина се надига на лакти и изумена ме гледа.

— Мике, върни се в леглото. Искам да се любим.

— Е аз пък не искам. (Намирам си шапката, хвърлил съм я зад декоративната китайска ваза с вместимост най-малко 20 литра, която никога не съм харесвал.)

— Излизам.

— Сега?!

Не ѝ отговарям. Въобще не обичам да говоря след полунощ (освен ако не съм къркан в някой бар!)

Когато виждам Маеве на улицата, праметнала през рамо голям син сак, сърцето ми прескача няколко удара. Отварям ѝ вратата, тя сяда до мен и започваме да се целуваме така, сякаш сме полудели от страст разгонени тийнейджъри. Изчукваме се в колата както сме си с дрехите и всичко — много предвидливо тя не си е сложила бельо, което адски ме възбужда, още щом набирам полата ѝ на кръста. После тя предлага да идем на хотел. И отиваме.

Докато пикая в тоалетната, мобилният ми започва да звъни. Лина е. Моли ме да се прибера, щяла да се раздели с Филип, стига да съм

готов да ѝ дам малко време, бла-бла-бла.

— Лина, чуй ме...

Тя обаче е набрала инерция, хем реве, хем говори — все едни и същи неща, които нито разбирам, нито пък искам да разбера, понеже акълът ми е между разтворените крака на Маеве, която ме чака, легнала по диагонал на леглото.

— Млъкни най-после, да му се не види! — изкрещявам аз и това, изглежда, сепва Лина, понеже тирадата прекъсва по средата на думата „завинаги“.

— Лина, и аз имам един човек, с когото се виждам вече от година. И смятам, че е време да заживеем заедно с нея.

— Лъжеш — прошепва жена ми.

— Тц.

— Лъжеш, лъжеш, лъжеш, лъжеш.

Няма смисъл повече да я убеждавам, а и наистина не ми се говори. Затварям и изключвам телефона. А с това окончателно изключвам и Лина от живота си.

Следващият ден е неделя. Събуждам се рано, понеже мразя да не спя в леглото си. Поглеждам Маеве, тя диша спокойно, положила глава върху ръката ми. Пръстите ми са изтръпнали от тежестта на главата ѝ. Измъквам се бавно, за да не я събудя, и разтривам безчувствената си длан с другата ръка, за да възстановя кръвообращението. Изправям се гол пред френския прозорец и дръпвам щорите; от отсрещната сграда някаква жена, която пие кафето си, облакътена на балкона, ми се скарва с пръст и възмутено лисва остатъка от кафето си навън. Показвам ѝ среден пръст и съвсем леко размахвам патката си, за да сложа достоен завършек на експозиционистичната сцена.

Маеве се размърдва в леглото, опипва с ръка празната половина до себе си и като не ме намира, отваря едно око.

— Ммммм?

— Спи си — казвам аз — рано е още.

— Ела!

— След малко. Отивам да си купя цигари.

— Ти не пушиш.

— Сега ми се пуши. Няма да се бавя.

Наплисквам лицето си със студена вода, обличам се набързо и излизам. Паля колата и около час обикалям улиците без цел. Сещам се,

че телефонът ми все още е изключен, но не си правя труда да го включа.

Запътвам се към Еленовата гора — най-отдалечения и гаден квартал на града. Същинско гето. В главата ми постепенно се загнездва идеята, че в момента това е най-подходящото място за мен. Разпитвам едни хлапета, които целят ръждясал баскетболен кош в занемарения двор на кварталното училище, дали не знаят някой да дава квартира. Едно от хлапетата, кльоцаво и мърляво, казва да питам баба му. Посочва ми с почернял от мръсотия пръст къде да я търся. Давам му една петачка, за да ми наглежда колата, и се запътвам натам.

Лесно намирам бабата, понеже всичките съседни я познават и ме упътват безпогрешно. Безпокои ме единствено това, че ѝ викат Свинарката. Позвънявам на вратата, бабата отваря и отвътре ме лъхва тежката миризма на варено тлъсто месо. Говорим известно време на прага, Свинарката не прилича съвсем на свинарка, но пък и аз не знам как точно трябва да изглежда една свинарка през първото десетилетие на 21-ви век; около 60-годишна, с тъмна кожа, на ръст ми стига до под мишницата, челото, носът и брадичката ѝ лъцят от пот и мазнина. Обяснявам ѝ, че си търся квартира, нещо съвсем непретенциозно, но работата е спешна, понеже искам още днес следобед да се нанесе. Тя ме кани вътре, миризмата на варено месо се смесва с други миризми, които не съм сигурен, че разпознавам; извежда ме по едно вътрешно, доста стръмно стълбище до таванска стая. Това е. Оглеждам се, има легло, малък прозорец със зацапани стъкла и завеска на маргаритки, шкаф за дрехи, два електрически контакта, маса и един стол. Миризмата от долния апартамент не се усеща тук, горе. Супер. Вземам я, казвам аз. Тя вдига рамене — щом ти харесва... Разбираме се да ѝ дам предварително стотачка като си донеса нещата след няколко часа и си стисваме ръцете.

Когато се връщам в училищния двор, от хлапетата няма и следа, а някой е написал с жълта боя яш ми куро газар на предното стъкло на BMW-то ми. Карам така през центъра на града, но изобщо не ми пука, понеже и за първи път от много седмици насам чувствам истинско облекчение. А дори не съм пил.

Не знам какво ми стана, че в рамките на 24 часа си тръгнах и от Лина, и от Маеве. Със сигурност не е било, защото съм се уплашил. Предполагам, че по-скоро съм се подразнил от факта, че Маеве беше взела такова решение на своя глава, без да го обсъди с мен предварително. То се знае, че в една драма трябва да има голяма доза спонтанност и лудост, за да бъде като на филм, но в реалния живот човек понякога трябва да брои до десет, преди да направи някои неща.

А и да си призная, бях се уморил.

Разбрах, че след като не съм се върнал в хотела, Маеве избесняла, събрала останалия си багаж и се е преместила при родителите си. Сина си обаче не беше взела със себе си, понеже мъжът ѝ я заплашил, че ако само приближи на по-малко от 100 метра до къщата им, ще я застреля.

А на мен ми беше спокойно в гнусната таванска стая. В единия контакт бях включил лаптопа си, а в другия — кафеварката. Идеално! От време на време хазайката ми готвеше, но се престаших да ям само от ония манджи, съдържанието на които можех да разпозная. За известно време бях оставил целия бизнес в ръцете на Бо с условието, че ще ми докладва поне веднъж дневно какво се случва. През цялото лято все още имахме много поръчки, но Маеве вече не работеше за нас (много ясно!), така че се наложи да наемем други консултанти по вътрешен дизайн, които обаче не бяха и наполовина толкова добри като нея. С Лина се чувах само в сряда и събота.

И после, ненадейно, тя ми звънна в четвъртък.

— Майка ти идва сутринта, — гласът ѝ трепереше от яд.

— Направи ли ѝ кафе? — попитах иронично.

— Старата кучка иска да се изнесе от къщата до седмица, иначе щяла да викне съдия-изпълнител и полиция, които насила да ме изведат. ЗАЕДНО С ДЕЦАТА!

Преместих телефона от лявото на дясното си ухо. Лежах по корем на леглото с продънена пружина, а пред мен беше разпечатката на месечния счетоводен баланс на фирмата.

— Спокойно, няма да го направи.

— Не ми кавай да съм спокойна, понеже знам, че ще го направи. Заяви ми, че не притежавам и квадратен сантиметър от дома ни и затова нямам право повече да живея в него. Още повече, защото съм КУРВА!

— Съжалявам, — счетох за учтиво поне да се направя, че се извинявам за поведението на майка си.

— Не че тя не знае, че ТИ се ебеш с дизайнерката и то не от вчера, а от година и половина! Но не! Аз съм курвата, а ти просто си наранен!

— Лина, престани да викаш и се успокой. Ще ѝ се обадя и ще се разберем. Сигурно просто е била афектирана.

— Не ми разправяй глупости, Мике! Тя ще го направи. Ще ни изгони. Аз го знам, ти го знаеш...

Така и стана. Както казах, майка ми е от тези майки, които наказват другите заради грешките на децата си. Не че нямаше известна доза правота в думите и действията ѝ, но все пак ставаше въпрос за децата ми и не ми беше все едно къде ще живеят. Но, честно казано, когато в началото на август, аз и Лина си сменихме местата — аз се върнах в къщата, а тя се нанесе с децата при Свинарката, не почувствах нещо да ми трепва.

След два месеца изгнание къщата ми се стори направо огромна. И много тиха. Разходих се из стаите, отворих гардероба в спалнята — Лина не беше взела и една трета от дрехите си. То и нямаше да има къде да закачи и пет рокли в оная подобна на заешка дупка квартира.

Взех чаша за вода и си сипах коняк до ръба. Пуснах Where Dead Angels Lie и след секунди от тавана заваляха пера от ангели, а светът се преобърна. Легнах на пода с разперени ръце и се оставих лудостта да ме обземе.

*A spell was cast and the sky turned red
The angel's heart froze to ice*

Защо не можех да се запозная с някой ангел? Ама истински, не от тези, които носят изрязани бели бикини в каталозите за бельо. Но поради липса на такъв, се обадох на Маеве. Мислех, че няма да вдигне и затова не смятах да звъня настоятелно, но изненадващо чух гласа ѝ само след второто позвъняване.

— Добре, — казах аз.

— Какво добре?

Брррррр, определено се долавяше ледена нотка в гласа ѝ. Която определено знаех как да стопя.

— Да си наемем апартамент заедно.

Нашият Orange County се намира близо до един от най-хубавите градски паркове, но съвсем не е оранжев, нито е чак толкова елитен. Просто хубав квартал със спретнати бели постройки. В посредническата агенция ми казаха, че към момента имам избор между 4 апартамента for rent. Само в един обаче никога не беше живяно. Взех него. Все още миришеше на прясна боя, на местата, където трябваше да има контакти, стърчаха жици, а освен вградения гардероб в спалнята и един забравен стол, на който вероятно майсторите са си слагали инструментите или храната през обедните почивки, нямаше други мебели.

Същата вечер се обадох на Лина, за да ѝ кажа, че до края на месеца ще може да се върне в къщата с децата. Лина каза да го духам, но добави, че е много мило от моя страна. Докато поръчвах мебели и спални гарнитури по каталози, кой знае защо, Philo не ми излизаше от ума. Намерих връзки, разбрах къде живее и една вечер се заредих на пост пред дома му; чаках го да се прибере, наблюдавах входната врата на кооперацията през страничното стъкло на колата си и бях нащрек. Въпреки че между коленете си стисках бутилка коняк — долнопробен, но само такъв продаваха в денонощния магазин, през който се отбих по пътя. Отпихах от бутилката и тръсках глава на Ramstein. Беше ми нервно в началото, но алкохолът ме отпусна и към 1 след полунощ дори вече се чувствах като Дисниленд. Усилих уредбата, но после се сетих, че така лесно ще привлече вниманието върху колата и отново пак я намалих.

Предполагам, че съм очаквал Philo да е мъжът мечта — образован, спретнат, винаги избръснат, мъж, който редовно си депилира гърдите, подмишниците и някои други по-обрасли части от тялото, без това да изглежда педерастко, а просто по дейвидбекъмовско небрежно — секси. Ще се изправа срещу него очи в очи, той ще ме изгледа пренебрежително отгоре до долу и ще направи опит да ме отмести от пътя си, докосвайки ме почти с отвращение с опакото на дланта си. Докато седях в колата си, не на себе си от нервна превъзбуда и от изпития коняк, вече го виждах как се подсмихва в лицето ми и многозначително повдига вежди, сякаш по този начин си

спестява коментар от рода на „Хм, даааа, сега разбирам защо Лина се хвърля в прегръдките на първия мъж, който ѝ казва, че има хубава усмивка. И че се чука добре също!“

Към един и дваисет мъжки силует се приближава до вратата, тършува из джобовете си за ключове; аз изпускам бутилката, отварям почти с крак вратата и изскачам на улицата, първите ми няколко крачки са несигурни, понеже от дългото седене в колата краката ми са се схванали, после обаче набирам скорост и само след секунди съм при пича.

Той стреснато се обръща, поглежда ме в очите, но вместо да се ухили надменно, вдига ръка пред очите си, сякаш инстинктивно иска да се предпази от удар по главата.

— Спокойно, приятел! — аз се дръпвам назад, за да му покажа, че нямам намерение да го бия.

— Какво искате? Търсите ли някой?

Леле, как само му трепери гласчето.

Навеждам се напред, за да зърна по-добре лицето му на мижавата светлина от уличната лампа. Не мога да повярвам — все едно съм попаднал в клип на Take That. Онзи е още младеж, сигурно е на повече от 25, лицето му е издължено, луничаво и много слабо — от глад ли, от някаква нелечима болест ли, от уплаха ли, не знам.

— Ти ли си Филип?

— Какво искате? — ръцете му още по-трескаво търсят връзката ключове, а ако имах рентгенов поглед, сигурно щях да видя през ризата, и кожата и ребрата му как сърцето му бие учестено като на подгонен заек.

— Нищо конкретно, — разпервам ръце великодушно, за да покажа, че не съм въоръжен и идвам с мир. — Само да поговорим за Лина, ЖЕНА МИ!

— Л-л-л-л-ина ви е жжжжжжена?

— Д-д-д-д-а, — не се стърпявам да го изимитирам.

Philo престава да търси ключовете, застава съвсем неподвижно, прилича на човек, който вече се е примирил и покорно чака съдбата си.

— Ще ме биете ли?

— Какво?! Ооо, глупости, аз не съм такъв човек. Споко! — потупвам го леко по рамото, а той целият подскача. Изведнъж ми става

много, ама наистина много симпатичен, или не, по-скоро ми дожалява за него.

— Искаш ли да идем някъде да изпием по едно? — предлагам аз.

— Не... аз... вижте, късно е, аз трябва да...

И тогава пичът се разревава. И не става въпрос само за една-две случайно изпуснати сълзи, а за истински рев — като на малко дете, което току-що се е пребило от велосипеда си, седи на пътя, разтърква олющените си колена и чака някой възрастен да се притече и да го вдигне на ръце. Тая реакция е повече от неочаквана и съвсем обърква плановете ми.

— Добре, човече, виждам, че си разстроен. Само искам да ми кажеш какво очакваш да се случи оттук нататък между теб и Лина и те оставям на мира. Само това искам и се махам. Честно!

— Аз... аз... — той продължава да хълца и да се тресе целият. — Аз я обичам.

— Искаш ли да имате деца? А? Искаш ли?

Той клати глава, но явно, не защото не иска да има деца, а защото не иска да бъде в тази ситуация.

— Казвай де, да ти еба майката! Искаш ли Лина да ти роди деца? Понеже ако това си си наумил, нека да те светна, че тя МРАЗИ да е бременна! Второто дете стана не по нейно желание — един ден нарочно се изпразних в нея, без предупреждение, беше си направо наказателна акция. Само че тогава тя още ме обичаше и не посмя да направи аборт. Всъщност... — чувствам, че ставам луд, но нищо не мога да направя. Притискам го с тялото си до стената, лицето ми е на милиметри от неговото, даже ми се струва, че усещам парфюма на Лина, пропит в розовата кожа на бузите му, по шията му, яката на ризата му, косата му...

— Всъщност тя още ме обича. Лудо влюбена е в мен.

Истината е, че ми дожалява за мен самия.

Казвам „Лека нощ“ и си тръгвам.

Работата е там, че в апартамента, който наех и обзаведох почти до последната подробност само за десетина дни, не заживях с Маеве... завинаги. В края на лятото синът ѝ беше постоянно зле, а към заплахите от страна на мъжа се присъединиха и тези на собственото ѝ семейство. Брат ѝ, Рейвън, се държеше особено агресивно. След като веднъж нападна режисьорката в един подземен паркинг и я преби с бейзболна бухалка („Защото даваш терен на тая курва сестра ми да мърсува с оня шибан в главата металист!“), започна неотлъчно да се движи с Маеве, за да е сигурен, че няма отново да кръшне от правия път. На Рейвън, чието име страхотно подхождаше на грозната му като на проскубан гарван глава, му беше напълно ясно, че ако се стигне до развод, сестра му ще остане без нищо, понеже отмъстителният ѝ съпруг ще си наеме цяла армия от скъпи адвокати, които да ѝ смъкнат и дрехите от гърба. И понеже семейството на Маеве разчитаха изключително на парите, които идваха от този доходоносен брак, те просто не можеха да си позволят Маеве да напусне мъжа си. Най-малкото, защото се е влюбила в друг.

Заради Рейвън и неговата безмилостна бейзболна бухалка с Маеве известно време се срещяхме тайно. Чукахме се рядко, най-вече по хотели, понеже Рейвън знаеше къде живеех и често дебнеше пред входа, спотаен в сенките на дърветата. Маеве се държеше истерично почти всеки път, пушеше нервно, трепереше, после ме обсипваше с целувки и се кълнеше, че ме обожава и че иска да заминем някъде, или да умрем — било ѝ все едно. На мен обаче не ми беше все едно. След оная нощ, когато ми заяви по телефона, че е напуснала мъжа си, за да можем да сме заедно, нещо ми беше станало. Всеки път като я погледнах, виждах лицето ѝ по тотално различен начин. Озлоблението ѝ към мъжа ѝ, към живота ѝ се пренесе и в секса. Това започна да ме дразни, да ми тежи. Опитвах се да издържам на темпото ѝ, да не реагирам спонтанно на шамарите и ударите, които тя упорито продължаваше да нарича „ласки“. Това обаче не бяха ласки и това не беше нежност. Беше си една шибана война.

Веднъж, не помня деня, беше септември обаче, все още много горещо, бях излязъл да покарам колело, за да си прочистя главата от черни мисли, когато на едно кръгово кръстовище изневиделица отляво ми изскочи колата на Маеве и ме засече. Завих рязко кормилото, слушалките на mp3-плейъра паднаха от ушите ми, но успях да спусна

крак, преди да загубя равновесие и да падна. Колите зад Маеве забиха спирачки, шашнатите шофьори надуха клаксони. Блъснах колелото на платното, и стоварих юмруци върху предния капак на сивото ауди на Маеве.

— Какво те прихваща, мамка му?!

Изад стъклото лицето ѝ изглеждаше като лице на луда жена, избягала от психиатрията. Дори ми се стори, че беше по пижама. Без грим, без червило. Беше впила пръсти в кормилото и гледаше право пред себе си, без да мига.

— Маеве, Маеве! — заобиколих и се опитах да пхна ръката си в малкия отвор на прозореца откъм шофьорското място. — Скъпа, чуй ме. Искам да включа двигателя и да потеглиш съвсем бавно. Тръгни към новия ни апартамент, аз ще карам след теб.

Така двамата се озовахме в прясно боядисания и новообзаведен апартамент.

Маеве наистина беше по пижама. Това ме накара истински да се притесня. Тя никога, ама никога не излизаше от къщи, ако не беше сигурна, че изглежда перфектно до последния детайл в облеклото или грима.

— Добре, кажи ми какво става?

Приклеках пред нея, тя седеше с отпуснати в скута ръце в белия фотьойл тип Treviso, който ми струваше 1635 (с отстъпката!).

— Кажи ми, скъпа!

Тя не помръдваше.

— Искаш ли да ти сипя едно питие. Мисля, че тук някъде имам бутилка мерло — и преди да дочакам отговора ѝ, вече се бях изправил и тръгнах към кухнята.

— Мике?

— Да? — обърнах се.

— Ти вечно си мислиш, че всичко може да се оправи с едно малко.

Усмихнах се кисело и философски заявих:

— Не е вярно. Нищо не се оправя с едно малко. По-скоро с десет малки.

— Искам те.

— Еми ето ме. Преди малко даже за малко да ме смачкаш на улицата!

— Не така... Искам те завинаги.

— Знаеш много добре какво е положението. Не можеш да се нанесеш тук, докато смахнатият ти брат дебне навън като лешояд.

— Мога!

— Тц, не става, — поклатих глава. — Не можем да рискуваме така.

— Рейвън заминава за Сардиния по работа. За четири месеца. Когато се върне, може вече и да е свикнал с мисълта, че сме влюбени и че живеем заедно. Мике, той всъщност не е такъв.

— Какъв не е, Маеве? Изрод, който пребива хората по обществените паркинги?

— Той е загрижен за семейството. Мисли за сина ми. Как той ще се почувства, ако напусна мъжа си.

— Ти ВЕЧЕ си напуснала мъжа си.

— Нека си дадем този шанс. Иначе ще полудея. Ще откача, казвам ти.

Лошото при жените е, че когато кажат, че ще полудеят, те наистина могат да го направят. Само със силата на волята. Която обикновено използват, за да се приведат в най-разнообразни и различни по интензивност емоционални състояния, някои от които сигурно не са и описани в учебниците по психиатрия. А едно такова полудяване, обзалагам се, би приличало досущ на скачане от самолет без парашут. Не смея да рискувам, нито пък в момента имам сили да споря или да прилагам специалните си техники за „размекване“, които съм отработил с годините, затова просто я потупвам по коляното и ѝ се усмихвам.

Трябва незабавно да намеря мерлото, мамка му, иначе аз ще откача.

И така започват двайсетте дни с Маеве. Първите ни заедно, ден и нощ, откакто се познаваме. Маеве се променя светкавично. Животът отново я изпълва цялата, отново е с ярко червило, отново се усмихва, отново се любим бавно и дълго, без удари и плесници.

Лошото е, че червеят на съмнението и несигурността, който още преди бях усетил, че се гнезди зад гръдната ми кост, вече е приел размерите на малък кон.

Маеве настоява да купим колкото се може повече репродукции на Климт, за да украсим стените на „стерилния“ ни, както го нарича,

апартамент. Аз обаче не го намирам за стерилен, а по-скоро за студен. И става все по-студен с напредването на есента. И червенокосите жени на Климт няма да го стоплят. Може би биха стоплили само мен, ако можех да заровя лице в покритите им с червени хрусталаци венерини хълмове...

Любовницата ми се развихря — не харесва някои от мебелите, които съм купил; връща ги в магазина, купува други, изцяло от махагон, ръчно изработени; сменя тапетите във ВСИЧКИ стаи, навсякъде разхвърля декоративни възглавнички, поставя в ъглите дървени вази с жирафи и други разни животни, към които определено съм безразличен, а кухненските шкафове напълва със сервиси от кристал Бохемия. Сигурно така се държат мишеловите като свиват гнездо...

Изтощително е само като я гледам... Но аз съм мишката и за момента не мога да мърдам наникъде, понеже птицата постоянно ме държи под око.

— Обичам те, Мике, и не искам НИКОГА да се разделяме.

— Добре, — казвам аз и си наливам питие.

Режисьорката ненадейно се появява в картинката, мутрата ѝ е изкривена, понеже тъкмо са я закърпили след побоя, а тя няма достатъчно пари, за да отиде при пластичен хирург, който да ѝ върне предишната ехидна физиономия. Тя започва да навива Маеве да се оженим. Аз им обяснявам, докато запиваме в един бар, че това няма как да стане, понеже все още не съм разведен. После двете ми обръщат гръб и започват да си шушукат нещо, а аз се подсмихвам на себе и започвам да се оглеждам; познавам момчетата от банда, които тая вечер свирят на живо кавъри на *Depeche Mode*, *Maroon 5* и *Сантана*. Музикалната каша е тотална, но мен ме кефят най-малкото, понеже момчетата просто си дрънкат и не заговорничат зад гърба на който и да е.

Кога стана така, че забравих какво е да си безгрижен? Да се радваш на малките неща като бучка лед в топлата бира или тениска с щампа на любимата група? Кога стана толкова сложно? Кога, да му еба майката...

Приближавам се до барабаниста на групата, който нарича себе си Айси и му извиквам в ухото, че бих искал да се пробвам на следващото парче. Той ми извиква в отговор, че следва *Sweet Sixteen* на Били

Айдъл. Идеално, казвам аз. През почивката Драхен, вокалистът, ми тиква китарата си в ръцете и казва: „Навреме се появяваш, Мике. Трябва да пусна една вода, а и там, до бара е моето момиче. Снощи се скарахме и сега е дошла да се сдобряваме. Знаеш как е...“ Да, знам как е, но в момента не ми е до любовните истории на Драхен. Нито до моите собствени. Мисля си само за солото на Били Айдъл.

За секунди срещам погледа на Маеве. Тя вече е пияна, махва ми с ръка, сигурно се кефи, че гаджето ѝ ще свири. Майната ѝ. Изпявам като в сън I'll do anything for my sweet sixteen, I'll do anything for runaway child, потта се стича по гърба ми и чувствам устните си прекалено сухи, но иначе съм жестоко превъзбуден. Шестнайсетгодишните в бара, влезли с фалшиви лични карти, направо пощуряват и започват да обливат гърдите си с бира и минерална вода, защото си въобразяват, че се намират във видеоклип, в който задължително трябва да са секси и с мокри фланелки.

Боже, какво ли не бих дал сега за една сладка и непретенциозна 16-годишна!

Когато се прибираме в апартамента, вече минава три; не съм сигурен кой кого подпира — дали аз Маеве или тя мен. Пия вода направо от чешмата, а после, докато тършувам из разни шкафове за аспирин, защото главата ме цепи, Маеве ме прегръща през кръста, почва да ми шепне мръсотии в ухото, които досега не съм чувал, но кой знае защо, изобщо не ми го вдигат. Опитвам се да я отблъсна леко с лакът, но тя затяга хватката и това наистина вече ме ядосва. Извърщам се и я хващам за шията. Не я стискам силно, но пиянският ѝ поглед веднага се прояснява и тя разбира, че сериозно не искам да ме пипа тая нощ.

— ОК, — тя ме пуска и отстъпва заднешком две крачки, при което залита и се подпира на облегалката на един стол. — Браво. Вече си голяма звезда и не ти пука за мен. Мислиш, че не видях как зяпаш ония хлапачки, дето се поливаха с бира и ти се плезеха! Колко си наивен само — веднага им се върза. Нещастник!

— Маеве! — стиснах устни и само вдигнах показалец пред лицето ѝ.

— Я не ми размахвай пръст!

— Лягам си.

— Не смей да си лягаш, докато спорим.

— Ние не спорим, това ти е любимият монолог напоследък.

— Леле, колко си саркастичен! Хубаво, тогава аз си тръгвам.

Събувам си джинсите, тръшвам се на леглото и загасвам нощната лампа. Още около минута я чувам как фучи оттатък, говори нещо, отваря и затваря врати, рита столове, те падат, тя ги вдига, пак ги рита. После съм заспал.

На сутринта Маеве я няма. Намирам бележка, залепена с парче скоч на огледалото в коридора: „Обичам те много. Връщам се при Лео.“

Поглеждам стенния часовник. 7 и 20. Рано ми е не само да се ядосвам, но и да мисля за каквото и да е.

Вземам душ като оставям горещата водна струя да бие в лицето ми повече от обичайното. На път за офиса, звъня на Маеве от колата. Тя не вдига. Когато пристигам, заварвам Бо с клиенти — младо семейство новобогаташи, които искат да живеят „сът стил, но не прекалено очебиен, за да не ни помислят за еснафи, щом вече имаме пари“. Правя гримаса зад гърбовете им, Бо прави усилие да не се захили и продължава да кима сериозно с глава на всяко едно от глупавите предложения на двойката. Правя му знак, че го чакам в задния офис. Правя си кафе, но нямаме мляко, затова изливам кафето в мивката. Пия минерална вода и отново звъня на Маеве. Този път вдига.

— Каква е тая бележка?

— Неграмотен ли си? Четливо е написана.

— Ти сериозно ли се връщаш при оня гъз?

— Той все още ми е съпруг и напоследък беше изключително търпелив с мен. Не знам дали наистина искам да се върна при него, но той ме помоли да замина с него за Монако за една седмица и след това да реша дали искам да се разведем или не.

— И ще отидеш?

— Мике, ти не разбираш...

— Прекрасно те разбирам — чукаш се с мен, а ще се развяваш с шибаняка из Монако.

— Не е така. Синът ни...

— Майната ти, Маеве! Стига се оправдава със сина си.

Прекъсвам разговора и понеже вече наближава девет и половина, ми е време да се ядосам за първи път през деня.

Ако мислиш прекалено силно за някои неща, неща, които те тормозят и те разяждат отвътре, неминуемо след време и те започват да мислят за теб. НЕЩАТА! Понеже оживяват. Така че си изграждате една скоросмъртна симбиоза, от която има спасение, само ако си забиеш нож в черепа. Затова се старая да не мисля за НЕЩАТА. Защото ако го правя, със сигурно ще ме отровят. А аз не искам това, не искам те да ме тровят, искам да си се усмъртя по начин, който сам ще избира — дали ще бъде като изпия на екс бутилка коняк или като се размажа с колата в някой бетоновоз, това си е моя работа, не работа на НЕЩАТА.

Вечерта се мотая из празния апартамент, пак имам главоболие, дори не съм си пуснал музика, прав до бар плота ям сандвич с чедър и резенче увехнал домати. Звъня на Бо и на още няколко приятелчета и им казвам да дойдат у нас и да докарат нещо за пиене. Имам верни приятели (един от тях е Денис, Денис-с-дългата-коса от детството при изоставените складове), които освен пиене, докарват и момичета, а това си е направо класика в ергенските запои навсякъде по света.

Става супер купон; чупим само една от шибаните вази на Маеве, а Бо си счупва главата, само че не фатално — докато беснее на едно от парчетата на Immortal, залита назад и си шибва тила в ръба на етажерката, върху която Маеве е подредила разни дървени предмети и свещници, отново издържани в любимата ѝ африканска стилистика. От раната му пръска кръв, а той изпада в еуфория и започва още по-силно да си тресе главата. Накрая му прилошава и припада. Пренасяме го в спалнята, а Патрик, който е санитар в болницата, му превързва главата с няколко ленени салфетки за хранене, които сигурно струват повече, отколкото главата на Бо. После се изреждаме да проверим дали диша и дали сърцето му бие нормално, след което го оставяме да се оправя сам, а ние се връщаме оттатък, за да дослушаме албума на Immortal.

Девойчето, което Бо е довел на купона с намерението да чука, след като го напие, седи на ръба на дивана, с ръце между колената и блуждаещ поглед (най-вероятно заради коктейла от водка и мента, който Бо ѝ е забъркал) и леко си тактува с крак така, сякаш е на концерт с клавирна музика. Сядам до нея и небрежно поставям ръка върху коляното ѝ, питам я как се казва, бла-бла-бла, тя се съвзема от оказаното ѝ внимание, започва да бърбори. Казва се Перъдайз, учи за фармацевт, има по-малък брат, иска да работи в телевизията, мрази

фармацевтиката, мрази и такива купони, понеже накрая все някой, когото не харесва, я чука. Милото момиче — почти започвам да я съжалявам.

И накрая я изчуквам от съжаление. Колкото и невзрачна и скромна като пансионерка да изглежда на пръв поглед, Перъдайз демонстрира голям потенциал в леглото и аз си я отмятам наум. О йееее!

На следващата нощ спя със... забравих й името, но помня, че беше руса. А аз руси жени не харесвам! Преди време бях си изровил един много як цитат от нета и си го бях сложил в профила във Фейсбук: „Блондинките са за момчета, брюнетките са за мъже.“ Това, че спях с това момиче, не беше грешка. По-скоро бих отчел като грешка факта, че не смених спалното бельо след това, понеже когато Маеве се върна от Монако и още същата нощ преспа с мен, откри дълъг рус косъм върху черната калъфка на възглавницата. Изправи се на колене, засили се, разлюля цици и ми тресна такъв шамар, че за малко не ме събори от леглото.

— Да изневеряваш на любовницата си с любовница! За бога, Мике, само ти си способен на такава низост!

Разсмях се. Каква ти низост. Това си беше голям връх в ебаческата ми кариера. Че изобщо ми стана от блондинка, имам предвид.

— Взех решение. Окончателно се връщам при Лео. Ще му се обадя да дойде да ме прибере още тая нощ. Докато е тъмно, за да не гледат хората как се изнасям...

— Никой не те познава тук, не се превземай.

— Да, но Лео го познават НАВСЯКЪДЕ! Какво си въобразяваш...

Ставам да пикая. Когато се връщам в спалнята, тя вече се е облякла и тъкмо си дърпа ципа на ботушите.

— И сега какво? — заставам във формата на буквата Ф и изпълвам рамката на вратата така, че тя трябва да ме изблъска, за да мине през мен. Като я гледам обаче колко е бясна, няма да й бъде трудно да ме пребори. Още повече че напоследък почти не се храня и съм измършавял до крайна степен.

Тя вдига рамене, избягва да ме гледа в очите, но старателно проверява дали всичките й вещи са в чантата, изправя се и поглажда

вълнената си пола.

— Желая ти всичко най-хубаво, Микаел!

Брей, колко е важна. И как няма да е важна като кожените й ботуши струват поне 1500. Лео сигурно ѝ ги е купил от Монакоooooooooooooooooo!

— Да ти се връща, скъпа!

— Не е необходимо да си саркастичен при раздялата ни.

— Защо? Няма да изглеждам добре на камерата ли? Предпочиташ да рева и да те моля на колене да не си тръгваш?

— Нищо не предпочитам, Мике. Нито пък вече очаквам нещо от теб, — тя поклаща разочаровано глава, сякаш е шибана учителка, която пак ми е писала двойка.

— Да не си забравиш дизайнерската ваза! — извиквам подир нея и запращам въпросната ваза в стената. След ергенския запой предната седмица и с този акт на вандализъм сега броят на декоративните вази е намалял на три. Тях смятам да ги напълня с водка и някой съботен следобед да я разливам в пластмасови чашки на бедните и циганите в гетото. За здравето на моята любима и своенравна (или просто нервна) Маеве.

Мутрата Лео дойде да прибере боклуците на жена си още същата вечер; всъщност минаваше полунощ. Бях заспал с проточена лига и лаптопа върху гърдите ми. Онзи почна да звъни по домофона, без да си отмества пръста от копчето на звънеца.

— Кажи, пич? — отвърнах сънено.

— Свали си веднага долу металисткия задник, за да не се кача аз.

— Само да ти кажа, Лео, че портиерът ни е бивш треньор по самбо и едва ли ще ти позволи да се качиш дотук, без да те преметне няколко пъти.

— Не ми се прави на умен.

— Маеее има само два куфара. Ей сега ще ги получиш.

Отворих прозореца и изхвърлих куфарите на улицата.

После пак си легнах като преди това усърдно си проверих съобщенията във фейсбук. Тъкмо щях да го затварям, когато се отвори чат-прозорец и на миниатюрната снимка разпознах кроткото лице на Перъдайз.

Paradise: Там ли си?

Me: Аха

Paradise: Как така още не спиш?

Me: Гледах филм.

Paradise: кой?

Me: един корейски — Badboy.

Paradise: ужас

Me: защо да е ужас

Paradise: ами... корейски филм.

Me: нямаше да го гледам, ако не ме кефи.

Paradise: беше ми хубаво с теб миналата седмица.

Me: аха

Paradise: искаш ли да пием кафе някой път, примерно утре?

Me: ще видим.

Paradise: не ми звучиш като че ли и на теб ти е било приятно :(

Me: добре беше, какво общо има това с кафето?

Paradise: почувствах нещо много специално между нас

Me: трябва да ставам, че един луд хвърля камъни по прозореца и трябва да звънна на ченгетата да дойдат да го приберат.

Стори ми се малко нелогично, че след тия драматични сценки и воя на полицейски сирени в два сутринта, Маеее все пак НЕ СЕ

ВЪРНА при Лео, ами си нае квартира близо до градската часовникова кула и се нанесе там със сина си. Лео заплаши, че ако ме види пак да се навъртам край жена му, няма да си прави труда да издейства ограничителна заповед от съда, ами направо ще прати някой да ме пребие до неузнаваемост; да ми пренареди физиономията така, че „повече нито една жена да не те погледне, куче такова, без да ѝ се иска да се издрайфа!“ Пука ми, отвърнах аз. И без това по онова време ми беше много, много лошо настроението, понеже Лина не ми даваше да виждам децата; тя самата вече беше повдигнала булото на срама и греха около връзката си с мижитурката Филип и вече „официално ходеха“.

— И къде ходите? До супера? На бинго? Или се придържате към класиката — кино, вечеря и ебане?

— Уф, млъкни. И без това не искам да ти чувам гласа, но се наложи да ти се обадя, за да ти кажа, че ще се местя при Филип, така че освобождавам къщата. И без това постоянно имам чувството, че майка ти ще изскочи от някой тъмен ъгъл с коса в ръката и ще ми отсече главата с един замах.

— Добре.

— Добре КАКВО, Мике?

— Добре каквото и да е. Поддържам разговора. Казвам добре, за да знаеш, че не съм затворил. Хората така правят.

— Наистина ли си толкова безразличен или само се правиш?

— Кога ще ми доведеш децата?

— С Филип ще ходим на зимен курорт за Коледа.

— Искам да видя децата.

— Филип каза, че има приятел, който е управител на една хижа в Похорие и щял да ни пусне за една седмица на половин цена.

— Кажи ми за Клои и Ема, по дяволите! Пука ми къде ще се ебете по Коледа с твоя педераст.

— Ето, виждаш ли, затова няма да ги видиш — защото си БЕСЕН и ме е страх да ги пускам с теб.

— Глупости, Лина, много добре знаеш, че никога не съм повишавал тон на децата. Никога, никога.

Тя мълчи известно време, понеже я хващам натясно. Истината си е истина.

— Ще си помисля и ще ти се обадя.

Клъц.

Клъцна ми главата. Ей така, без даже да ѝ виждам очите. Малката Лина, малката Лина — каква е хитруша само...

Известно време стоя по средата на кухнята все още с телефон, долепен до ухото, и обмислям варианта да изляза навън и да се сбия с някого. Няма да бъде трудно. Бих могъл, например, да мръдна надолу по Крайбрежната и да дръпна кашона с боклуците на някой от бездомниците, които се въргалят на продупчените си матраци край канала. Тогава непременно поне няколко ще ми налетят да ме бият. От чувство за солидарност. Но заради болестите и гладуването бездомниците са слабаки и бързо се уморяват, а и понеже са перманентно пияни или друсани, никога не могат да те нацелят от първия път в лицето. А аз много бих искал някой да ми разбие устата със светкавичен десен прав. Между другото така загубих зъб през февруари — горен четвърти вляво. Нарочно не отивам на зъболекар, който да ми постави нов, понеже ми е готино да си гледам дупката от време на време — напомня ми за болката, и за еуфорията, и за унижението да ме повалят на пода и да ме ритат с мръсните си ботуши, докато не почна да храча кръв.

Другият вариант е да предизвикам сбиване в бар, но тогава не е сигурно, че изобщо ще се измъкна жив, понеже при такива сбивания много рядко някой застава на твоя страна. Особено ако си на чужда територия. А да се биеш в баровете, в които си редовен посетител, не върви. После ти е гузно да се върнеш и да тикнеш в ръцете на собственика кашонче с комплект чаши за уиски и друго — с чаши за мартини, за да компенсираш за тези, които си изпотрошил предната вечер. Джоко е такъв собственик — той не иска да му се плаща за нанесените щети по време на подобни сбивания (макар че в неговата кръчма такива стават сравнително рядко); иска от клиентите сами да му възстановят инвентара, дори ако трябва да натоварят от ИКЕА цял микробус с чаши, столове и коледна украса. Искам да свиря в неговата кръчма. Даже бих я купил, ако мога да отделя пари. И щях да я кръстя... например... как бих я кръстил...

Телефонът започва да звъни и ме стряска, понеже още го държа до ухото си.

— Ало?

— Мике?

Маеве е. Включила си е ОНЯ глас, сладострастния.

— Как си? — питам я и отварям хладилника, за да проверя дали има някакви остатъци от снощната пица. Пица няма, но грижливо съм прибрал празната картонена кутия, за да не се развали!

— Ами как да съм... знаеш...

— Ъъъъ... всъщност не знам. Не сме се виждали от седмица и повече.

— Добре де, тъпо ми е. Липсваш ми. Копнея за теб. Какво повече искаш да чуеш, по дяволите?!

— Сигурна ли си, че мъжът ти не ти подслушва телефона?

— Глупости. Лео знае през какво минавам аз, през какво минава семейството ни.

— Не ми се стори много разбран човек последния път, когато ми крещеше под прозореца, че ще ме натика в багажника на колата ми и ще я запали.

— Той само така си говори. Иначе е кротък като агне.

— Да бе.

— Мике?

— Да?

И сиренето е мухлясало. Трябва да си напазарувам храна. Това на нищо не прилича!

— Искаш ли да дойдеш за малко при мен?

— Имаш ли нещо за ядене?

— Какво?! Да... мисля, че да. Защо?

— След 20 минути съм при теб.

Щом пристъпвам прага на новата квартира на Маеве, нещо ме прерязва през стомаха. И не е от глад. Поглеждам я — тя не е същата жена отпреди. Сигурно заради слабата светлина в антрето лицето ѝ ми се струва повехнало, уморено. Но в очите ѝ все така се отразява бездната на ненаситата; сякаш ме чака, за да пие от мен и така да си върне живота. Вече съжалявам, че съм се съгласил да дойда. Тя се хвърля на врата ми и ме обсипва с целувки. Опитвам се да кажа нещо, но пръстите ѝ влизат в устатата ми, задавят ме. Притиска ме до закачалката за дрехи и започва да ме целува и едновременно трескаво дърпа дрехите ми като дете, което се опитва да разсъблече куклата си, само че е прекалено несръчно заради малката си възраст и успява единствено да скъса копчетата и да разпори ръкавите.

— Бързо, бързо, влез в мен, — тя вдига единия си крак, допира таза си до чатала ми, усещам металния вкус на кръв в устата си. Сигурно ме е ухапала. Докато се усетя, вече е разкопчала колана и смъква джинсите ми до коленете.

Нескопосано прониквам в нея, както сме си прави, но ми е толкова гадно, че не мога и не мога да свърша. Тя обаче повече се настърввява, свлича се на пода и налапва оная ми работа, която в момента не прилича на нищо — ни риба, ни рак, а от върха ѝ прокапва малко вагинална течност.

— Да идем в леглото, ела!

Не мога да говоря, не мога да издам и един звук, направо съм се вцепенил. Какво ми става, да му еба майката! Тя ме блъска по гръб на леглото, изува джинсите ми, целува ме по гърдите, захваща зърната ми, докато с едната ръка търка кура ми; успява да го изправи едва-едва и веднага ме възсяда. Коремът ми се свива от болка. Виждам лицето ѝ размазано. Дъхът ѝ ме изгаря — ако не знаех, че винаги така се запалва, когато е възбудена, щях да си помисля, че е вдигнала 40 градуса температура и всеки момент ще издъхне в агония. Сега обаче в агония съм аз.

— Хайде де, шибаняк такъв, чукай ме!

Правя някакви смешни опити да се съсредоточа и да вляза в ритъма ѝ, но пак ми прималвява и вече знам със сигурност, че ще повърна, ако това изнасилване не спре веднага.

И точно тогава, сякаш по поръчка, съдбата ми изпраща Лео. Той влиза с отмерена военна стъпка в спалнята — официално облечен, двуреден костюм на тънко райе, ушит по поръчка в частно ателие в Милано, безобразно скъп часовник Cartier, който дискретно проблясва изпод снежнобелите ръкави на ризата му от най-фин памук; а изражението на лицето му е абсолютно спокойно, почти като на психопат преди да застреля 28 души в препълнен ресторант. Филм.

Маее като че последна установява присъствието на съпруга си в стаята. Сепва се, едва когато курът ми е съвсем омекнал и не става вече дори за крайник на маркуч.

— Лео?!

— Нека позная, — казва той с плътен, отработен глас на бизнесмен и мошеник от класа; отмества с лека погнуса омачканата завивка и сяда на самия край на леглото, премята крак върху крак като

внимава да не повреди безупречните ръбове на панталона си. — Не е това, което си мисля?

Лишена от монопола върху тая фраза, Маеве отваря няколко пъти уста като риба на сухо, но в крайна сметка се отказва и се отпуска съкрушително по гръб, без да си прави труда да прикрие голотата си. Чак сега може би вече е осъзнала, че тази битка е ужасно загубена и най-вероятно я чака линч.

Всичко е толкова порочно. Ние сме порочни. Прасета, които ровим в собствените си лайна.

След като затворих вратата след себе си на излизане от квартирата на Маеве, вече знаех, че никога, ама наистина никога повече няма да се видя с нея. Нарочно, имам предвид. Без да искаме е възможно и да се засечем някъде — в ада най-вероятно, макар че е спорно, че и там ще ни пуснат. Нито пък щях да ѝ говоря оттук нататък. Все едно я бях изтрил с гумичка от мислите си, от миналото си, от всичко. Нямахме и една снимка, на която да сме заедно. Това значеше ли нещо? За нея сигурно да. За мен не. Жените винаги влагат много повече значение в незначителни факти, отколкото мъжете. В пропуснатото телефонно обаждане виждат отхвърлена любов, в накриво закопчана риза — изневяра, а в желанието да прекараш една вечер, играейки белот с приятели, вместо да се държите за ръцете и да гледате „Мостовите на Медисън“ — „чудовищен саботаж на връзката, която тъкмо сме положили върху стабилна основа“.

Заминах за четири дни в планината. С Денис и Лондон. Лондон е общ приятел и наш счетоводител. Майка му го родила в самолета за Лондон и името му съвсем естествено си дошло заедно с появяването му на бял свят. Лондон не беше точно откачалка като нас и не беше прекарал детството си в размотаване и пиене на бира. Беше учил в престижно езиково училище, после — три години в пансион в Австрия, тъмносиня униформа, коса, сресана на път, и раница, пълна с дебели книги. Въпреки това обаче беше наш брат по съдба, понеже музикалните ни вкусове съвпадаха и дори сега, когато вече работеше в престижна фирма и по осем часа на ден задължително трябваше да изглежда сериозен и да спазва буквата на закона, Лондон си имаше своите бягства от реалността, които ние с охота му помагахме да осъществи. Става въпрос за ноци на блек метал и смъркане на кокаин измежду циците на непознати „гугутки“, както наричахме случайните девойки, които случайно се натъкваха на нетърпеливите ни чепове. Мотото на Лондон беше: *The troubles seem to be always with me, so why don't you... follow me.*

В конкретния случай наистина го последвахме, понеже тъкмо негова беше идеята да се махнем за няколко дни от града и да отидем да повилнеем сред борови шишарки и рижи катерици в планината. Наехме хижа на около 1400 м надморска височина и трябва да призная, че и тримата здравата се препотихме, докато стигнем до целта си. Много необмислено решихме да оставим колата си на един платен

паркинг в подножието на хълма, за да повървим пеша — ей така, за тонус.

— А лъжеше, че ходиш редовно на фитнес, Денис, копеленце такова! — изпъшках аз, докато се опитвах да си взема въздух, прегънат одве и опрял ръце на бедрата си.

— Ходех известно време, заклевам се! Докато не се запознах с Мари-Ан, после нещата станаха сериозни, аз се успокоих, че вече не ми се налага да прилагам допълнителни трикове, за да си хвана гадже и престанах. Ей толкова е просто, брат! Всъщност ти най-вече би трябвало да ме разбереш сега, когато си свободен и пак си „на пазара“.

— На него не му трябва да полага усилия, — намеси се Лондон и ни подаде бутилката с минерална вода. — Денис винаги е бил умният, аз — амбициозният, а Мике — красивият.

— Имам белег на главата. И ми липсва един зъб — напомних аз.

— На кой му пука за зъба ти! Виждал съм как те зяпат девойките, където и да идеш. Сякаш вече си представят как ще изглеждат децата ви. Отвратително, брат! Иде ми да се гръмна! — Денис отпи от бутилката и се изправи, понеже до този момент беше седнал на един камък и разтриваше схванатите си прасци. — Веднъж да стигнем, заклевам се, ще поръчам хеликоптер по телефона да дойде и да ни вземе на връщане.

— Не се излагайте! — прихна Лондон. — Децата изкачват тоя склон като на шега.

— Децата не пушат по кутия и половина цигари на ден, умнико! — изръмжа Денис и му обърна гръб.

Денис отдавна вече не беше с дълга коса; от 7 месеца работеше в адвокатска кантора и също от толкова излизаше с Мари-Ан, която харесваше още от края на 90-те, но тогава все не можеше да събере кураж, за да я покани на среща. А и тя изобщо не му обръщаше внимание — гледаше си учебниците и тенис мачове, понеже беше влюбена в Пийт Сампрас. Струва ми се, че заради нея, за да ѝ направи впечатление, Денис се записа да учи право. И завърши почти с отличие. Какво да кажа — историята на Денис М. е историята на човек, който с търпение и постоянство преследва любовта си. И накрая тя се изсипва върху главата му като манна. И той яде, яде, яде... с пълни шепи.

— Ще се женим, — заяви Денис няколко часа по-късно, когато седяхме на терасата на хижата, увити в одеяла и пиехме затоплено бренди от водни чаши. — Другото лято.

— Ами честито, копеле!

— Ще ми станете ли кумове?

— Какво? И двамата ли? — когато не беше пиан, Лондон винаги се притесняваше относно легитимността и законността на действията — своите и чуждите. — Няма начин. Би настанала анархия в цялата брачна институция.

— Е защо да не може? — настояваше Денис. — Булките как си имат по няколко шаферки.

— Заеби, не може и това е.

— Тогава си хвърляйте чоп.

Хвърлихме чоп и се падна на мен. Лондон се нацупи като хлапе, което съм набил в междучасието, и дръпна одеялото до носа си.

— Наздраве, куме! — Денис вдигна чаша и ме прегърна през рамо. — Отсега почвай да мислиш какво ще свирим на сватбата.

— Нещо от Вивалди? — предложих аз.

— I'll drink to that!

Горе беше студено и спокойно. Имаше един милион звезди. Главата ми беше изпразнена от лоши мисли. И изобщо от каквито и да е мисли. Да можех да остана завинаги тук. Ще ловувам, ще ям боровинки, ще се боря с мечки, ако се наложи, и ще налагам кървящите си рани с листа от билки. Но поне раните ще са видими...

Ето, това е. Имах нужда от истинска рана.

Първото нещо, което направих, след като слязохме от планината (не беше с хеликоптер — не че Денис не се обади, но от Спасителната служба казаха, че пращат хеликоптер само за спешни медицински случаи), беше да отида при Конго — татуировчика без нито една татуировка по тялото си — и да му заявя, че искам рисунка на мораво цвете на едното рамо. Сбогом, Маеве, да ти го начукам! Не, грешка, това вече съм го правил! ДА ТИ ГО НАЧУКАТ!

Боята се разля под кожата ми, беше като наркотичен екстаз, който се разлива в уголемяващата се зеница на окото. Бях на ръба да целуна Конго, задето ми дава реална болка, а не такава, която идва от тъмните и мухлясали места на мозъка и душата ми.

— Тате?

— Да, пиленце?

Чувам я да плаче от другата страна на телефона.

— Клои, какво има?

— Нищо... Имаме си зайче. Филип ни позволи да го държим в детската стая. Чисто бяло е. Казва се Президент.

— Смешно име за малко зайче, — отбелязвам аз, все едно че съм голям специалист по зайци.

— Неееее, хубаво е — настоява Клои и сякаш я виждам как долната ѝ устна нацупено увисва.

— Какво друго правите?

Една буца, голяма колкото карбуратор, е заседнала в гърлото ми; опитвам се да звуча нормално, даже весело, понеже не съм се чувал с Клои сигурно от месец, и не искам тя да си мисли, че съм се превърнал в отчаян задник.

— Клои?

— Да, тате?

— Искаш ли да дойдеш да живееш при мен?

Тя се разпищява:

— О, може ли, може ли, може ли?

— Може да се уреди. Само трябва да говоря с майка ти.

— Тате?

— Да, пиле?

— А ще ми обещаеш ли нещо, ако дойда да живея при теб?

— Всичко!

— Че никога, никога няма да се ожениш отново.

— Обещавам.

— Така по телефона не става. Трябва да се закълнеш истински, на живо. И да плюеш три пъти и да кажеш „В името на светия папа“.

— Защо пък на Папата?

— Такава е клетвата. Иначе няма да важи.

— Добре, като се нанесеш при мен, ще се закълна в светия Папа.

— И ще ми купиш гривна с череп и пица.

— Да.

Не знам защо, но съм повече от сигурен, че Лина няма да се заинати. Няма как да не се чувства гузна, задето остави мен и

семейството ни заради един слаботелесен чекиджия, дегизиран като романтичен чиновник.

И така започва зимата.

Излизам с Денис, Мари-Ан и някои техни приятели; не са моят тип хора, но стават като компания за напиване във вечерите, когато не ми се прибира вкъщи. Лондон също е в групата, поохранил се е последните няколко седмици, но се оправдава с това, че трупам запаси за през студения сезон; постоянно е засмян, той е непретенциозен и никого не натоварва с лошите си настроения. Всъщност не съм забелязал да има такива.

Мари-Ан отначало се държи резервирано към мен; знае, че с годеника ѝ се познаваме от сто години, а подобно мъжко приятелство се гради на много повече от разменени ключове за гаджета, месечни цикли и готварски рецепти. Прави ми впечатление на лесно докачлива, а образът, който иска да наложи за себе си е на фриволна и разкрепостена. Привърженичка е на идеята, че мъжете са на този свят, за да обслужват жените си, в която ѝ е особено лесно да повярва с мъж като Денис, който я обожава и общо взето няма нищо против да бъде юркан насам-натам. Освен това знае, че познавам бившата годеница на Денис, с която живяха заедно десет години, преди тя да го обере до шушка и да замине с новия си любовник за Испания. Денис беше съкрушен, казваше, че жените като бившата му са извънземни, изпратени на Земята с мисия да унищожат човечеството. И повече никога няма да допусне друга жена в живота си. Беше започнал да излиза само с Лондон, във всяка обедна почивка, всяка вечер — заедно слушаха музика на живо на откритата сцена на площада на Независимостта, ходеха на кино, както и да играят тенис на откритите обществени кортовете в извънградския парк. Един ден към десет сутринта майката на Денис, госпожа Кони, се появи без предварителна уговорка в адвокатската кантора на сина ѝ, пристъпи със ситни стъпки до бюрото му, притисна чантичката до гърдите си и смирено каза:

— Сине, искам да знаеш, че ние с баща ти винаги ще те обичаме и подкрепяме, дори ако си гей.

За щастие през пролетта Денис припозна в Мари-Ан едно свое старо гимназиално увлечение и се хвана за нея като за удавник. Тя е учителка на третокласници, лакира си ноктите в извратени цветове, а облеклото ѝ обикновено се състои от 4 до 6 пласта разноцветни и

разностилни дрехи — сандали, чорапки, клин, къси панталонки, туника, елече, пелерина... Не правя опити да ѝ се харесам, просто седя, пия си коняка и се усмихвам от време на време на някоя смешка, която подхвърля Лондон.

Срещаме се в кръчмата на Джоко. Мястото е занемарено, отдавна плаче за основен ремонт, но Джоко нехае; през по-голямата част от деня се въргаля у дома си на спуснати щори, понеже е прекалено друсан, за да стане и да поръча доставка на бутилирана бира или килограм лимони. Въпреки това обаче ние продължаваме да ходим там, столовете вече са изтъркани във формата на задниците ни, а персоналът знае за нас такива лични неща като, например, кой с кого е спал, на кого са отнели точки за неспазване на дистанция на пътя и с колко ледчета си пие джин-фиса.

Дойде декември, Клои вече живееше при мен. Сработихме се добре — тя знаеше, че ако иска да получава редовно джобни пари, трябва да си подрежда стаята, без да се налага всеки ден да ѝ оставям бележки на кухненския плот, с които да ѝ напомням за домакинските ѝ задължения. Освен това дълго време не ѝ позволявах да си направи профил във Фейсбук, но накрая се предадох, оставяйки се тя да ме убеди, че това, тате, е възможно най-безопасното нещо на света, а и всичките ми приятелки вече имат! Да бе, например дебелата ѝ приятелка Кармен, чиято майка я е родила на 14. Напълно ми е ясно, че същото очаква и нея — жените имат склонност да повтарят генетичния модел на възпроизводство на майките си. Не искам моята Клои да повтори майка си. Ужасявам се от тая мисъл!

Помня точната дата, когато се запознах с Пени. Четвърти декември. Не че веднага съм си паднал по момичето или нещо такова. Просто същия ден дойдоха ревизори в офиса и поискаха счетоводните книги и две кафета с нискомаслена сметана и кафява захар. Ама какво си въобразявате, да ви еба майката!

Не откриха нищо нередно, но аз настоявах да знам по чий сигнал са пристигнали. Не можем да ви разкрием тази информация, господин Окерфелд. Майната ви тогава, нямам кафява захар! Ние можем да си пием кафето и с бяла. И бяла нямам! Лъжете, имате, виждам захарницата на оня рафт. Абе, хора, вие друга работа нямате ли?!

Адски съм ядосан, затова след като затварям офиса, отивам право в кръчмата на Джоко и поръчвам на сервитьорката Кейти да ми

донесе цялата бутилка коняк. Тя казва, че от нея е сипвала на предишни клиенти. Колко, питам аз. Около 200 грама, отваряща тя. Няма нищо, донеси ми останалото.

Към девет пристигат и останалите — Денис, Мари-Ан, Бо, Лондон и... Пени. Ето ти я значи и Пени. Приятелка е на Мари-Ан и може да се каже, че знаят всичко една за друга, което пък автоматически предполага, че ще се подкрепят „до гроб“. Вече даже са си намислили песни, с които да се изпратят една друга в гроба — Мари-Ан иска на погребението ѝ да звучи „нещо на Аксел Роуз, понеже така и не успях в този живот да се омъжа за него“, а Пени проявява по-драматичен вкус, спирайки се на Жо Дасен и „Ако те нямаше на този свят“.

Запознаваме се, тя обяснява, че през юни е завършила университета и съвсем наскоро си е намерила работа като асистентка в някаква неправителствена организация (както по-късно разбирам, задълженията ѝ се изчерпват с това да пише от два до осем мейла на ден, да зарежда конферентната зала с бутилки минерална вода и кани с кафе и да се оплаква във фейсбук колко е отегчена от професията и живота си). Струва ми се сладурана — има красиво лице с удивителни котешки очи, бяла кожа и огромно, налято тяло; действията ѝ са мудни, пие и пуши много, но това, което най-вече прави впечатление е нервността ѝ — говори припряно, понякога дори заеква, ръцете ѝ често треперят, а когато седи кръстосала крака, единият нервно потрепва.

След четвъртия коняк решавам, че искам да ми духа. Не сега, може и по-нататък, примерно след няколко седмици. Скучното ѝ облекло предполага, че произхожда от интелектуална, но консервативна среда; а наложените ѝ с годините и възпитанието морални ценности по всяка вероятност вече започва да чувства като камък на шията си, от който за съжаление няма как да се отърве, без да си загуби някъде гащите. Набързо пресмятам наум всички плюсове и минуси на ситуацията и си казвам, че ако наистина ми се иска поне свирка от сочните устни на Пени, ще трябва да стъпвам като сапъор в минно поле.

Междувременно в кръчмата се появява Перъдайз и се лепва за мен. Купувам ѝ някакъв кисел коктейл с неопределен цвят и ѝ казвам да ме изчака на друга маса, докато се видя с приятелите си. Тя се

подчинява без възражения; изглежда е доволна, само защото съм ѝ проговорил. Към един след полунощ компанията ни се разпада, аз завеждам Перъдайз в безистена в една от страничните улички, недалеч от дома, и я изчуквам на крак. Когато свършвам, тя иска още и ме моли да дойде у нас, за да продължим, но аз ѝ казвам, че детето ми спи въщи и че ще се видим утре „по някое време“.

„Кога точно?“

„Ще ти се обадя.“

„Ще чакам.“

Ами чакай си. Кукувица! Много е отворена и би ми позволила да направя каквото си поискам с нея — дори да се изпия в устата ѝ. Обаче е и страшно досадна и понякога си представям как в някаква паралелна реалност я провисвам за глезените от балкон на 15-ия етаж и я тръскам, докато не изпадат всичките ѝ пломби и изкуствени кичури коса, закрепени с шноли към кухата ѝ глава.

Прибирам се въщи, изпикавам се и увеличавам парното, понеже в къщата е страшен студ. Влизам тихо в стаята на Клои и, без да паля лампата, се приближавам до леглото ѝ и я гледам известно време на светлината от коридора как спи. Къдравите ѝ коси са разпилени по светлосинята калъфка на възглавницата, а розовите ѝ устни са полуотворени. Представям си как вижда звезди иззад затворените си клепачи. Просто ми е невъзможно да повярвам, че толкова красиво същество като нея е в състояние да сънува кошмари. Но сигурно ги има. И нищо чудно — след всичко, което преживя през последната година... Погалвам я по главата и излизам. Събувам се по слипове, чеша се по задника, мотая се из кухнята, отварям и затварям безцелно хладилника и шкафовете. Намерението ми е да хапна нещо, понеже цял ден карам на коняци и едно шоколадово десертче, което беше изпаднало от ученическата раница на Клои и аз го изядох, понеже ме домързя да го хвърля в кофата за боклук.

Тъкмо си лягам и получавам есемес. От Перъдайз е. Пожелава ми лека нощ, да спя в кош и бла-бла. Еби си майката!

Малко си мисля за сладката, недокосната от моя кур уста на Пени, преди да заспя с нещо като полуусмивка на лицето си.

Към групата постепенно се присламчва и една изрусена и грозновата, но с хубаво телце начинаеща актриса — приятелка на Пени от гимназията. Казват ѝ ХР — като в Windows ХР. Така и не успявам да разбера дали това са инициалите ѝ или някакъв прякор. Не че ме интересува де... Питам я обаче в какво е играла. Тя махва неопределено с ръка:

— В разни неща. Реклами предимно.

— Кажи някоя, сигурно съм я гледала.

— Ами не знам...

Донасят питиета и мен повече не ме интересува в кои реклами се е снимала — искам да се налюскам преди 11, понеже в 11:15 имам запланувано ебане с Перъдайз.

Докато си пием и си говорим глупости, забелязвам как Пени прави всичко възможно, за да ми привлече вниманието — смее се високо на случайни мои реплики, които не бих определил точно като смешни, съгласява се всеки път, щом кажа, че някоя група е добра, отмята игриво бретона от очите си, заголва ръце, а когато се усмихва, показва повече зъбки, отколкото е необходимо. Винаги надушвам, когато някоя жена проявява интерес към мен (или ако не точно към мен конкретно, то поне към патката ми, все тая); понякога надушвам желанието в потта им, в онова леко влажно място в свивката на лакътя или във вдлъбнатинката на шията. При Пени засега желанието е по-скоро като уплашен заек — предпазливо ме приближава, подушва ръцете ми с розовия си нос, но всяко мое по-рязко движение го кара да се втурне обратно при стопанката си и да се скрие под широката ѝ вълнена пола. Подсмихвам се на себе си, понеже знам как да примамя заека да ми се довери и дори да седне в скута ми. Казвам, че ще отида да поръчам на бара, любезно се поинтересувам дали някой иска нещо (въпросът ми не е случаен — преди това съм се уверил, че Пени току-що е изсмукала рома си и сега само предъква сламката). Мари-Ан казва да ѝ поръчам бира, Лондон заявява, че му е време да си върви, понеже щял да става рано за работа, а Пени почуква с показалец по празната си чаша и повдига игриво едната си вежда. Кимвам с глава и си пробивам път до бара. Вземам питиетата и когато поставям чашата с ром пред Пени, съвсем леко я докосвам по ухото. Не се съмнявам, че токът я трясва моментално, понеже около десет секунди седи с изопнат гръб, без да мига, с ей такива ококорени очи. Отново сядам на

стола си, който е точно срещу нейния, и вдигам чашата си за на здраве като я гледам право в очите.

Заекът отново подава муцунка навън и захапва морковчето, което държи в ръката си.

През идните дни се виждаме почти всяка вечер, на няколко пъти ходим заедно в клуб „Рок плаза“ да слушаме разни групи на живо; Пени, която по принцип се облича като степфордска съпруга в светлозелено и вълнено, а червената коса си я носи обикновено вързана на конска опашка и така прилича досущ на момиче от реклама за прясно мляко от края на 50-те, изведнъж изявява желание да си купи черна памучна тениска, понеже „така се обличат хората като ходят на рокконцерти“. Казвам, че не е задължително, но е препоръчително, на което тя се киска почти минута като през това ме удря с опакото на ръката си по рамото — все едно сме приятелчета, нали разбирате... На няколко пъти ѝ се обаждам да дойде с нас с Клои в парка. Веднъж дори я запознах с Ема — Лина ми я беше „отпуснала на заем“ за един следобед, като преди това не пропусна да ме предупреди, че няма да я получа за Коледа — изобщо да не съм си въобразявал. Пени се прави, че си прекарва добре в компанията на децата ми, но те не ѝ обръщат много внимание, понеже са прекалено заети да играят в снега, а и през повечето време Пени само седи на пейката, загърната до носа в дебелата си бяла шуба и пуши намусено, понеже очевидно ѝ е студено, но я е срам да си признае. Когато към 5 заявявам, че си тръгваме, тя изглежда видимо облекчена; казва, че има нужда от голям коняк с чай. Каня я у нас, тя обаче колебливо отхвърля поканата ми — „може би някой друг път, сега трябва да се прибирам да си мия косата.“

Когато следната петък вечер всички от компанията си тръгват и накрая оставаме само двамата в един нощен клуб, аз я гледам известно време изпод козирката на шапката си как седи притихнала и нервно отпива от коктейла си, а цигарата догаря между пръстите ѝ и я изгаря.

— Ох!

Докато изтръсква пепелта от скута си, аз се навеждам към нея, повдигам брадичката ѝ с ръка и я целувам. Тя малко се стряска, но не се дръпва; отначало устните ѝ имат вкус на мъртва риба, после обаче леко се разтварят и предпазливо пропускат езика ми между зъбите ѝ — там е горещо като в пещ, езикът ѝ има вкус на текила, кюрасо, тютюн

и копнеж. Целуваме се дълго, прекъсваме само колкото да си поемем въздух и да си поръчаме ново питие.

Когато вече съвсем съм възбуден — но по-скоро от многото изпит алкохол, отколкото от целуването, някой ме почуква по рамото и аз разбирам още преди да се обърна, че това е Перъдайз.

— Здравсти, — казвам ведро, но не я каня да седне при нас.

— Не ми се обади, че ще идваш тук. В Скайп даже ми написа, че тази вечер няма да излизаш изобщо — гледа да звучи безгрижно, а не обвинително, обаче си личи, че се дави в сълзи.

— Ами ей на — промених си решението. Какво ново при теб?

— Няма ли да ме запознаеш? — Перъдайз трясва чашата си на масата и слага ръка на хълбок.

— Перъдайз — Пени. Пени — Перъдайз.

— Приятелката му! — пояснява Перъдайз с натъртване в гласа.

Пени кимва леко с глава, смутена е, пали цигара и се заглежда в лампиона с ресни, който пръска романтична светлина над разръфаната ми бейзболна шапка.

— Ела за малко отвън, — изправям се рязко, при което почти събарям масата и настойчиво хващам Перъдайз за лакътя. Тя няма време даже да си вземе чашата, защото бързо я помъквам към изхода. Студеният декемврийски въздух ме задавя. Кашлям и едновременно говоря:

— Виж какво, момиченце, аз не съм ти гадже. Ок? Искам много добре да си помислиш как ще се държиш оттук нататък. Ако искаш повече да не се виждаме, продължавай в същия дух.

— Чукаш ли я тая? По-добра ли е от мен? Във всеки случай е по-дебела...

— Ти май не ме чуваш какво ти говоря! — пускам ръката ѝ и ѝ обръщам гръб, за да се върна в клуба.

— Мике, чакай! — тя се затичва след мен, стъпва накриво с високите си боти, пада, лази, опитва се да стане, пак пада. Помагам ѝ да стане, а тя се възползва от самарянския ми жест и се вкопчва в ръката ми.

— Няма повече, обещавам. Само не искам да се караме.

— Ние не се караме. Просто ти разяснявам как стоят нещата.

— Добре, добре, добре...

Уверявам се, че се е закрепила стабилно на неудобните си обувки и я оставям да трепери на студа. Връщам се при Пени и ѝ казвам, че ще си тръгваме.

— Проблеми ли имаш с това момиче?

— Тц.

— Тя ли ти звъни по 15 пъти на ден?

— И тя също... Хайде, — прегръщам я през раменете и двамата излизаме през задния изход. Завалял е сняг, отварям уста към небето и почвам да лапам снежинките. Пени пак почва да се хили и съвсем нехайно пхва ръката си в задния джоб на джинсите ми.

Заекът е опитомен.

Нещо в разбъркания ми мозък ме кара да не бързам с Пени. А и да си призная, колкото и да се насилвам понякога да се възбудя от близостта ѝ или от целувките ѝ, не ми се получава. Добре ми е в нейната компания, макар че нервността ѝ ме дразни до степен, че ми е идвало да я разтърся за раменете и да ѝ извикам: „Или се отпусни, или си прережи вените, мамка му!“ Наблюдавам я, когато сме с компанията — обикновено се съгласява с всичко, което казва Мари-Ан, интелигентна е, но не успява да използва интелигентността си като оръжие с каквато и да е цел. Затова и на моменти изглежда дори тъпа. Така е с жените, които са обсебени от мисълта, че не са нито достатъчно привлекателни, нито достатъчно интересни. И тази мисъл буквално ги парализира. Тези жени, колкото и да са красиви, рядко имат лица.

Започваме да кроим планове как и къде ще прекараме новогодишната нощ. Дават се идеи за лагерни огньове в планината (през зимата!), пътуване до Виена, гостуване в частни крайградски вили... Аз предлагам просто да си сложим изкуствени цици и да се напием в някоя кръчма. Бо веднага се ентусиазира, поръчва си бутилка уиски и си я изпива сам, прав до бара. После започва да сваля една от сервитьорките, която обаче не е в настроение за ласките на пиан мъж с брадясало като на каторжник лице и се обажда на Джоко. Джоко, който по случайност не е друсан, идва и изхвърля Бо от кръчмата с предупреждението, че не иска да пристъпва прага на заведението му поне две седмици. Бо псува и пръска слюнки, но в крайна сметка се примирява със съдбата си и се оставя да го натоваря на едно такси до тях. После и аз казвам чао на компанията и отивам да си допия в долнопробен бар в друга част на града, където съм сигурен, че няма да ме последват, ако решат и те да сменят по-късно заведението. Оглеждам се — стари моми, попрегорели в солариума, с розово червило и толкова злато по тях, че почти са се прегърбили под тежестта му. Няколко оклюмали пияници, двама-трима чужденци, които преглъщат виагра с бирата си и се оглеждат жадно за свежо месце, и няколко пича, които ми се струва, че познавам, но не съм напълно сигурен. А може и да ми приличат на актьори, които съм гледал в някой филм през полуотворени очи. Музиката е яко вяла, звучи като пръдня на гущер. Поръчвам си голям коняк на бармана, който ме гледа със странно извъртяна на една страна глава, после

разбирам, че му липсва едното око и затова държи клиентите само под здравото си, ляво око.

Или прекалено много съм пил, или съм напълно трезвен, щом ухажвам възможно най-грозната жена на бара. Сигурно сме на една възраст, едва ли е на повече от 33–34, но изглежда доста захабена. Но е добре облечена, или поне така ми се струва — не мога да преценявам обективно дамското облекло след 3 сутринта. Особено ако все още е върху жената, а не метнато на облегалката на стола или разхвърляно по пода в спалнята ми. Лесно я заговарям и тя веднага ми споделя, че чака любимия си, който преди осем месеца заминал за Канада, но вчера ненадейно ѝ се обадил, за да ѝ каже, че се е върнал за Коледа. Имал желание да се видят. И сега тя седи и го чака. От колко време така? Ами някъде от девет вечерта... Работата ми е напълно ясна, а че жената е отчаяна, това се вижда и с невъоръжено око. Дори едноокият барман сигурно вече го е забелязал. Предлагам ѝ да пием по едно у нас. Клои замина с майка си и мухльоето за Словения, на ски, така че няколко дни вече се прибирах в празната къща. Напомням си наум, че трябва да си взема куче. Или не, по-добре котка, понеже няма да ми се налага да го извеждам два пъти дневно на разходка. Кучетата изискват грижи. Макар че Макс изискваше от мен само да го обичам...

— Какво казвате? — въпросът ѝ ме сепва. Усмивкам се вяло. Сигурно приличам на човек, върнал се от света на мъртвите.

— Казвам, че у нас имам бутилка първокласен Хенеси.

— Ликьор?

— Не, коняк.

Ама че коза!

— Ами... добре, бих изпила един коняк с вас.

— Екстра, да вървим.

Тя ме спира с ръка. Изважда от чантичката си огледалце и се визира известно време в него.

— Ами Джони? — пита тя и се опитва да поправи с пръсти разцапания грим около очите си.

— Кой Джони?

— Моят човек от Канада. Ако дойде и мен ме няма?

Леле, дали не правя грешка, че я каня вкъщи! Като нищо може да е избягала от лудницата...

— Виж, ще ти кажа една тайна. Досега не съм я споделял с никоя жена, но теб те харесвам и затова ще ти я доверя. Мъжете обичат любовната агония. Ако сега си тръгнеш и Джони не те намери, ще изпадне в състояние на любовна агония. И утре непременно ще се появи пред вратата ти с цветя или каквото там обичаш...

— Шоколадови мидички.

— Какво?

— Искам да ми донесе кутия шоколадови мидички.

— Ще се погрижа да му бъде предадено на... Джони.

— Чудесно.

Тя се усмихва за първи път, откакто я познавам, а това са цели 35 минути; прибира огледалцето в чантичката си, става, изглажда старателно гънките по полата си и тръгва след мен към гардеробната; полузаспалото момче прибира номерчето и ѝ подава огромно палто от някакво рунтаво животно, което може да е било и мечка.

Вземаме такси до нас, тя не задава въпроси, докато пътуваме, нито пък си прави труда да попита защо не ѝ предлагам обещания коняк, преди да започна да я разсъбличам. Тялото ѝ не е лошо, но пътката ѝ има възкисел вкус и на мен леко ми догадява. Спирам да я лижа почти веднага, извинявам се за малко, отивам да си изплакна устата, а когато се връщам, я обръщам грубо по корем и прониквам в ануса ѝ. После и във влагалището. Тя лежи неподвижно, не издава и звук, имам чувството, че дори е спряла да диша. Имам чувството, че чукам мъртвец. Опитвам са да напипам шибания ѝ клитор, но явно се е родила без него или са ѝ го махнали оперативно по настояване на сестрите кармелитки от манастира, в който е израсла. Усилвам тласъците, пък дано нещо ѝ трепне отвътре, но не — тя продължава да е все така скована, бездиханна, студена... Знаех си, знаех си, че не трябва да я водя вкъщи. Заприличал съм на улична котка, която влачи всякакви боклуци в леговището си. Така, решено е, ще си взема котка.

Изваждам многострадалния си кур измежду студените бедра на непознатата от бара и мятам чаршафа върху ѝ. Всъщност ми иде да покрия и лицето ѝ — много ще ѝ отива, понеже беше перфектна в ролята на труп.

— Трябва да се обадя на Джони, — ни в клин, ни в ръкав изтърсва тя и се повдига на лакти.

— Добре, само че го направи като си тръгнеш. Ще ти извикам такси.

— Не може ли да пренощувам при вас?

— Престани да ми говориш на вие! Вече правихме секс! Така де, аз поне правих секс.

— Как се казвате?

Известно време се колебае дали да ѝ каже. Какво ѝ пука как се казвам, и без това едва ще се засечем пак в тая вселена. Или в оня бар.

— Микаел.

— О-о, — тя изглежда разочарована. — Джони е много по-хубаво име...

— Е да, ама не съм Джони! — изкрещявам аз, чувствам се тотално изтрезнял. И ми е студено. Целият треперя — сигурно грозната кучка ми е предала някакъв вирус, който разяжда трупове.

— Искам да си тръгваш.

— Не бъдете толкова груб!

— Аз ще те откарам.

Тя неохотно става от леглото, оглежда се за бикините си, облича се бавно и старателно, което допълнително ме изнервя.

— Къде мога да се огледам?

Въпросът ѝ ме сварва неподготвен.

— Нямам огледало.

— Моля?

— В къщата няма огледала. Има едно в банята, но е малко и го ползвам като се бръсна.

Тя изважда малкото огледалце от чантичката си, за да провери грима си. Това ѝ отнема около 7 минути, както и 70 години от моя живот.

— Чудесна си! — казвам аз с престорено възхищение в гласа и тя усмихнато прибира огледалцето.

— Щом казвате...

— Хайде, да вървим, ще те откарам.

— Не, благодаря, ще взема автобуса.

Тая сигурно ме ебава!

— Няма автобуси по това време на нощта.

— Ще изчакам на автобусната спирка. Все някой автобус ще дойде.

— Виж... госпожо, — чак сега се сещам, че и аз не знам името ѝ. Пък може и да ми го е казала при запознанството ни на бара, само че да съм го пропуснал покрай ушите си. — Нека те закарам. Направи ми това удоволствие!

Най-накрая тя склонява, но само ако ѝ оставя телефонния си номер. Отначало си мисля да ѝ продиктувам случайни десет цифри, но като виждам, че изважда мобилния си телефон, разбирам, че ще набере номера веднага, за да се увери, че е моят. Предавам се пред съобразителността на жените, дори на лудите жени, и ѝ казвам номера си. Стискам си палци тази кошмарна нощ скоро да свърши.

Декември никога няма да свърши. Не искам да свършва. Може би защото предчувствам, че януари няма да донесе нищо добро. Нито февруари, за март и април да не говорим. Усещам някакъв проблясък чак през юни, но поради отдалечеността във времето не съм сигурен дали това е божествена искра или просто звезди посред бял ден, които ще видя, след като някой ме пребие с юмруци. Декември обаче е необичайно топъл, има дни, когато излизам само по памучна тениска и леко яке. И все още не ми се налага да мисля за предстоящите бедствия. Макар да знам, че се стремя с разрушително ускорение към тях. Сигурно съм мазохист, щом обичам усложненията. Обичам, когато има драма и не ми се предлага лесното разрешение. Обичам да се гърча в догадки и предположения. Обичам несигурността. А би трябвало да е иначе, понеже доскоро бях семеен мъж. Семейните хора си падат по сигурността. Не и аз. Не и аз. Когато всичко си беше на мястото, бях спокоен, но не съзнавах, че съм бил умрял. За кратко. За някакви си десетина години. Не знам, може и да съм харесвал това състояние, сега обаче то ми се струва абсурдно. Все едно съм бил в приказка с вкаменяване и сега нечия магия ме е съживила отново. Не знам също дали трябва да изпитвам чувство на вина, задето се чувствам така... Да, би казал баща ми. Всъщност той ми го казва всеки път, когато се чуваме по телефона. Ти си виновен, че Лина заживя с друг. Извинявай, АЗ ЛИ СЪМ ВИНОВЕН, че тя се ВЛЮБИ в друг? „Да, да!“ Баща ми направо побеснява, въпреки че по натура е ужасно спокоен човек. Казва, че ако един мъж обича и се грижи за жена си, тя никога няма да погледне друг. Но аз... аз съм безотговорен. И съм си получил, каквото съм заслужил с поведението си. Това е нелепо. Аз БЯХ добър съпруг. Най-добрият! Просто в един момент се вкамених...

— Мике, за какво мислиш?

Сепвам се. Пени изпуска цигарен дим през ноздрите си и се вглежда в мен въпросително. Отново сме в един нощен клуб, но тая вечер е умряла работа; няма много хора, музиката е кофти — музикантите свирят кавъри на Simply Red, на които никой не танцува. Пени е доста пияна; не съм ѝ броил питиетата, но като я знам с каква скорост кара, това трябва да ѝ е шестото малко за вечерта. Ако не е даже седмото. Дърпа ме за ръкава, иска да танцуваме, понеже музикантите са отишли да почиват и сега тъкмо са пуснали Джими

Самървил. Заеби, казвам аз. Хайде дееее, моли се тя като разлигавено хлапе.

— Тц, ще си ходя, ти ако искаш остани, — казвам и правя знак на бармана, който ми е приятел, че си тръгвам. Той ми отвърща с козируване и аз се запътвам към изхода с палци, втъкнати в задните джобове на джинсите.

— Може ли да дойда с теб?

— Аз се прибирам.

— Ами... добре. Да идем у вас.

Отиваме у нас, Клои все още е на оня педалски зимен курорт в Словения. Извинявам се, че е разхвърляно, както подобава, когато ти идва някой на гости, и ѝ предлагам нещо за пиене. Какво имаш, пита тя. Изборът не е голям, махам по посока на бутилките на рафта. Ще пия Captain Jack, казва тя. Наливам ѝ щедро от рома в неподходяща чаша за кафе, като пак се извинявам с половин уста, че нямам други чисти чаши в момента. Няма значение, казва тя. Пускам телевизора, мотая се, прибирам разни разхвърляни дрехи и списания от дивана. Пени отпуска мекото си пълно тяло на едно от канапета, аз минавам зад облегалката, навеждам се и я целувам по врата; чувствам я как потръпва цялата, а пръстите ѝ стисват чашата толкова силно, че очаквам всеки момент да я строшат на парчета.

В следващия момент сме в леглото; тя се стеснява да се съблече на светло, на мен ми е все едно дали изобщо ще се съблече, или ще си остане с грозните ботуши. Иска да не бързаме, даже ако може само да си спим. Окей, казвам аз и затварям очи, но за всеки случай слагам ръка върху едната ѝ гърда — само за да проверя какво е положението. А положението е критично. Пени започва да се смее нервно, върти се наляво-надясно, прави несигурни опити да спре ръцете ми, но в крайна сметка се мушва под завивката и започва да ми духа. На мен обаче никак, ама никак не ми е приятно — прекалено много зъби, нула техника, а и чувствам някакъв душевен дискомфорт, който нямам си и представа откъде се е появил — сигурно съм пипнал непознат за медицината вирус, щом се чувствам неудобно, при положение че девойчето с най-сексапилните устни в града е налпало члена ми.

— Стига, Пени!

Тя май не чува, понеже продължава. Налага се да сложа длан на челото ѝ, все едно е напорист овен, за да я спря. Тя объркано ме

поглежда, бяла лига се стича по брадичката ѝ; изведнъж адски ми дожалява за нея.

— Недей! — казвам почти шепнешком.

— Ама...

— Хайде да пийнем по още едно капитанче, какво ще кажеш?

Усещам унижението ѝ. И как никога няма да ми прости. Вече е взела това решение, без дори сама да го знае. Иначе ще продължим да сме приятели и всичко ще си е постарому, както си му е редът. Аз обаче знам, че обидата вече е нанесена. Понеже тя „не е такова момиче“. Но заради мен се насили да стане. Може и само за пет минути, обаче беше такава, беше „такова момиче“. Беше курва. И всичко това видях в един-единствен неин поглед. Погалих я по главата, а лицето ѝ пламна от срам и обида. Заоглежда се трескаво за чантата си — все едно от това дали ще я намери до 20 секунди ѝ зависи животът. Иначе таймерът ще цъкне и бомбата ще избухне. Когато накрая я намира захвърлена в коридора, проверява дали няма получени есемеси на телефона си, извиква ми едно почти безгрижно „чао, Мике, до утре“ — без да ме поглежда, без нищо, и леко затваря вратата след себе си. Не я тряска, както биха направили повечето момичета в нейното положение; просто я затваря.

Ставам от леглото и се пляскам с длан по челото. После още веднъж. И още веднъж. Ама че съм тъп! Можеше да не се стига до там. А можеше да се стигне и до по-далече. Ако само ми ставаше от Пени... Но тя просто не е хапчето, което си мислех, че може да облекчи душевния ми ревматизъм. Понеже сърцето ми е сковано и това не се влияе от влажността на атмосферата. Излизам на терасата и дишам с пълни гърди необичайно топлия декемврийски въздух. А само преди седмица валя сняг.

Иска ми се сняг. Леле, как ми се иска сняг!

Но изкарахме една съвсем безснежна нова година. Ето ме на повечето размазани (понеже са правени от нестабилна пиянска ръка на размътена пиянска глава) снимки — на някои от тях съм с островърхи картонени шапки за детски рожден ден вместо цици — изглеждам така все едно чукам невидима мадама, седнала на един от високите бар-столове. А всъщност се опитвам да имитирам танца на Елвис Пресли от Jail House Rock. Харесва ми движенията, които прави с таза си. Ненапразно през 50-те майките са закривали очите на малките си

момиченца, за да не го гледат... Аз, разбира се, не съм Елвис, просто съм доста пиян.

Приятно съм изненадан от факта, че Пени се държи така, сякаш нищо не се е случило между нас. Нищо конфузно, имам предвид. Но не мога да не забележа как умира от удоволствие, когато Перъдайз се появява отнякъде малко преди полунощ (при което сериозно се замислям дали някоя вечер, докато съм спял не ми е инжектирала gps-устройство под кожата, за да ме държи постоянно под око... малката курветка), а аз ѝ казвам да се разкара и отново прихващам Пени през кръста, за да си продължим танца. Пени се надува от гордост, че съм предпочел нея пред Перъдайз и до края на нощта ме черпи шотове и коняци.

Мари-Ан на няколко пъти я дръпва в женската тоалетна, но не за да си пудрят носовете или да си услужват с тампони, а за да се осведоми „как вървят нещата с Мике“. Пени сигурно вече ѝ е казала, че има достойнство, което не би продала за една нощ с мен, колкото и да ме харесва и други такива глупости, които жените си повтарят една на друга като мантра, само и само за да намерят оправдание за страданието си. На мен не ми пука особено какво си шушукат за мен путките по кенефите; важното е, че знам за себе си, че винаги съм бил честен, когато съм им казвал, че не искам да бъда с никоя „докато смъртта ни раздели“, нито искам да получавам меденка във формата на сърце с червена глазура за Свети Валентин, нито пък, не дай си боже, да ми пращат в кутийки, овързани с розови панделки, положителни тестове за бременност.

Прегръщам Денис и той ме целува по челото.

— Как ми се иска това да бъде една щастлива година за теб, Мике! — изкрещява той в ухото ми, опитвайки се да надвика тълпата в бара, която отброява последните секунди до полунощ. Мари-Ан обаче се обесва на врата му и почва да го целува, преди да чуе отговора ми. Така че аз казвам повече на себе си, отколкото на него:

— Тя ще е точно такава, каквато трябва да е... със или без мен.

Годината започва с много гърмящи бутилки долнопробно шампанско и яко шмъркане на скъпи прахчета в сепаретата и тоалетните. Понеже Пени си няма „плюс един“ на партито, използва всеки случай (стъпване на криво, правене на място, за да може някой да мине покрай нас и пр.), за да се притисне поне за секунди в мен;

явно е окуражена от категоричността, с която отпъдих Перъдайз преди малко. Аз я прегръщам и пак се снимаме. Снимаме се много пъти. Шегувам се, че на другия ден никой няма да се харесва на снимките, когато ги качат във фейсбук. Винаги става така. Всички са щури, докато купонясват, ама като отрезнеят и си проверят профила във фейсбук, почват да ти звънят на пожар и да ти пискат да махнеш ВЕДНАГА снимките, на които се вижда как пият текила от пъпа на бармана или си показват циците. А на мен не ми се иска да ги махам, понеже това са истински снимки — когато не позират, хората са най-красиви, въпреки грозните физиономии и пози, които правят. А жените излъчват най-много еротизъм, когато не знаят, че ги снимаш. Такива моменти обаче са редки, понеже те с невидими радари усещат, когато в тях е вперено окото на камерата или фотоапарата и веднага си слагат лицето, което си мислят, че най-им отива.

Ще ви кажа нещо за фейсбук. Когато животът ми взе да се разпада, без да искам почнах да си изграждам нов там. Вдигнах си нов покрив над главата. Макар във фейсбук никога да не вали. Това е една напълно контролирана среда, в която рядко допускам изненади: моята музика, моите аватарчета, моите коригирани с фотошоп снимки, моите приятели (общо 412 на брой!). Другият ми живот, в който мога да бъда или да не бъда влюбен, ядосан, разнежен, екзалтиран... Мога да виждам надалеч — чак до Големия бариерен риф и оттатък него, където има само звезди в бездънното южно небе.

От прозореца на моя втори дом мога да извикам „Добро утро, Виетнам“ или просто да изрецитирам любим цитат от любима песен, с която предната нощ съм се приспал. Или на която съм плакал. Тук мога да погалья коляното на потенциална любовница или да подхвърля невинна закачка за кичозните обици на Мари-Ан, без да рискувам тя да ме погледне с присвити от ярост очи и да изсъска: „Е как можа да го кажеш, Мике!“ Тук мога да получа неочаквана утеха от далечен приятел или ерекция от непозната девойка, с която виртуално ни свързват само общите музикални интереси. Изобщо фейсбук е вълшебно място...

Един ден в началото на януари, както разсеяно хвърлям по едно око на ъпдейтнатите статуси на моите познати и приятели, неочаквано вниманието ми е привлечено от едно ново име. Mikka. Цъквам върху миниатюрната снимчица, за да видя дали е мъж или жена. Снимката

ме отвежда в линка към профила на Mikka. Навеждам се към екрана, за да видя по-добре: издължено слабо лице с почти прозрачна кожа, високи скули, дълъг нос, заострен към върха и много, много руси коси, подстригани съвсем късо. Микка е момиче. Не мога да преценя дали е по-възрастна или по-малка от мен, а и няма как да разбера, понеже „Mikka shares information only with friends“. Връщам се в home-страницата на фейсбук и чета коментара, който е направила на един от постовете на Пени: „Щом си толкова отегчена, вземи да прочетеш Ницше — може пък да има ефект и най-после да се самоубиеш — нещо, което е трябвало да направиш още при първата ти менструация.“ Въпреки че намирам коментара ѝ за вулгарен, няма как да не се подсмихна.

Докато изплаквам чашата си за кафе, се улавям, че преобръщам в ума си лица и моменти, за да видя дали ще мога да изровя какъвто и да е спомен за Микка. Сещам се, че Пени веднъж я спомена; някога били „ужасно добри приятелки“, но после Микка заминала за Хелзинки и оттогава не са се виждали. Вече година и половина. Но иначе напиванията с Микка били епични. Микка била епична! После Пени се беше умислила за момент и беше добавила сякаш на себе си: „Еба ти кучката!“

После бизнес ангажиментите ме грабнаха и забравих, че изобщо съм ангажирал мислите си сутринта с някаква непозната жена.

През следващите няколко седмици обаче все по-често се натъквах на коментари на Микка в профилите най-вече на Мари-Ан и Пени. Ако не даваше високопарни мнения за обсъждани филми, обикновено се изказваше жлъчно по повод нечия снимка с бебе в ръце или се присмиваше на начина, по който хората коментираха (винаги профански според нея) афоризми на известни личности или банални цитати от френски книги, гръцки философи или Джон Ленън. А това се случва постоянно във фейсбук, знаете. Някой, например, се е разделил с гаджето си предната нощ, понеже не е могъл да си пречупи езика и да ѝ каже, че я обича, а на сутринта в статуса му цъфти като унило цвете следното клише: „The most important things are the hardest to say“. Другите се опиваха да ѝ отговарят с тон, подобаващ на нейното цинично високомерие, но в крайна сметка се получаваха само злобни, но беззъби заяждания като на обидени деца. Микка винаги владееше

положението. Бях заинтригуван, но не дотам, че да заразитвам приятелките й Мари-Ани и Пени за нея.

Когато Клои най-после се прибра у дома на 13 януари, забравих за интереса си към момичето с име като моето. Клои ми се стори пораснала, макар че беше отсъствала само някакви си 3–4 седмици; разказваше превъзбудено за дните в зимния курорт в Словения, докато вечеряхме (хамбургери, купени от закусвалня на път за къщи, и кока-кола), аз я слушах с половин ухо, понеже умът ми беше на съвсем друго място — поръчките бяха намалели чувствително от началото на годината, но все още нямаше място за тревога. Нормално — хората се бяха охарчили покрай коледните празници... Надявах се нещата да потръгнат отново с идването на пролетта.

— ... имаше и голяма камина на първия етаж, която палехме, щом се връщаме от ски. Имаше и едно голямо куче, много рунтаво, казваше се Вълк, ближеше ме по ръцете, а пък мама все ме караше да се мия, понеже съм можела да се разболея... И, тате, правехме си скара в нещо като градина, само че покрита, имаше и едно друго семейство, но с тях не се събирахме често, понякога ни канеха на чай в тяхната хижа, иначе те караха на друга писта — мнооооооого по-лесна от нашата, на която ние с Филип карахме. А една нощ, когато навън имаше снежна буря и беше ужасно студено, камината все гаснеше, онзи, старецът с червената шапка, казваше, че е заради вятъра в комина, не знам точно. И за да се топлим, Филип си легна при мен, а мама остана будна, понеже Ема много ревеше, а и имаше температура. Но точно преди да си тръгнем пак изгря слънце и виж, тате, как ми е изгорял носът. Дядото каза, че в планината слънцето пече винаги по-силно и затова...

— Какво?

Сепвам се и един наполовина сдъвкан пържен картоф пада от устата ми.

— ... и затова трябва да си мажем лицата с кремове, — довърши изречението си Клои и тържествуващо се усмихна, горда от факта, че е запомнила нещо толкова важно за живота в планината.

— Не това. Какво каза преди... като е имало снежна буря.

— Какво за снежната буря? Ами беше страшно — тя сви рамене и отхапа от сандвича си. — Прозорците дрънчаха и като нищо можехме да умрем.

— Клои? Защо Филип е спал в леглото ти?

— Ами... за да се топлим, — тя изведнъж притихна и ме загледа изпод вежди, сякаш ѝ беше ясно, че е казала нещо, което ме е ядосало.

— И как точно се топлихте?

— Ами... така, — тя стана от стола и обви ръце около рамената ми.

Сигурно щях да убия копелето на секундата, ако беше измислен телепортатор. Но и колата ми свърши добра работа. Стигнах за по-малко от 12 минути до апартамента им, недалеч от университетската ботаническа градина.

— За бога, Мике, защо звъниш като полу...

— Разкарай се! — отстранявам Лина с ръка и нахлувам като черна барета вътре. Липсва ми само черната качулка и кобура на колана, но и без тях ще изпотроша ръцете на тоя жалък пор, с които е пипал момиченцето ми. А той си седи пред компютърчето със слушалки на ушите, а главата му се поклаща напред-назад на хилавите раменца. Лина навреме ме настига и застава между мен и него с решителността на лъвица майка от научнопопулярен филм, преди да му удари челото в клавиатурата.

— Микаел, престани! Какво има?

Онзи се стряска от крясъците ѝ и подскача на стола си. Щом ме поглежда в очите, разбира, че работата е лоша.

— Какво си правил в леглото с дъщеря ми?

— Аз... какво?

— Чу ме добре, гъз! Клои ми каза, че си я „топлил“ една нощ.

Лина прехапва устни.

— Нищо не съм ѝ направил, Мике, кълна се!

— Не ми викай Мике. За теб съм господин Окерфелд.

— Да... добре... Но това е лудост!

— Мике, недей така! Ела оттатък да се разберем — Лина се опитва да вклини хубавите си цици между двама ни, за да омекоти с тях евентуалния сблъсък.

Но удар не последва, понеже съм шибан пацифист и искам хората по целия свят да се обичат като братя. Поглеждам мекотелото в очите и с душата си усещам, че всъщност нищо не се е случило в нощта на снежната буря. Въпреки просветлението го хващам за рамото

и го разтърсвам — никога не е излишно да се вземат съответните предпазни мерки.

— Ако това се повтори, ще разбера. И тогава няма да си правя труда да ходя в полицията. Просто ще ти счупя врата. А ти (насочвам гневния си показалец към челото на Лина), когато става въпрос за децата ни, повече си отваряй очите и по-малко краката!

Приключих с тези двамата. Знам със сигурност, че следващият път ще си помисля много хубаво, преди да пусна Клои някъде с тях. Макар че напоследък все по-често ме спохожда мисълта, че прибързано съм прибрал детето да живее при мен. Обичам Клои, смехът ѝ ме зарежда с доза радост, която отдавна съм забравил каква е на вкус; дори сълзите ѝ ме радват — понеже знам, че съм до нея и мога да я утеша. Но има нещо, което ме души. Засега още не мога да дам име на Нещото, но опасенията ми, че то е неприемливо и отвратително по същността си, стават все по-реални. Предполагам, че рано или късно ще настъпи моментът, в който ще разбера какво е Нещото. И вероятно ще ме свари неподготвен. Решителните моменти в живота никога не те сварват подготвен — такова е правилото. Или си влязъл много надълбоко в язовира, когато ти се схваща кракът, или се събуждаш със страшен махмурлук и установяваш, че ти се е свършил аспириът. Знам си, че моето Нещо ще ме хване в момент, когато съм най-уязвим. Просто си знам... Животът ни насочва към определено място, до което трябва да стигнем. За да сме напълно щастливи. Или напълно нещастни. На мен ми е все едно какво ме очаква — понеже и при двата случая ще прегърна съдбата си с благодарност. Щастieto е добро. Но страданието е още по-добро.

Изморен съм от усилието, което досега съм полагал да бъда щастлив...

Минава януари. С Пени успяхме да закърпим положението до степен, че тя вече се държи съвсем непринудено — като човек, който никога не е засмуквал част от тялото ми в устата си. А това е добре. Истински прогрес. Понякога обаче усещам критиката в погледа на Мари-Ан; с очите си тя казва: „Мъжете сте такива прасета!“ Пука ми какво мисли Мари-Ан. Тя е просто годеница на приятеля ми Денис. Всичко, което искам от нея, е да го направи щастлив, колкото и банално да звучи това. Не знам дали за нея това ще е трудна задача, но си мисля, че Денис трябва да прояви слонска търпимост, да изчака успешната развръзка.

През февруари за първи път усещам тежестта на зимата. Виждам се с компанията по-рядко, защото повечето от тях предпочитат да се приберат вкъщи на топло след работа и да си гледат телевизия по пантофи. Аз обаче не мога да си намеря място и съм навън всяка вечер. Запознавам се на живо с едно от момиченцата, които пускат предизвикателни коментари в профила ми — Стярне. Черпя я бира, макар че е непълнолетна, и докато несръчно я смуче през розова сламка, ми обяснява, че името ѝ значи Северна звезда. Не си правя труда да го проверявам в Wikipedia, понеже не ме интересува. Малката играе, то се вижда — иска да се направи на интересна пред такива разгонени 35-годишни дъртаци като мен — тениска с щампа I don't need more friends, толкова късичка, че едва покрива пъпа ѝ, кожено яке — прекалено голямо, за да е нейно, най-вероятно на брат ѝ или на бивше гадже, което си го е забравило на стола до леглото в бързината да си тръгне, за да не го арестуват куките за блудство с малолетна. Устните на Стярне са плътни, но безцветни, очите ѝ — празни от съдържание, но затова пък 16-годишното ѝ тяло е пълно с обещания. Ойе!

Още същата вечер, след като я черпя бира в бара на Джоко, я водя у дома да я пробвам. Тя е екзалтирана от бирата и от факта, че съм ѝ обърнал внимание, прави опити да се държи секси, но не ѝ се получава особено; отдолу е толкова тясна и суха, че ми се иска в един момент да мъкна камъни само по препаска, за да строя пирамиди в пустинята, отколкото да чукам това девойче.

Кое то чак впоследствие разбирам, че е лудо.

Но засега е още февруари и на мен ми е кеф, че спя с тийнейджърка.

Още на другия ден Стярне почва да качва във фейсбук постове, които си мисли, че са ужасно завоалирани, но всъщност е ясно като бял ден, че се отнасят за вечната ѝ любов към мен; посланията и текстовете са в широк диапазон — от Джуъл до Шекспир. За разлика от другите ми приходящи любовници Стярне ме дебне и през деня; идва в офиса, пуска си музика на компютъра ми, скача върху меката мебел, натрапва се по време на срещата ми с клиенти — изскача иззад гърба ми и ми затваря очите с ръце, крещейки: „Познай кой е!“ Клиентите ми са озадачени — в първия момент си мислят, че това вероятно е сладката ми дъщеря или някоя още по-сладка племенница, после обаче Стярне ме целува без предупреждение по устата и те сконфузено зарейват поглед в тавана.

Знам, че губя контрол, всъщност отдавна съм го изгубил, но със Стярне нещата минават всякакви граници.

— Мике, брат, какво си мислиш, че правиш? — пита ме един ден Денис; опитва се да не звучи сериозно или наставнически, но го познавам от сто години и знам, че е точно такъв в момента — сериозен и наставнически настроен мой приятел, който е загрижен за мен, за прецакания ми живот, за вселената изобщо.

— За кое какво правя?

— С онова девойче?

— Стярне ли?

— Не ми е работа, разбира се, ама Мари-Ан се притеснява за теб...

— И защо се притеснява?

— Виж... — Денис се намества на стола си и запалва цигара; пред него дими чаша кафе, аз съм вече на коняк. И двамата сме излезли в обедна почивка, но неговата е точно разчетена — от 12:30 до 13:30. А аз мога да бъда в обедна почивка от 10:00 до 16:00 — както ми дойде. — Мари-Ан съвсем случайно ми спомена, че не си слагаш гумичка като... знаеш...

— Няма да забременея, ако за това се притеснява Мари-Ан.

С това разговорът на тая тъпа тема приключва, понеже ние сме мъже, а мъжете не си говорят за безопасен секс.

Колкото и противообществено да се държа по отношение на ученичката, заради което акумулирам неизречена и изречена критика от страна на някои от компанията (Мари-Ан, разбира се, се възмущава

най-много, а мъжете са издигнали около мен безмълвна стена от компромисно съгласие), все пак ми е ясно, че поведението на Стярне си има история. И както обикновено става, историята е семейна. И банална донякъде.

Бащата беше уважаван преподавател по стара английска литература в университета, но го уволниха заради сексскандал на работното място. Студентката, с която беше преспал N брой пъти и на която уж поради разсеяност беше пропуснал да постави много добър в края на семестъра, естествено се беше разярила и беше подала оплакване срещу него пред ректорската комисия за жалби, или както там й викат. Вината на професора се доказва безусловно и сега той преподава Чосър на класове от разгащени рапъри, малолетни курви и олигофрени в едно държавно училище.

Майката е дипломиран психолог и заклета наркоманка. Не я познавам лично. Даже и по лице не я знам. Може и да съм спал с нея, знам ли. Стярне ми разказа веднъж как от малка майка й я поощрявала да пуши трева. Колко по-малка отсега, питам аз. 'Ми много по-малка, била съм в началното училище, лежахме си с мама на тяхното легло с татко и си пафкахме тревица; мама тогава слушаше Питър Гейбриъл и Смешинг Пъмпкинс, което си е една отвратна комбинация, като се замислиш, но казваше, че така замайването й се получава по-добре и й внушава чувството, че има криле; после ставахме от леглото и обикаляхме стаята, размахвайки ръце, все едно летим. Беше супер, понеже наистина летяхме. Тя млъкна внезапно, все едно за да потисне вик или сълза, или псувня, не бях сигурен. Помоли ме да я целуна и аз я целунах. И също като на дете тъгата й премина за секунди в лудешки танц върху леглото — скачаше и скачаше, а от друсането на мен ми се разместиха вътрешните органи, затова я хванах за колана на късите панталонки и я свалих отново долу.

Стярне прави всичко, каквото й кажа. Отначало усещането да владее до такава степен съзнанието на друго човешко същество, пък макар и толкова сбъркано като Стярне, беше приятно и силно като опиум, блъскаше ме със страшна сила в гърдите, гъделичкаше топките ми, егото ми... Но постепенно влюбеността й премина в натрапчивост и това взе да ме дразни. Още повече че между нея и Перъдайз се разрази нещо като конкуренция — дебнеха се по ъглите, оглеждаха се от глава до пети, когато се разминаваха, а когато едната от тях беше в

моята компания и другата случайно ни мернеше някъде по улиците, настъпваше истински телефонен тероризъм — получавах по 10 есемеса на минута от пренебрегната страна: „Днес обеща да се видим за малко, не помниш ли???? Защо си с НЕЯ?“ или „Хайде да не се заблуждаваме, че някой може да ти духа по-добре от мен!“, а пък любимото ми беше: „Да дойда ли довечера у вас? Ще пия маточина, за да ми спре мензисът.“

Жените имат цял запас от рецепти, с които да излъжат природата — за насилствено влюбване, за насилствено разлюбване, за свиване на порите по лицето, за слабеене, за премахване на непремахваеми петна от кръв и череша, а сега разбирам, че си имат метод и за спиране на цикъла. Де да имаше рецепта и за това как да спреш да дишаш за един час, например — да изпиеш отвара от някаква билка и да спреш целия свят за един час и да гледаш как животът покрай теб тече в каданс и всяка прелитаща пеперуда пред лицето ти се движи толкова бавно, че можеш да преброиш маховете на крилата й... Искам да живея в такъв свят — свят, в който всяка подробност е важна и от всяка подробност боли. Искам да уловя пеперудата, както си е в полет, с огромните си груби пръсти, но с деликатността на мозъчен хирург. Всичко минава през кожата на върховете на пръстите ми, усещания от всякакъв характер — за топлина, за враждебност, за доверие, нетърпение, страх, самота, секс и още поне двайсет такива, които започват със „С“: срам, сподавени сълзи, слабост, сила, страст, страдание... И май дотук ми свършва речникът все пак... Но защо ми е речник, с който да обяснявам как се чувствам, когато имам ръцете си.

Като бях на 6, на 16 и на 26, исках да стана грънчар, да правя чаши и вази. Цикличността на това мое желание изглежда е десет години. Очаквам догодина, когато наближа 36-тата си годишнина, отново да ми се прииска да се занимавам с глина. И тогава може би наистина ще го направя. Ще зарежа всичко. Ще заживея в къща на село, ще пропуша отново и ще си правя грънци от бяла глина, от нежната, която съдържа повече каолин... И ето пак стигам дотам, че не мога да опиша какво е чувството на влажната мека глина между пръстите. А и защо изобщо съм седнал да си представям неща, които знам, че когато дойде времето, няма да имам силата да направя! Нито пък желанието.

Рутината ме е удавила в супа от самосъжаление.

Минава и февруари. Дъщеря ми домъква вкъщи някакво гуреливо коте, което намерили с нейната приятелка в дерето на реката („Какво сте правили в дерето на реката, ще се разправяме после!“) Чисто черно, на места е плешиво, понеже заради гъбички някакви козината му е окапала, едва се държи на рахитичните си крачета — умряла работа. Клои предлага да го храним „интравенозно“. Поглеждам я отвисоко, понеже нямам представа откъде е научила тази дума. Сигурно е гледала „Анатомията на Грей“; всъщност не я знам какво гледа по телевизията...

— Не знам, оправяй се! — вдигам рамене аз. — Щом си го взела, сега е твоя отговорност да го поддържаш живо и нахранено.

— Ама татееееее! Нали е много сладичко?

— И ако ще спи при тебе, първо вземи да му изчистиш бълхите и другите гадинки, иначе ще го изхвърля.

— Ах! Ама може ли да го задържа? — очите на дъщеря ми блясват като топази — направо не може да повярва на късмета си. Колко съм добър днес! Дори съм направил обяд — макарони със сирене. Има и цяла туба портокалов сок, който не мирише на вкиснало.

Казвам ѝ, че излизам за час-два да се видя с приятели и че може да си викне някоя приятелка да си играят у нас, но при условие че после си оправи стаята. Тя клати глава, без да ме поглежда, понеже е прекалено заета да гали котето, което се е свило в скута ѝ и прилича на напласена мишка. Когато обаче приближа и се опитам да го погалия с пръст между ушите, то ми съска и понечва да ме ухапе. Успява еднократно, при което направо ми продупчва като с перфоратор показалеца и от дупките потича кръв.

— Олеле, тате, заболя ли те? — Клои ме поглежда стреснато; сигурно си мисли, че сега ще се разсърдя и ще си променя решението.

— Не много.

Но всъщност ме боли и затова отивам да се седирам с поне пет коняка в бара на Джоко.

Още преди да вляза в задименото помещение, забелязвам през замърсения френски прозорец, че компанията вече се е събрала около единствената по-голяма маса. Слабото лице с печалния образ на Денис, кацнало върху издължения му торс, разноцветните шнолки, втъкнати в косата на Мари-Ан, рошавата брада на Бо и гръмогласният смях под нея, който кара закрепените над тезгяха чаши за вино да

подрънкват, спретнатият Лондон с премерените жестове и приятната колежанска усмивка, черните корени на изрусената уона-би актриса ХР, очите на котка, които Пени присвива, за да не ѝ лютят от тютюневия дим...

— Ооооооооооо, добър вечер, господин Окерфелд! — реват всички в мига, в който ме виждат да прекрачвам прага. Усмивам се с половин уста и известно време не понечвам да си дръпна стол, понеже чувствам леко неспокойство — все едно в стаята е влязъл розов слон, толкова е странно. Оглеждам пак всички един по един, както са седнали по посока на часовниковата стрелка — оживени, разгорещени след първите питиета и тогава погледът ми се спира върху розовия слон. Виждам лице, което знам, но не познавам. Много бяло лице, късо подстригани светлоруси коси и за втори път днес — очи топази, но тези тук не са меки и кафяви като тези на дъщеря ми, а сини и пронизващи като остриета. Микка от фейсбука е прегърнала с една ръка Пени, а другата е положила върху коляното на Мари-Ан, която пее с цяло гърло Sweet Child of Mine; цялата се е зачервила от кеф, понеже всички знаят, че Аксел ѝ е алтернативен съпруг номер едно (в случай че нещо се случи с Денис). Кимвам мълчаливо за поздрав в посока на Остриетата и си придърпвам един стол до този на Бо. Бо веднага стоварва грамадската си ръка върху рамото ми и извиква:

— Какво става, шефе? Да ти взема ли едно коняче? И за себе си ще взема едно маааааааааалко бърбънче.

— Хубаво, — съгласявам се кротко и понечвам да заговоря Денис, но точно тогава Остриетата се провикват:

— Хей, ти ли си Микаел?

— Аха.

— Аз съм Микка.

— Приятно ми е, — кимвам отново. Изведнъж съм станал много учтив. Бо ми донася питието и какъвто съм учтив и културен досега, съвсем простишки топвам перфорирания си от котето пръст в чашата — хем за дезинфекция, хем за да намаля болката.

Микка също пие коняк, но разбирам, че си носи чаша от къщи, което допълва донякъде първото впечатление на розов слон в задимена кръчма.

През тази първа вечер на познанството ми с Микка не си говорим особено. Даже изобщо не си проговаряме. Тя май дори не ме поглежда.

Пука ми. И без това изглежда надута — дрехите ѝ вероятно са много скъпи, а като си изважда табакерата, направо ослепявам, понеже е от ЧИСТО ЗЛАТО, извинете.

Тая вечер си тръгвам преди другите, понеже нещо нито ми се пие, нито ми се ебе. А и обещах на Клои да се прибера по-рано.

В Скайп провеждам супер безсмислен разговор с Перъдайз. Тя настоява да се видим, аз ѝ казвам, че не мога сега, тя продължава да дрънка някакви неща и в един момент се заглеждам в късните новини по телевизията. После пък ме почва малката, Стярне. Пуска ми 48 линка с изпълнения на Derpche Mode и някакви цитати от Лорка, които изобщо не разбирам, а и не си давам труда да разбера, понеже ми е през оная работа дали хората са създадени в небесата от невидими ангелски ръце или дали атомите ни ще се срещнат в облаците.

Проверявам дали Клои спи, притварям леко вратата на стаята ѝ и се тръшвам в леглото си. Мърлявото, полуживо коте ме гледа с изплашени очи изпод табуретката. Опитвам се да го привикам при себе си с „мац, мац, мац“, но вместо да дойде, то хуква в противоположната посока и се шумгува под гардероба. С мисълта, че няма начин да не се изпикае там, заспивам и аз.

На другата сутрин Бо не идва на работа чак до обяд, което страшно ме изнервя, но не си давам вид на изнервен пред него. Странни са нашите отношения. Въпреки че изпива почти цялата си заплата, съм склонен да си затварям очите за дребните му провинения като късното, за да не кажа безобразно късното явяване в офиса, понеже сме се сработили чудесно и се разбираме без думи. Никога не бих уволнил Бо. Но и не бих го наел отново, ако по някаква злополучна (или не) случайност се върна назад във времето до момента, в който той ми се обади по телефона, за да ми каже, че след седмица излиза от затвора. Бо е изчел 10 хиляди тома литература. Но спада към групата на страхливите философи.

По някое време отскачам до близкото кафене за кафе с мляко. Докато чакам сервитьорката да ми донесе поръчката, си барабаня по масата с пръсти, понеже в слушалките ми дънят едни меткор металистчета от Острова, Architects, които вероятно само аз си ги знам, но не ми пука, понеже са готини и ми разкъртват мозъка по точния начин, тоест така, както на мен ми е приятно в два следобед. Вдигам поглед и случайно зървам през прозореца Пени, която се е

забързала за някъде. В нейния случай, разбира се, не може да се използва точно глагола „забързвам се“, но така се казва, когато не си сигурен накъде се е запътил човек, когато виждаш случайно през прозореца на кафене. Махвам ѝ, тя хваща погледа ми и прави знак, че ще дойде след минутка. Докато е още отвън, провежда кратичък телефонен разговор, после влиза, сядва на свободния стол до мен, слага безформената си чанта от изкуствена кожа на съседния и изпуктява. Поръчва си кафе с добавка мляко и известно време не си казваме нищо конкретно; бърбим за общи неща — за времето точно не става въпрос, но тя ме пита с кого спя напоследък, казвам ѝ „С който дойде“ и се усмихвам многозначително. После сам се изненадвам като ѝ задавам въпрос за приятелката ѝ Микка.

— Тая Микка защо ходи така странно? Оная вечер я видях като стана до тоалетната...

— Ааа, това ли? Левият ѝ крак е отрязан, носи протеза.

— Отрязан?

— Аха.

— Защо? Катастрофа?

— Не. Заболяване някакво. Остеосаркома или нещо такова. Трябвало да го ампутират до над коляното. Била е на 29. Пълен ужас.

— Заеби, — заключавам аз и разклащам кафето в чашата си — напълно излишен жест, понеже захарта отдавна се е стопила, но просто чувствам, че искам да правя нещо с ръцете си, а да ги почувствам и двете.

Когато се прибирам в офиса, проверявам в Wikipedia какво е остеосаркома. Там пише, че остеосаркомата е вид рак на костите. Пише още, че между 70 и 90 процента от случаите могат да бъдат лекувани със запазваща крайника хирургия и химиотерапия, така че да не се стига до ампутация. Явно в случая с Микка не е било така. Забил съм нос в екрана и чета, а крайниците ми са се вкочанели от ужас, когато ръката на Бо върху рамото ми ме стряска.

— Човече, какво правиш бе?

— Нищо... тука... исках да проверя едно нещо, — светкавично натискам с палец и среден пръст Alt и Tab, за да сменя „прозорците“ и се правя, че съм се зачел в линка на Death Metal Fans Vancouver.

— Ще ходим ли на обяд? — изревава Бо.

— Вече бях, — смотолявам и кликвам върху Join now, за да бъда и аз един от смъртосните металисти от Ванкувър. А дори не съм ходил в Канада...

Наближава Великден, а тъпата путка жена ми и дума не обелва за развод. Нито пък аз. И така си живеем — тя с нейния мухльо и Ема в предградията, а аз в голямата къща с Клои и... разни приходящи пеперудки, които кацат на прага ми от време на време — когато ги повикам или когато сами надушат, че имам нужда от компания.

Групата ни продължава да се събира почти всяка вечер в бара на Джоко, макар че е пълна дупка, пълна дупка. Микка вече е една от нас, всички я накатат като мухи, мен обаче продължава да ме държи настрана. Аз пък гледам да не се натрапвам.

С времето научавам следните факти за Микка (всъщност това са нещата, които най-вече се набиват на очи, освен странната ѝ походка, още по-странното изражение в очите бръснари и чантата Луи-не-знам-кой-си, която постоянно размахва под носовете ни, сигурно за да ни каже без думи, че е удостоила нас, провинциалистите, само временно с вниманието си; иначе може да го духаме!). Значи, първо тя е преводачка, която доскоро е работила за някаква комисия към Европейския съюз в Люксембург. Преди 3 месеца обаче нещо се случило и напуснала работа; Микка обясни какво точно се е случило на Мари-Ан, но аз слушах разсеяно, понеже махленската котка тъкмо беше домъкнала Стярне отнякъде и тя се опитваше да ме измъкне от уютния ми стол и да ме откара на някакво парти „с твоята музика“ в друга кръчма. Ето затова изпуснах историята. Защото не слушах, а и защото в крайна сметка отидох със Стярне на партито, което беше тъпичко, но затова пък някакъв слаботелесен металист, който не познавах, понеже не беше от града, почерпи по няколко питиета за рождения си ден (или беше за новородената си дъщеря, не съм сигурен).

Друго, което разбрах за Микка (отново не от самата нея, а индиректно, чрез другата ѝ псевдо-приятелка Пени) е, че на 38, не се е омъжвала, не обича децата, но за всеки случай изучава пазара на сурогатни майки — в случай че една сутрин се събуди и вместо чаша Lavazza ѝ се прииска някоя друга жена да роди бебето ѝ. Луда работа, ви казвам.

— Предлагам да заминем някъде за Великден, — каза един ден, по-скоро една вечер Мари-Ан, докато се опитваше да привлече вниманието на келнерката, понеже чашата ѝ с ром вече беше хванала паяжини. — Някъде на село. Например в планината.

— Я си сядай на гъза, знаеш, че нямаме пари и за това, — смъмри я Денис, но с половин уста, понеже не искаше да го залее отговорен порой от думи. Мари-Ан обаче се направи, че не го е чула и започна да предлага възможни дестинации. Другите се закачиха за някои от идеите и дори проявиха ентусиазъм, а на мен общо взето ми беше все едно. Щеше да е готино да се махна за няколко дни от града и да се поотпусна, но за целта трябваше да намеря на кой да оставя Клои. Всеки път, когато ми се прииска да поразвратнича (в контекста на моето моментно битие думата има значение на „правя секс“ плюс „напивам се като гъз, но все пак съм в състояние да се прибера сам и с гордо изправена глава“), изпращам Клои или при баба й, или при майка й. При Лина ми е по-удобно да я оставям, но пък тогава трябва да се боря с мисълта, че детето ми е близо до оня луничав изрод, гаджето на Лина. За да я поверя на грижите на майка ми пък, се налага да шофирам 3 часа. Кое по принцип не е проблем, понеже обичам да карам, аз съм от бесните шофьори — тия, с които плашат новациите в пътна полиция; ако се возите на задната седалка в моята кола, се чувствате като суров омлет, понеже се лашкате насам-натам и постоянно се страхувате за живота си. Но истината е, че напоследък нямам желание да се срещам с нашите; отношенията ми с тях, особено с татко, съвсем се оплескаха, след като се убедиха, че с Лина не си поплюваме и съвсем сериозно сме се разлюбили без каквато и да е перспектива да се съберем отново — нито в тоя, нито в оня живот, нито пък в Средната Земя.

Решихме да заминем за едно планинско село, където живеят бабата и дядото на Лондон. Той каза, че ще се обади и ще запази цяла къща. Координирахме графициите си; оказа се, че всички са или свободни или ще могат да се освободят на конкретните дати. Перъдайз искаше да дойде с мен, казах, че е изключено; Стярне също си направи устата, но отрязах и нея (това че се разсърди обаче не ми попречи да я изчукам вечерта преди да потеглим — Стярне както винаги първо направи драма, която да подхожда като фон за самоубийството на Кърт Кобейн или нейното собствено, а после много отзивчиво се разсъблече, докато скачаше бясно върху леглото ми като дете, прекалило със сладкишите след вечеря.) Така тръгвах на път — свободен като ирландски моряк. Дълбоко в себе си се надявах, че дните на страстната седмица ще донесат нова страст в живота ми и че ще дойде краят на

голямата душевна суша. О йеее. Нека тогава да си възкръсва Христос — няма да имам нищо против.

Пътувахме с три коли — Пени и Лондон в моето BMW, Микка в колата на Денис и Мари-Ан, а в третата бяха семейство Уилсън или Нилсън — англичани, пред развод, и гей-слънцето на компанията Стан (Дъ Сталиън, както гласи никът му във фейсбук и Скайп). Госпожа Уилсън/Нилсън, Зина за по-кратко, е приятелка на Пени и Стан отпреди да стане госпожа Уилсън/Нилсънс и вероятно ще продължи да бъде такава и след като се разведе, понеже, както тя самата обича да казва „Човек трудно се отказва от лошите навици. А Стан определено е един от най-лошите ми навици!“ За Пени нищо не казва; ясно защо — Пени просто НЕ МОЖЕ да бъде лош навик, тя е просто културна и има голям ханш, който те кара да си мечтаеш за 17 деца и къща в провинцията с веранда в тексаски стил и патки, плуващи в изкуственото езерце в задния двор.

До селото на Лондон (как само звучи!) пътувахме два часа и малко, през цялото време карах чинно след Денис, което много учуди другите в колата. Мога да бъда и примерен шофьор, това се знае!

Когато навлязохме в планинската местност с многото завой, на около 40 км от селото, трябваше да спираме, понеже на Микка ѝ беше прилошало; искала да повърне в найлонова торбичка от бензиностанция, но Денис ѝ казал, че ако тя повърне в колата и той ще повърне и затова по-добре да спре. Гледах как Микка стои с наведена глава, подпряла се е с една ръка на дънера на висок бор, и шумно си взима въздух, за да потисне напъните за повръщане. Лондон веднага ѝ се притече на помощ — предложи ѝ да си разтрие малко челото с шепа сняг, който се намираше все още тук-там на тази надморска височина, но тя грубо му отвърна, че не може да бъде сигурна кои туристи преди нас са пикали в снега край мантинелата. Свалих си тъмните очила и я загледах, докато другите пушеха цигари и търсеха клонести храсти, зад които да се изпикаят — лицето ѝ беше станало още по-бледо от обикновено, направо ми се стори порцеланово. Без грим и на тази светлина очите ѝ изглеждаха леко помръкнали, даже кротки. Но пък може и да беше заради прилошаването, а не заради светлината или каквото и да било друго.

Когато ситуацията с драйфането беше овладяна, Денис ми махна, че потегляме. Сложих си очилата, нагласих си бейзболната шапка в

огледалцето за обратното виждане и запалих двигателя. Изведнъж ме завладя чувството, че уикендът ще бъде много, много сух. Браво, че се бях подплатил с двайсетина грама трева... Понякога надрусването може да се брои като заместител на секса. Но само понякога.

Къщата, която Лондон беше наел за уикенда, беше стара, строена някъде през 1820 и някоя година, но солидна — каменна основа, и нагоре — гредоред. Стаите бяха реновирани от собствениците, така че да отговарят на елементарните нужди на капризните туристи. Нищо луксозно. Както се казва — just the basics: подове с дъбов паркет, доста захабен на места, масивни гардероби и скринове за дрехи — също стари, но лакирани до блясък, настолни лампи, имитиращи газеници, за да се завърши атмосферата на авентичност и бродещи духове, облечени в бели ленени нощници. Откъм избата се носеше хладен дъх на мухъл, влага и вино — точно както би трябвало да мирише една изба.

Отсреща имаше кръчма, а пред кръчмата клечаха дебели и мудни котки.

— Ура! — извика Зина. — Като се напием довечера, няма да има опасност, че ще ни сгази кола или ще паднем в канавка, докато се прибираме от кръчмата.

Зина е висока и слаба, с тънки като на момиченце крака и кокалести колена, тялото и лицето ѝ са покрити с бенки, върху някои от които залепя парче лейкопласт, когато слънцето особено силно припича. Очите ѝ са рибешки, а цялата ѝ поза, движенията ѝ и тембърът на гласа ѝ предполагат перверзната ѝ сексуална същност. Докато си качваме багажите, се приближавам откъм гърба ѝ и прошепвам в лявото ѝ ухо:

— Чудя се каква ли си в леглото.

Чисто приятелски въпрос. Професионален по-точно. Не я харесвам.

— Жестока съм, приятелче. Нося ботуши с шпори и бич в ръката, — отвърща тя, без да ме поглежда, небрежно някак си, през рамо, все едно ми казва колко е часът. Ах тази Зина!

Микка ми прави жест да кача чантата ѝ в стаята. Тя си е резервирала стая само за себе си. С легло кинг сайз. Щяла да плати двойно, само за да не се налага да дели стаята. Изваждам покорно сака ѝ Burberry от багажника на денисовата кола и го понасям нагоре към втория етаж. Тя ме следва, но трудно, понеже стълбите са твърде тесни и твърде стръмни. Качва само по едно стъпало с десния крак и постоянно мърмори, че не е трябвало изобщо да се съгласява да я доведем в тая забутана провинция.

Работата е там, че въпреки противния си характер тази Микка е най-забавният човек, който съм срещал от години. Когато е в настроение, е толкова духовита, че се усещам как, смеейки се на историите и начина, по който имитира известни и неизвестни хора, безпокойството ми изчезва и все едно отново съм на 12, седим с приятелчетата в двора на старата ни къща и си разказваме разни смешни неща. Изобщо харесвам Микка. Но и страшно ме дразни. В движенията на тази жена се долавя природна надменност, непреклонност и високомерие; плашещо е да си в полезрението ѝ, когато си е обула презрителните гащи върху отрязания крак!

Въздухът е чист и сладък на вкус и докато ги вдишвам с пълни гърди, изведнъж страшно ми се припива скоч. Макар че не съм голям почитател на малцовите напитки. Решавам обаче да си наложа да изчакам до вечерта, за когато сме резервирали маса в кръчмата отсреща. Дотогава се занимаваме с настолни игри, бридж най-вече. Хлапета на летен лагер. И за да не прилича съвсем на летен лагер, Зина предлага да залагаме. Аз казвам, заеби ако залагаме, ще почнем да губим — при мен го има тоя тънък психологически момент. „Тогава, казва Бо, загубилият отбор да купи на победителите бутилка отлежало уиски.“

Ето пак!

Ставам, отивам в малката лятна кухня на гърба на къщата и вземам от шкафа с напитките първата бутилка, която напипвам. Без етикет е, затова махам тапата и помириствам изпаренията от гърлото. Не става — твърде сладникаво, чак ми догадява, някакъв тъмnochервен на вид ликьор е. Запалвам лампата и оглеждам по-добре асортимента. Не мога да не се оцъкля — за собственици на бед-енд-брекфаст хотелче в забутано планинско село тези тук разбират не само от гоблени и селски туризъм. Колекцията им е впечатляваща — бърбъните са Old Forester, Russel's Reserve и Baker's, скочовете — Glenlivet, Macallan, Cutty Sark, има и бутилка ръжено — Wild Turkey Eye, но аз хващам за шията с твърда, узурпаторска ръка ирландеца Джон Пауър и синове и със спокойна стъпка се връщам при другите, в салона с дървената ламперия по стените.

— Ей, братче, на лов ли си ходил? — подсвирва Лондон като вижда, че слагам бутилката пред себе си преди да почна да раздавам картите.

— Хич и не си помисляйте даже! Тази хубавица е за мен. Оттатък има още такива...

Никой друг обаче не смее да краде от собствениците. Играя в двойка със Стан, който през цялото време държи цигарата си с префърцунено килната под ъгъл китка и всеки път издиша дима на тънка струйка като театрално повдига брадичка. Въпреки педалските си маниери обаче „Жребеца“ го бива. От първите 8 игри вземаме 2 с 6+7 ръце. Пени и Лондон са изток и запад. Госпожа Уилсън танцува около столовете ни, развяла поли и съвсееееем леко надрусана с хапчета (казва, че пие „различни по цвят бонбонки за различни болести, предимно душевни такива“), докато бъдещият ѝ бивш съпруг седи намусено в ъгъла и прелиства без какъвто и да е видим интерес списание „Лов и риболов“ от 2007-а. Денис и Мари-Ан играят табла на малката маса в противоположния ъгъл. Микка я няма. Докато прекосявах десетината метра между лятната кухня и салона механа, случайно вдигнах поглед и я видях да седи на терасата, загърната в одеяло, и да пише нещо на лаптопа си, смръщила вежди. Махвам ѝ с ръка за поздрав, но тя не ме вижда. Пък може и да ме е видяла, но просто да не е искала да ми отговори на поздрава.

При новото раздаване адски ми върви. Отпивам голям гълток направо от бутилката. Имам четири онъора от купата, която е коз. Надушвам, че за пореден път ще триумфираме над аматьорите Лондон и Пени.

Така и става. Стан доволно потрива ръце, понеже предчувства как ще пие хубаво уиски в стъклена чаша на балкона на скъпото си жилище в столицата. Въпреки загубата Пени се хили, а Лондон е малко кисел, но иначе се държи на положение — нали е колежанче с добри маниери и не би му отивало да се сърди заради загуба на бридж. Междувременно е станало време да ходим в кръчмата, понеже резервацията ни е от 9. Не се чувствам гладен, но мога да пия още.

Три часа по-късно вече сме на черешата. Всички без Денис са пияни. Дори Микка. Дойде на вечеря с много неподходящи не само за самото заведение дрехи, но и за цялото пътуване по принцип — кашмирено пуловерче Prada, кожено якенце Gucci, такива неща... А в кръчмата се пушеше долнопробен тютюн и се лееше пот от всяка мъжка пора. Храната обаче беше добра. И много мазна. Когато сложиха пред Лондон и мен поднос със свински ребърца, Микка

сбърчи нос с отвращение и каза, че след като погълнем това, ще трябва да ни направят троен байпас. Мари-Ан пък заяви, че може да готви така за Денис, „ако поискам“. „Добре“, отвърна Денис.

От тъпата музика ме заболява главата. Цигулки, тъпани и банджо. Нещо средно между АББА и кънтри. Трябва наистина да обръщам чашките една след друга, за да престана да я чувам. Когато обаче вече съм достатъчно къркан, разбирам, че съм станал и танцувам с някакви местни повлекани, облечени безвкусно и с толкова боички по лицето, колкото са били използвани за изрисуването на Сикстинската капела. Спътничките ми пък се гъзят в другия край на импровизирания дансинг пред трима-четирима селски ергени — мургави и зализани като от евтино италианско порно. Дори Микка! Всъщност тя ми се струва най-зле — през мъглата на алкохолното опиянение я виждам как е хванала за задника не друг, а кметския син. А той не прави опити да се освободи от хватката ѝ, понеже — хей, това си е момиче от града, при това има руса коса и ухае приятно! Към два след полунощ плащаме сметката и на зигзаг пресичаме павираната улица, за да се приберем. Мари-Ан маха с ръце и заявява, че не смята да си ляга все още, искала да живее на пълни обороти, докато е млада и необвързана със съпруг и деца (Денис прави физиономия, казва „Лека нощ“ и се качва в стаята им). Мари-Ан извиква след него:

— Сладки сънища, бебчо! — и залита напред, но навреме успява да се подпре на масата, за да не падне позорно върху кучето на собствениците, което най-невинно се е изтегнало на захабеното зелено килимче на пода. Пени е също толкова пияна, но предвидливо ме е сграбчила за лакътя, за да пази равновесие.

На пияна глава играем карти около 40 минути, но към 3 и половина на Мари-Ан ѝ писва и предлага да си пуснем музика. Останали сме само тримата — аз, тя и Пени. И кесийката с трева, която вадя от вътрешния джоб на връхната си дреха и я хвърлям върху масата. Напушваме се като прасета и се хилим като побъркани; забравили сме всичките данни от личните си карти, но затова пък обичаме всички хора и си мечтаем за световен мир. Но аз не съм забравил, че обичам главата ми да се изпразни от съдържание и да се напълни с метални стружки. Колкото повече — толкова по-добре. Искам да работя като металолеяр. Искам да бачкам до изнемога, като куче. И вечер, когато се прибирам, да съм изгърбен от умора и от

болки в цялото тяло. Много ли искам, мамка му! С треперещи, несигурни пръсти прикачвам мобилния си телефон към тонколонките на примитивната уредба на хазяите (Hitachi от зората на 20-ти век) и пускам Napalm Death. Момичетата започват да пицят и да скачат върху столовете, което е яко, понеже вцепененото ми съзнание започва да ми предава филми от паметни рокконцерти, на които съм бил като много млад, а също и от такива, на които не съм бил, което е малко шизофренично и страшно, но пък нали така действат наркотиците! Някъде към края на записа на You Suffer, на прага се появява източена, призрачна фигура. Не загрявам веднага дали е ангел или просто нещо, което съм сънувал в предишния си живот. После разпознавам гласа на Микка, който успява да надвика този на Барни Грийнуей:

— Шибаняци, знаете ли КОЛКО Е ЧАСЪТ?

Брей, успява да говори културно дори в този час на денонощието!

Пени ляга на масата и покрива главата си с ръце, сякаш за да се предпази от гнева ѝ. Мари-Ан се запрепъва към уредбата, за да я намали (дистанционно няма!). Микка продължава да крещи и ръкомаха, но аз вече не я чувам, понеже съм се вторачил в изложения ѝ на показ изкуствен крак; Микка носи синя памучна пижамка от две части, долнището е от къси панталонки. Трансфеморалната ѝ протеза е бяла и сияе с фосфорен блясък. Изработена е от въглеродно влакно, което е с много висок модул на еластичност, почти като този на стоманата, само че е четири пъти по-лек от нея. Шибаният крак сигурно струва стотици евро!

Вратата се трясва и когато отново усещам главата си, макар и натежала като торба с мокър пясък, разбирам, че Микка си е тръгнала и е треснала вратата след себе си.

На другата сутрин никой не си прави труда да ме събуди преди 11, а когато най-после отварям очи и уши, установявам, че къщата е празна. Слизам към кухнята по външното стълбище и треперя от студ, понеже съм само по долни гащи. Хазяйката изниква пред мен, тъкмо когато съм бръкнал в тях, за да си почеша задника. Искам да кажа „Добро утро“, но от гърлото ми излиза само „Грххххх“. Тя сякаш разбира всичко, целия ми живот, потупва ме по рамото с разбиране и казва с тих, напевен глас:

— Другите закусиха и тръгнаха на поход в планината. Казаха, че ще те чакат при гроба на Света Патра.

— Коя???

— Светицата — пазителка на това място. Гробът ѝ е там — тя вдига показалец нагоре и аз неволно вдигам поглед, сякаш очаквам да видя на тавана врата, водеща към гробницата на Света Петра.

— Аха.

— Искаш ли пържени филии? — усмивката ѝ става още по-широка. Опитвам се да ѝ се усмихна в отговор, но опитът ми е жалък, понеже не чувствам мускулите на лицето си.

— Аха.

— Чудесно. Ще ти сервирам в кухнята. Ти върви да се приготвиш. Навън е чуден ден.

Втори ден в провинцията. Понеже все още ми е малко лошо от алкохола и тревата от предишната нощ, не съм съвсем в състояние да оценя чудесността на деня. Докато изкача двата километра до гроба на шибаната светица, ставам вир-вода и сърцето започва да ме стяга. Имам исхемична болест — това е, когато до сърцето не достига достатъчно кислород. Боли ме рядко — най-вече при физическо усилие. Иронично е, че не ме боли, когато съм влюбен или когато разлюбвам — когато ми откриха заболяването преди 12 години, си въобразявах, че това е типично сърдечно заболяване в смисъл на заболяване, което се отключва, когато си тъжен или нещастен. През последните няколко години съм имал само 3 кризи, затова докторите казват, че моята исхемия е тиха по природа. Въпреки това обаче винаги си имам едно наум, когато тръгна да катеря такива тъпи баири или грозни фригидни кучки.

Другите ме посрещат с алпийски ойларикания и освирквания. Правим си снимки, гледаме как два заека се чукат край студен камък и след като изяждаме сандвичите, приготвени от хазяйката, се заричаме да излизаме по-често в планината, за да се поддържаме във форма. Микка, разбира се, не е дошла — заради протезата, а и понеже тук горе няма никакви молове или бутици. Има зайци, както всички се убедихме. И мощите на една жена, които обаче няма как да видим, понеже са заровени поне на два метра и половина.

— Предполагам, че ако беше поне малко жива, щеше да я изчукаш тази Патра, а, Мике? — подхвърля с напълно „добронамерен“ тон в гласа Мари-Ан. Аз не отговарям, само се усмихвам с половин уста и почиствам предницата на анорака си от трохи.

Когато се връщаме в „базовия лагер“, хазяйката ни е приготвила чай и някакви сладки. Сядаме да ядем и тя ни разказва за себе си и мъжа ѝ (който досега сме мярнали само веднъж — и то зад пердето на стаята му в западното крило на къщата). Той е учител, пенсиониран по болест („на мозъка, пояснява хазяйката, привиждат му се летящи хора със скафандри“), а тя е дърворезбар и алкохоличка. Но от умерените алкохолици, пояснява с ведър тон и кротката усмивка на човек, обикнал бога след като е бил слуга на дявола, и ни долива още чай. Притихнали си пием чая. Умирам да си сипя поне 50 грама коняк в чашата, но се сещам, че в контекста на разговора това едва ли е уместно. Замислям се за шкафа със скъпите бутилки. Защо ли ги

държат? Сигурно от мазохизъм. Или за изпитание на волята. То е същото като да държат не едно, а много въжета в къщата на обесения.

Пак играем на настолни игри; както и вчера Микка пише съсредоточено на лаптопа си и от време на време хвърля стъклени погледи над покривите на съседните къщи от висотата на леденото царство, което си е построила горе, на балкона. Когато слънцето залязва, изведнъж става много студено, завалява дъжд. Решаваме да не вечеряме извън къщата, а да си стотвим нещо сами. Хазяйката ни предоставя продукти и Зина и Мари-Ан се хващат за тенджерите. Лондон скача да им помага; казва, че ще изчисти и изпече рибата. Свърши се с доброто старо разпределение на социалните роли! Ние със Стан, Денис и Пени продължаваме да играем карти.

Този път си лягаме в по-човешко време, но аз се въртя в леглото, неспокойно ми е нещо. Лондон, с когото дели една стая, отдавна вече хърка, положил длан под бузата си — прилича на малко дете, толкова е сладък, че ми иде да го целуна. Ставам от леглото и бос тръгвам към банята. Зъзна, камините из цялата къща са загаснали; дъските под краката ми са влажни от студа и лепнат по босите ми стъпала. Изпикавам се и се качвам един етаж нагоре, където са спалните на Пени и Стан и на годениците. Натискам бравата на вратата на първата, влизам и се насочвам право към леглото на Пени. Дъждът е спрял отдавна, а жълтата луна, изцъклена като перверзен воайор на стъклото на прозореца, осветява профила ѝ върху бялата възглавница. Сядам на края на леглото ѝ и поглеждам през рамо към Стан — той спи с отворена уста и отметнати над главата ръце; в ушите си е втъкнал фосфоресциращо жълти тапи. Погалвам Пени по главата. Тя не помръдва.

— Пени? — прошепвам в ухото ѝ. — Пени?

— Мммм.

— Ще ме пуснеш ли да си легна при теб? — ръката ми се плъзва под дебелата завивка и ловко напипва едната ѝ гърда. Усещам, че тя е вече будна, но не смее да си отвори очите. Или не иска. Познавам по промяната в дишането. По всичко.

Започвам яко да се надървям. Няма начин да не го направим. Наложително е просто. А и ми е толкова студено на краката!

И тогава, тъкмо съм стигнал до долната база, когато Пени рязко се изправя на лакти и просъсква:

— Разкарай се вед-на-га, Мике!

Това изречение ми действа като електрошокова палка. Дръпвам си ръката и навеждам глава, за да видя лицето ѝ под друг, по-осветен ъгъл. Хм, веждите ѝ са събрани, устните ѝ са нацупени, бузите ѝ пламтят, но предполагам не от възбуда. Правилно съм чул значи — не ме иска в леглото си.

— Хубаво, — вдигам рамене и се изправям. — До утре. Лека!

— Върви на майната си!

Отново босите ми стъпала върху недружелюбните дъски.

Слизам два етажа по-надолу. Тук са спалните на хазяите и Микка. Колебая се известно време и после си спомням поговорката, че съдбата обича смелите и куражлийски натискам бравата на вратата на Микка. Кур! Заключена е. Не мога да повярвам. Никой не би се заключил на такова място! В къща, която дели само с приятели. Е, и с един луд пенсиониран учител, но както ни увери по-рано хазяйката, той не е в състояние да общува с хора, ако не са облечени със скафандри. А Микка, доколкото успях да видя вчера, когато цъфна в механата, за да ни се кара за Napalm Death, определено не си ляга със скафандър.

Докато се връщам към леглото си и миловидния Лондон, който от тази вечер официално е Президента на пъстървите, си обещавам утре на закуска да питам Микка защо си е заключила стаята.

Опитвам се отново да заспя, но ми е трудно с тоя надървен прът в гащите. Насилвам се да си мисля за Перъдайз, която е фантастична гимнастичка в леглото и ми дава да я чукам отзад, докато се насере, но незнайно защо, вместо да се изпразня, членът ми увисва като флагче при безветрие, което донякъде улеснява ситуацията, но и вселява в исхемичното ми сърце леко притеснение.

Тогава се замислям за други, по-възвишени неща и неусетно заспивам.

Сънувам, че съм сам в една необятна гора по пладне. Имам дълга, рошава брада, невчесана коса до раменете, а ноктите ми са дълги и черни, сякаш с тях съм ровил в пръстта. Навсякъде има сняг, а на мен ми е студено, понеже съм само по риза и изпокъсана пухенка без ръкави, а втвърдилите се от мръсотия джинси съм напъхал в гумени ботуши, които са поне два номера по-голям размер. Много е тихо, чувам единствено собственото си дишане — сякаш главата ми е

под вода, и кряска на враните в най-високите клони на дърветата. В следващия момент съм клекнал пред разнебитена каравана, вдигната на трупчета, а в краката ми е проснато туловището на мъртъв лос с дупка от куршум между очите. Над главата ми кръжат хищни птици, а аз съм заровил ръцете си до лактите в разпрания стомах на животното. Чувствам еуфория, която ме кара да крещя... Тъкмо отварям уста, за да извикам, и се събуждам.

Отново съм сам в стаята. Пак не са ме събудили. Този път си обувам джинсите, преди да изляза. Хазяйката отново ме среща на стълбището и любезно ме осведомява, че другите са в единственото селско кафене и закусват. Къде е това кафене, питам. Тя ми обяснява повече с жестове, отколкото с думи.

След 20 минути вече седя до Лондон във въпросното кафене (безвкусни натюрморти по стените, масички от стъкло със засъхнали следи от мокър парцал по него, уморена на вид сервитьорка с жълта блузка от изкуствена материя и твърде ярко червило за този час на деня). Поръчвам си кафе с мляко и се заслушвам разсеяно в разговорите на другите. Говорят за най-ефективните и безболезнени начини за депилация. Нито дума за разрешаване на проблема с глада в Африка. Микка седи срещу мен — въпреки че сме на закрито, носи слънчеви очила; пак е облечена прекалено претенциозно, но кой знае защо вече не ѝ се дразня.

— Защо си заключваш вратата? — задавам въпроса без каквато и да е предварителна подготовка, гледам я право в слънчевите очила, в които виждам отражението на козирката на шапката си.

— Моля?

— Защо си заключваш вратата? — повтарям аз, макар да знам, че това „моля“ не е било, понеже не е чула въпроса, а понеже се възмущава, че изобщо имам наглостта да я питам подобно нещо.

— А ти как между прочем знаеш, че я заключвам, ако лично не си пробвал?

— Не отричам, че съм пробвал.

Другите спират да обсъждат депилаторните кремове и се вторачват в мен с укор. В очите им се чете следното обвинение: „Как е възможно всички, освен теб да знаят, че никой не заговаря Микка преди 10 и половина сутринта!? Сега тя ще се ядоса и ще развали деня на всички ни.“

— И кога си пробвал?

— Снощи.

Пени свежда поглед към скута си. Явно се досеща кога точно съм пробвал, но нищо не казва. Голяма работа е тази Пени!

— И защо ще пробваш? — заядливата нотка в гласа на Микка става все по-агресивна.

— Така просто... Исках да те питам нещо.

— През нощта?

— Тогава се сетих.

— Ами питай ме сега, макар че с твоя коефициент на интелигентност от 35 точки сигурно вече си забравил...

— Да, права си, забравил съм.

Допиваме в дискомфортно мълчание кафето си, след което Денис напомня, че трябва да се приготвим за отпътуване. Най-после. Обичам планината, но този път искам да се махна оттук възможно най-бързо. Проверявам нивото на маслото, това-онова, избърсвам предното стъкло от вътрешната страна, пускам парното, за да се затопли купето преди Лондон и Пени да се качат. Разплащаме се с хазайката, тя ни дава няколко бутилки домашно вино и солени с мак за из път; извинява се, че така и не сме имали възможност да се запознаем лично със съпруга ѝ, който по принцип е много интелигентен човек — всъщност най-умният в селото. Ако не и в цялата област! Може би другия път, отвръща Денис учтиво и се качва зад кормилото на удобното си волво. Подкарвам след него по неасфалтирания селски път, след гумите на колата ми тичат деца и кучета. Децата лаят, кучетата — не. Вторачил съм се в русото петно, което представлява главата на Микка, разположила се по средата на задната седалка на волвото.

Когато си пристигам у дома, черното коте ме посреща на вратата и започва да се отърква в краката ми, примряло от глад. Мислех си, че няма да е проблем, ако го оставя два-три дни на самотек, но изглежда двата дни не са му понесли добре, понеже изглежда освирепяло от самота и измършавяло. Сипвам му в паничката консерва пуешко с парченца морков още преди да съм си свалил якето. Котето яде и мърка едновременно и аз си мисля колко е лесно да направиш едно коте щастливо.

Сядам на края на леглото и се обаждам на Клои. Питам я как е, тя ми обяснява, че Ема току-що е паднала от някаква катерушка и всички са се навъртели около нея с угрижени физиономии. Питам добре ли е, Клои казва: „Сега ще питам мама“ и след 20 секунди ме уверява, че „нищо ѝ няма, само се лигави, за да ѝ купят нов гардероб за Барбито, както ѝ е обещал Филип.“ Да му го начукам!

Казвам ѝ, че ми липсва и че тия дни ще си я прибера у дома, а тя отвърща: „Ще ходим на пица. Чао, тате!“ И това е. Пицата е за предпочитане пред мен. Няма спор.

Лягам, както съм си още с якето и кецовете и всичко, и заспивам моментално.

Пак сънувам, че съм бръкнал във вътрешностите на лоса, а клоните на дърветата са покрити със сняг.

Качвам във фейсбук снимки от уикенда, които съм направил с тригодишния си Sony Ericsson. Разни хора коментират, питат ме е как е било горе в планината, отвърщам: „Сухо.“ Обаждам се на Стярне, каня я на кино; личи си, че е на седмото небе от щастие, а гледаме „The Twilight Saga: New Moon“ — някаква касова дрисня за тийнейджъри вампири. При това е продължение на някакъв предишен филм, който естествено не съм го гледал. Но Стярне настоява да купим билети точно за този филм, понеже много харесвала Робърт Патисън — който и да е тоя... за всеки случай обаче проверявам в google за какво се разказва първа част. Еми как за какво — за вампири, както и предполагам. И за самоотрицание! „A teenage girl risks everything when she falls in love with a vampire.“ Ясна работа.

Филмът е от девет. Салонът е пълен с влюбени двойки и дебели тийнейджъри, нарамили кофи с пуканки под мишница. През следващите два часа разбирам, че вампирският клан е решил да организира празненство по случай 18-годишния рожден ден на Бела. Обаче положението излиза от контрол, когато Бела случайно си порязва пръста и кръвта съвсем естествено жестоко възбужда глада на вампирите. Забавно филмче! Мисля си какво разнообразие в тъпото ми ежедневие би било, ако можех да попадна на истинска вампирка. А не такава като жена ми, която иска да ми одере кожата след развода, макар че никога не сме подписвали предбрачно споразумение. Майната й! От мен ще получи само лоши спомени. И язва. Обещавам.

След края на прожекцията, Стярне е много въодушевена, иска да става вампирка и иска да започне отсега — обесва се на врата ми и впива зъби във врата ми. Опитвам се да се откопча от нея, но тя стиска здраво и вече започвам да виждам заглавията в утрешните вестници: „Млад мъж умира от кръвозагуба в центъра на града след като приятелката му прегризва сънната му артерия.“

След като спасявам някак си живота си, я хващам за ръката, по-скоро грубо, отколкото любовно, и я помъквам към бара на Джоко. Компанията вече се е събрала, разпитват ни дали ни е харесал филма. Аз не мога да кажа нищо, понеже Стярне не престава да говори за житейските послания, които лентата носи като подтекст. Дрън-дрън. Микка демонстративно става и отива да седне на бара; докато минава покрай мен, я чувам как промърморва: „Психопатка!“

След малко отивам до бара да взема питиета за мен и „психопатката“ (за нея както винаги — бирена бутилка със сламка) и докато чакам бармана да ги приготви, заговарям Микка с тон, който се надявам да мине за небрежен:

— Защо не поздравяваш моето парче?

Тя хвърля кос поглед през рамо, сякаш за да се увери, че става дума за Стярне.

— Задължително ли е? Във Финландия не е.

— И тука не е.

— Значи смятай, че съм ти отговорила на въпроса.

Барманът слага пред мен чаша коняк и бира с жълта сламка, която се подава от гърлото на бутилката.

— Какво всъщност значи името ти? Нали не идва от Микаела?

Тя поклаща глава. Мълчи. Вече си мисля, че изобщо няма да си направи труда да ми отговори и съм на път да си взема питиетата и да се върна при другите на бара, когато тя проговаря:

— На японски означава „три дни“.

— Защо на японски? Мислех, че си финландка.

— Майка ми е финландка. Баща ми е инуит.

— Тогава защо японски?

— Защото смисълът е хубав.

— Защо три дни?

— Ей, ама ти си много досаден. Освен че си тъп.

— Каж ми само това и се махам.

Тя отпива от бялото си вино, слага ръка на рамото ми и се навежда към мен. Очите-бръсначи разрязват лицето ми наполовина, като със скалпел.

— Защото, момченце, първия ден ще ме обикнеш, втория ще ме намразиш, а на третия ще избягаш с мен, където си поискам.

— Да бе, мечтай си! — правя опит да се изсмея на нелепото й пророчество и даже ми се получава доста добре, но Микка изглежда не е впечатлена от лековатия начин, по който приемам обяснението й. Връщам се на нашата маса и докато отпивам от коняка си, започвам да се смея. Питат ме защо се смея, казвам „За нищо“ и продължавам, докато не се задавам със собствените си храчки. Щяла да ме отведе на майната си! Голяма смешничка е тая Микка! И мноооого насериозно се

взима. Дали изобщо някой се връзва на приказките й? Всъщност възможно е — някои зомбирани от погледа й тъпащи може би...

Мари-Ан предлага да идем на клуб и аз се съгласявам. Все ми е едно къде ще прекарам следващите три часа — дали в леглото с тийнейджърката или като се наливам на бара в някой задимен клуб. И без това полза от това, че ще се събудя утре за пореден път, няма.

Отиваме в „1999“ — ирландски пъб с типичен четириъгълен бар по средата и черно-бели фотографии на Ню Йорк от 30-те години на миналия век по стените. Познавам барманите, познавам мириxa на белина, примесена с този на урина в кенефите, познавам отражението си в стъклениите стени зад бара, когато минава два след полунощ и зеленото на очите ми се е разтекло по цялото лице. Обичам да идвам в „1999“, понеже когато неоновите светлини на рекламата на Heineken проникнат през подпухналите ми клепачи, изведнъж ми олеква и светът изведнъж изглежда толкова малък и разбираем, сякаш може да се събере на върха на карфица. Тогава ме изпълва най-великолепното чувство на лекота и безтегловност, което обаче скоро преминава в световъртеж, а световъртежът преминава в драйфана.

Тази вечер си прекарваме страхотно в „1999“ (поне така си мисля, понеже изобщо не ми се налага да мисля, а това ми е в топ три на любимите състояния!). Цялата компания почти е налице и всички изглеждат в купонджийско настроение. А дори не е петък! Нито пък е събота. Да му се не види, трябва да питам някой кой ден от седмицата е днес. Приближавам се до една дългокрака девойка, която пие бира направо от бутилката, и си пускам сваляческия глас. Не мога да повярвам, че наистина я питам кой ден сме. Тя ме оглежда отдолу догоре и ми прави знак със свободната си ръка да се разкарам. И ПАК не мога да повярвам! Тая сигурно е лесбийка. Няма начин да не е — виж я само как държи бутилката за гърлото между показалеца и средния пръст. А и не носи сутиен под размъкнатата камуфлажна тениска. Колко сме отворени само! Все едно съм се пренесъл назад във времето, когато плоскогърди амазонки скандират „Мъжете са прасета!“ и демонстративно размахват над главите си като ласо горящи сутиени. Оттеглям се от дългокраката и се връщам при моите хора, сядам до Пени, включвам се в разговора за живота след смъртта (който, да си призная, не ме вълнува, понеже съм сигурен, че като умра, умирам и това е) и скоро се напивам чудесно. Джобът ми

вибрира, измъквам мобилния си, поглеждам дисплея. Есемес от Перъдайз. Хвърлям скрит поглед към Стяне — тя се кълчоти на един пилон, който всъщност въобще не е предназначен за стриптийз, а по-скоро е нещо като подпорно съоръжение, но тя е решила, че днес е по-вампиРСки секси и че я бива в танците. Отивам при нея, прегръщам я с една ръка през кръста и ѝ прошепвам, че е време да се прибира, ако иска утре да е с бодра глава за теста по биология (мислено си ръкопляскам, че съм запомнил тая подробност — жените обичат, когато проявяваш загриженост и демонстрираш, че помниш уж незначителни на пръв поглед неща, които обаче са важни за тях — рождения ден на майка им, първото момче, което са целунали в пети клас, дали обичат домати поръсени с изсушен ронен босилек или само със зехтин! Цаката е в детайлите! Владееш ли тайната на детайлите, владееш и тях. Ей толкова е просто.) Стяне се цупи, извива се в ръцете ми, настоява да ѝ кажа 78 пъти, че я обичам, че утре ще я взема от училище, такива неща... казвам „да, да, да“, само за да мога да я кача колкото се може по-бързо на такси и да я изпратя у дома ѝ. Работата е спешна, понеже Перъдайз ми пише, че ще бъде в клуба в 1:30. Имам около три минути, за да се отърва от Стяне. Знам със сигурност, че другата никога не закъснява.

И съм прав. Тъкмо хлопвам вратата на жълтото такси и пращам театрална въздушна целувка на Стяне, която виждам, че се е свлякла като торба с картофи на задната седалка, когато едно друго такси стоварва Перъдайз на паркинга зад „1999“. Тя изскача пъргаво от колата и се хвърля със скок на врата ми като китайска гимнастичка. Налага се да платя и на този шофьор, понеже любовта е заслепила тъпата коза и тя е забравила, че дължи 8,40 за превоза.

Известно време си пием кротко, Перъдайз е седнала на друга маса, бърбори си с две нейни приятелки — същите парцаливки с разкривени токове като нея; само от време на време ми хвърля крадешком ревниви, любовни погледи. Перъдайз никога не се е смесвала с моята компания. Никога. Никой, дори най-добронамерените и невзискателните от приятелите ми, не я харесват, понеже е тъпа и се облича грозно. Затова не ѝ позволявам да интимничи с мен на светло и пред други хора. По едно време пак получавам есемес от нея: „След 2 мин. те чакам във WC.“ Прибирам мобилния в задния си джоб, отпивам от коняка, търпеливо изчаквам да свърши „Булевардът на

разбитите сърца“ и ба-а-а-вно се отправям към кенефите. Последното нещо, което виждам, преди вратата да се хлопне зад гърба ни, е издълженото от почуда и стаена обида лице на Пени. Хитруша е тя — уж се прави на две и половина, тра-ла-ла, цигарки да има, но всъщност следи с орлова проникателност какво се случва на всяка една маса в клуба. И прави непогрешима връзка между хора и събития...

Умивалникът се оказва достатъчно издръжлив, за да понесе теглото на Перъдайз. Тя е захапала края на кожения ми колан, за да не стене като родилка, както обикновено прави, когато сме у нас. Прилича на индианец в уестърн от 70-те, на когото вадят куршум без упойка. Сексът е калпав, но фактът, че го правим в гадния опикан кенеф на „1999“, ми вдига адреналина на шест.

В крайна сметка не е важно какво точно чувствам, а че чувствам нещо...

На другата сутрин пак се събуждам. Голямо разочарование! Главата ми кънти на кухо. Пускам си тежък като олово прогресив метал, понеже е добър фон за миене на зъби и уриниране в кръг. Трябват ми около 12 минути, за да осъзная, че Клои не си е в стаята, а при майка си и Филип Македонски — царя на парцаливите нещастници. Слава богу! Ако можеше да ме види сега, сигурно щеше да се изплаши. Не искам детето ми да се стряска от външния ми вид. Искам да има нормален татко. Доколкото това е възможно... Ама като гледам, май не е съвсем възможно. И сърцето ме боли. Или поне това, което е поникнало на негово място. Понеже сърцето ми отдавна го няма. Изкоренено е.

Няма го.

Няма го.

Бо трясва върху клавиатурата на компютъра ми счетоводната книга и браузърът с фейсбук се затваря. А тъкмо бях почнал да изписвам новия си статус във фейсбук — една страшно драматична латинска фраза, която напълно хармонизира на моментното ми душевно състояние — *Nihil lacrima citius arescit*. Нищо, освен най-доброто не е достатъчно.

— Какво ти става, да го еба?

— Шефче, не е зле да се откачиш за малко от този фейсбук и да видиш това! — Бо забожда показалец в корицата на книгата. — Толкова сме на загуба, шефе, че свят ще ти се завие. А след два дни изтича крайния срок за априлската вноска.

— За кое?

— За склада и дърводелския цех.

— А да... Добре, още днес ще гледам да превода сумата.

— Ами значи трябва да го направиш от собствената си сметка, понеже фирмената е на червено.

— Знам.

— И какво предлагаш да правим?

— Ох, Бо, ще помисля... не знам... ще ти кажа следобед. Ще оправя нещата.

— Ами чудесно! Само че ще ти трябва вълшебна пръчица или фея кръстница или кръстник-мафиоз, за да ги оправиш! Аз изчезвам, отивам на обяд. — Бо разперва ръце, сякаш се предава, взима си якето от закачалката и излиза. Връщам се отново към фейсбука, написвам отново *Nihil lacrima citius arescit* и кликвам върху „Post“. Облягам се назад и си подлагам ръце под главата. Мисля си, че ако до две седмици не се случи чудо и Исус не тръгне по водата или поне не превърне водата във вино, ще фалирам.

Върху екрана се появява червеното квадратче, което ми показва, че съм получил нов коментар за статуса си.

„Този израз би бил уместен само в два случая: 1) или ако си йезуит и искаш да намериш лесно извинение за мръсните си дела, 2) или ако си привърженик на футболен клуб «Евъртън». Но аз лично дълбоко се съмнявам и в двете.“

Микка. Разбира се, че е тя. Дори и да не бях видял името и русия бретон на снимката, пак щях да се сетя, че е тя. Винаги го прави. Винаги дебне случай, за да ме клъвне с отровния си зъб и да ми пусне

кръв. Микка — великолепната! Недосегаемата! Кацнала като сакато кльошаво пиле горе, на върха на стъклената си кула. Но нищо, както баба ми Вера, мир на праха ѝ, обичаше да казва: Господ забавя, но не забравя. Ще бъда търпелив и ще оставя възмездието в Неговите ръце!

Хвърлям тъжен поглед на счетоводната книга. С натежали пръсти нащраквам шестцифрения код за достъп в линка за онлайн банкиране и проверявам баланса на фирмената сметка. Положението е кофти. Трябва да платя на банките до края на месеца. Трябва да намеря нови клиенти, да уволня хора... Не трябваше да се захващам с тоя калпав бизнес. Сега можех да си седя на някой кей с крака, потопени в морската вода, и да си дрънкам на китарата. И така — по цял ден...

Мобилният вибрира. Жена ми.

— Кажи!

— Нали щеше да вземеш Клои след училище?

Удрям се с длан по челото. Забравил съм, да си еба майката.

— Съжалявам, тръгвам веднага.

— Не си прави труда! (Леден глас — представям си я с камшик в ръката и очила с 34 диоптъра) Първо ще обядва у нас, после ще я кача на едно такси. Довечера нека ти разкаже урока по природознание — утре ще я изпитват. (пауза, пауза, не смея да затворя) И гледай да не си пиян. (пауза) Прасе!

Е това последното беше излишно! Отварям си устата, за да я наругая, но тя вече е затворила. Нищо, пак я наругам. Точно тогава в офиса влиза зализан тип, който врътка около показалеца си ключодържател с емблемата на Ferrari. Усмивам му се без зъби и без желание. Посочвам му стола срещу себе си, гъзът отказва да седне; тъкмо се връщал от фитнес и бил загрял, не иска мускулите му да изстиват. Като че ли ми е през хуя за неговите мускули. Питам го любезно с какво мога да му услужа, той казва, че иска да си направи новия мезонет „мноо як“. „Трябва ми малко по-конкретна информация“, казвам търпеливо и той видно се смущава, понеже според него ако нещо е дефинирано като „мноо яко“, това изчерпва всичко. Да, ама не. С усилие на волята потискам конвулсиите в гърлото си и продължавам да поддържам любезен тон, граничещ с проститутска поквара. В крайна сметка се уговаряме утре да мина през мезонета, за да го огледам и да дам препоръките си за реновация. Мазният се сбогува с „Аре, чао, ме-е-ен!“ и излиза с тежкарска

походка като продължава да върти ключодържателя. Наблюдавам го през прозореца. Тъкмо преди да деактивира алармата на колата, връзката с ключовете изхвърчава от пръста му и той ляга на четири крака на асфалта, за да я търси под ферарито.

Ставам от бюрото, поглеждам се в огледалната колона отсреща и разбирам какво ми се иска да направя. Паля колата и вместо към банката се запътвам към Продиджи стрийт 24. Там е ателието на Конго. Сградата е стара, мазилката се рони, няма никакви указателни табели или рекламни пана, които да подсказват, че на четвъртия етаж, там, където на перваза на прозореца има саксии с теменужки, се помещава работилницата на магьосника с машинката за татуиране Конго. Но всички, на които им трябва, знаят къде да го намерят. Изкачвам стъпалата като вземам по две наведнъж, асансьорът е работил сигурно някога, през 50-те години...

Влизам, без да чукам, понеже знам, че няма смисъл — Конго почти никога не сваля слушалките от ушите си — сто на сто е оглушал досега от бруталния траш метал, който се излива в мозъка му по 20 часа на ден. Виждам го да работи прегърбен върху прасеца на един младеж, чието лице почти не се вижда, понеже е надупчено от пиърсинг. Навеждам се над рамото му, за да видя по-добре и слагам ръка върху голата му глава. Конго се сепва, ръката му трепва и за малко не пуска кръв на клиента си.

— Спокойно, аз съм.

— Мике! Да му се не види...

— Не исках да те стряскам. Трябва да престанеш да бачкаш със слушалки, човече.

— Гръмни се!

— Искан ми се!

— Почерпи се бира от хладилника.

— Мерси, не обичам.

Младежът използва момента, докато си говорим с Конго, за да се поразмърда и да протегне схванатия си крак. Гледам, че Конго му прави някакъв гуцер ли е, какво е, в полинезийски стил. Готино е, но някак си не ми се връзва с железните шипове, които стърчат от ушите и долната устна на клиента.

— Какво мога да направя за теб, Мике? Да не би да си дошъл да правиш рекламата на последния татус? — той се подсмихва, понеже

знае историята зад моравото цвете.

— Не, екстра си е. Харесвам си я много.

— Малко е гейска, да знаеш, ама аз още тогава ти казах...

— Я да видя! — младежът се оживява при споменаване на думата „гейска“.

— Сори, пич, не става. На рамото е, а не ми се съблича сега.

— Е ще се наложи да покажеш малко плът, ако ще те работя пак — казва Конго, сваля си едната латексова ръкавица и отива да си вземе бира. Предлага една на клиента си, оня кимва, бил жаден.

— Какво ще искаш този път? Палма? Мушкато?

— Тц.

— Кажи де.

— Някаква биомеханика. На гърба.

— Хм — Конго замислено отпива от бутилката и сбърчва вежди — цялата кожа на голата му глава сякаш се насъбира на челото му. Така прилича на новородено бебе. — Сложно. Биомеханиките стават най-ефектни върху добре изразена мускулатура... А ти не си точно от най-яките пичове...

— Каква е тая биомеханика? — надупченият явно е аматьор в татуирането. Но затова пък нещастното детство и униженията в прогимназията са го направили експерт в друга област на артистичния мазохизъм.

— Ами това е комбинация на човешка плът и машинни части. Ако се направи добре, със светлосенки и всичко, е страшно ефектно, кокалите и ставите са заменени от метални нитове, болтове, всякакви джаджи, които се преливат с мускули и сухожилия — Конго говори и маха със свободната си ръка във въздуха все едно рисува невидими полухора — полумашини. — Стилът е сравнително нов, популяризира го един луд швейцарец през 79-та, който е рисувал изродските същества за филма... как беше... режисьор е Ридли Скот... на езика ми е.

— The Alien — услужливо се обажда младежът.

— Точно!

— Ще можеш ли или няма да можеш? — питам аз нетърпеливо, понеже знам, че ако не го прекъсна, Конго ще продължи с лекцията още четвърт час.

— Ти обиждаш ли ме? (Пак сбръчканата бебешка глава.) Естествено, че мога. Можеш да провериш в онлайн галерията ми снимки на биомеханики, които съм правил. Последният път беше на един исландец здравеняк. Не каза и дума в продължение на 8 часа — само грухтеше и се наливаше с бира. Викинг!

— Идеално. Кога ме почваш?

— След като довърша варана на това момче, става ли? Избрал ли си си тема?

— Не съм. Мислех да поразгледам списанията ти.

— Давай.

Конго си слага нова латексова ръкавица и прави знак на клиента да заеме предишното положение върху стола.

Това е — ще ставам човек-машина. Вълнувам се.

Странно, че изобщо изпитвам нещо като радост.

Денис и Мари-Ан определиха дата за сватбата — 24 юни. Всички сме поканени, аз официално съм определен за кум. (Мари-Ан се опита да обясни по заобиколен начин на майка ми, която веднъж ми гостуваше за уикенда и бях поканил бъдещето семейство у нас на вечеря, че няма начин жена ми да е кума. Главата на майка клюмна; за нея това беше последният пирон в ковчега на брака ми с Лина.) Денис каза, че може да им подаряваме всичко без стенни часовници и тостери. Попитах дали номерът ми ще мине, ако им подаря саксия с африканска теменужка. Мари-Ан просъска: „Само да си посмял, Мике!“ „Той се шегува, бебе!“, каза Денис. „С моята сватба шеги не искам!“ отсече Мари-Ан. „И без това отсега виждам какъв голям проблем ще е да си намеря чантичка в тон с роклята. Не трябваше да я избирам в такъв ПРОБЛЕМЕН цвят.“ „Супер си е цветът, бебе, стига с тия драми!“ „На теб, разбира се, ще ти е все едно, дори ако отида облечена в хартиени пазарски торби.“ „Това е просто една чанта, да му се не види! И една найлонов плик може да свърши същата работа.“ „Ти май не взимаш тая сватба на сериозно.“ „Напротив, бебе, сериозен съм като инфаркт.“ „Уф!“ Мари-Ан демонстративно се извъртя на един хълбок на стола си и запали цигара. Явно няма да мина само с африканска теменужка. Мисля си за нещо голямо, розово, с човешки ръст, което като се навие да ходи, да казва „Тате“ и да има три сполучливо изработени отвора по тялото си...

Момичетата от компанията не са особено превъзбудени относно предстоящата сватба. Май само Пени си е купила нова рокля. Всъщност две, които са подобни, но с различна номерация, в случай че напълнее и не успее да влезе в първата. ХР-то каза, че ще се облече „секси, като за дискотека“ и ще си освежи цвета на косата. Зина няма да дойде, понеже, както заяви, по всяка вероятност ще бъде в Лондон по това време, заета да се кара с мъжа си. Кого от дамите пропускам? Аха, Микка. Тя не сподели какво ще облече (но едва ли ще е с рокля; тя, разбира се, НИКОГА не носи рокли!), но се поинтересува дали може да донесе черния си гарван в дамската чанта, понеже напоследък птицата преживявала тежък период и имала нужда от постоянен човешки контакт. Обеща да не я пуска да кръжи над младоженците, докато се бракосъчетават, понеже това можело да се изтълкува от някои като знак за лош късмет в семейния живот. Мари-Ан зяпна срещу нея.

— Ама ти сериозно ли?

— Напълно.

— Не можеш да мъкнеш никакви гарвани, Микка.

— Добре, просто попитах. Искях да съм любезна и затова ще уважава желанието ви.

— Нейното желание — Денис побърза да я поправи. — На мен лично ми е все тая дали ще дойдеш с гарван или с хипопотам. И без това по-голям звяр от леля Труди на тая сватба едва ли ще има... Но трябваше да я поканим, защото в противен случай ще ни направи магия, от която или ще стана импотентен или на Мари-Ани ще й окапе косата.

Стан дъ Сталийн каза, че ще бъде облечен скромно — с лека лятна риза от египетски памук, джинси долче-тинтири-минтири и ефирен шал, праметнат небрежно през едното рамо. Разкош! Мен ще ме накарат да нося костюм по всяка вероятност. Не, всъщност сигурен съм. Отсега ми прималява при тая мисъл. Денис каза: „Мен лично ми е все едно дали ще си дойдеш по ей тия джинси, брат, и избелялата шапка. Честно. Ама Мари-Ан ще се разфучи; просто я чувам как вика: «Еба ти, Мике, за един ден ще направиш изключение и ще я махнеш тая шапка. Не искам да те гледам с нея на сватбените си снимки до края на живота си. А и леля Труди нали ще дойде — тя много държи на традициите...»“

— Нямам костюм — свих рамене. Което си беше вярно. — Всъщност имам един, но първо, много е демоде, второ, от моята сватба е, а това значи, че е прокълнатата дреха, и трето, оттогава съм отслабнал поне с 20 кила и сега ми седи смешно — все едно съм на 12 и съм със сакото на баща ми. Заеби!

— Спокойно, брат, ще измислим нещо! — ръката на Денис върху рамото винаги ми е действала успокояващо. Когато бяхме хлапета, се криех при Денис, когато бягах от къщи. Не се случваше често, но когато бягах, го правех с жар и решителност, достойна за хунски воин. Майката на Денис беше учителка по музика и почти винаги откъм къщата им се чуваше скрибуцането на поредния некадърен ученик. През лятото Денис винаги оставяше прозореца на стаята си открит в случай че ми се доще да избягам, да се скрия при него и после цяла вечер да слушаме забранените от майка му групи като си поделяме слушалките на уокмена му. Покачвах се на ореха в задния им двор и

оттам — хоп! — в стаята на Денис. В овехтялата си раница си носех чифт чисто бельо, няколко книги и касети с музика и Капитан Луда Глава — една фигурка на еднокрак пират, която ми беше любима, но не я показвах на момчетата, понеже малко ме беше срам — можеха да си помислят, че съм женчо, понеже все още си имам любима играчка. Но Капитан Луда Глава не беше просто кукла, той МОЖЕШЕ ДА ПРЕДСКАЗВА урагани и слънчеви затъмнения, а по време на пътешествията си по маршрута на легендарния Тур Хейердал даже беше разговарял с русалки!

Погледнах Денис — всичко ще бъде наред. Не само за сватбата. По принцип... Денис ми го казваше с уморения си поглед. Състарен със сто години, откакто последно ядохме череши на верандата на тяхната къща, а откъм къщата се чуваше скрибуцането на поредния ученик по цигулка на майка му.

Обичам Денис.

Споделям страховете си относно облеклото си на кум една вечер в бара на Джоко (бъдещите младоженци ги няма, на гости при някакви роднини са, затова цял ден трябвало да пекат сладкиши и да се напият предварително, понеже там сервирали само ликьори с вкус на сироп за кашлица и сок от боровинки). Приятелите вяло се опитват да ми вдъхнат кураж, макар да знаят, че това е загубена кауза — щом булката е казала, че ще съм с костюм, значи ще съм с костюм, и точка. И удивителна!

Съвсем неочаквано, като гръмотевица през зимата, на другата сутрин Микка се появява в офиса ми и оставя голяма кутия, опакована в луксозна златиста хартия върху бюрото ми.

— Това ти е костюмът за сватбата... селянче! Има и риза. Дано да са ти по мярка. Трябва да тръгвам — таксито ме чака.

Жив да не бях.

Трябва да организирам ергенското парти. Но ме мързи. По-скоро нямам вдъхновение. Предложенията за място и тема получавам от жените в компанията, макар че, както е според традицията, точно те трябва да си затварят ушите и устите, когато става дума за ергенско парти. Защото ергенското парти е нещо свещено; то не трябва да бъде умирисвано от путки в никой случай! Аз им казвам: „Айде, ако обичате, дами, да не се бъркате! И сам ще се оправя.“ Но истината е, че нямам никаква идея какво да правя. Мари-Ан ме поглежда изпод

вежди, а от погледа ѝ излитат балистични ракети, които са предназначени да ме унищожат, ако евентуално докарам курви на партито. Само че аз за себе си едва мога да намеря напоследък, пък камо ли за Денис!

Всъщност развоят на събитията същата вечер показва, че не трябва да мисля толкова песимистично. След като се натряскваме свински, се прибирам към 3 сутринта и си лягам, без дори да си правя труда да си сваля кецовете. На прага се спъвам в левия си крак и за малко не си разбивам главата. После черното коте се появи отнякъде, заумилква ми се около глезените, аз го настъпих, то изквича, пак го настъпих, изругах, ще горя в ада със сигурност, задето изтезвам беззащитни животинки. Лазих, търсих го къде се е шмугнало, исках да е уверя, че не съм му размазал някой крайник. Мац, мац, мац. Няма го. Пука ми. Като пригладнее, само ще излезе. Браво, че Клои пак е при майка си. Последната ми мисъл преди да заспя мъртвешки е, че на сутринта трябва да запазя маса в Рере's за ергенското парти. Познавам собственика — един тип с изкуствено око, на когото дължа някакви пари, но пък все се надявам, че може и да е забравил. Дано не ми прати адвокатите си, копелето тъпо! И после заспивам.

Следващата мисъл в главата ми е следната: „Защо, да го еба, получавам ерекция по средата на сън, в който майка ми седи на терасата в старата ни къща и плете пуловер?!“ Една, две, три секунди.

И хоп — озовавам се в реалността на чудовищните си гаджета. Тоя път са две наведнъж. Влезли са у дома, без да ги чуя, без нищо. Явно не съм заключил след себе си, нито съм пуснал алармата срещу крадци. Ако обаче алармата се беше активирала, сега щяхме да имаме парти с две курви и ченгета. Отварям едното си око. Лицето на Стярне е толкова близо до моето, че виждам чертите ѝ размазано. Целува ме по устата, но там долу, усещам нечия друга уста. Опипвам с лявата си ръка косите, покрили слабините ми и за момент си представям, че съм в извратена телевизионна игра, в която участниците са с вързани очи и трябва да познаят кой им духа пипнешком.

Сега се какво е станало. Двете кучки са се срещнали в бара на Джоко, седнали са на отделни маси, известно време са се гледали като зли шотландски ръгбисти от противоположни отбори, после Перъдайз е отишла при Стярне и ѝ е казала нещо от сорта на: „Нищо няма да

постигнеш с него. Ще те използва, както си намери за добре, и ще те зареже.“

„Ти гледай себе си, сестро.“

„Няма какво да се гледам. Аз съм му любимка за момента. Ти си натрапницата. За каква точно се мислиш? Тъпа едnodневка!“

„Ако бях едnodневка, нямаше да ме води на концерт на един... забравих му в момента името.“

„Ха! Ха!“

„Като се смееш така с отворена уста, ти се вижда чак до дъното на кухнята глава, Перъдайз.“

„Значи Мике говори за мен, щом ми знаеш името!“

„Не, скъпа, разбрах го, докато подслушвах как осем момчета си разказваха истории как са те ебали.“

И така нататък, и така нататък. В крайна сметка не са успели да си ме поделят, но лошата новина е, че не са успели и да си изподерат очите. И са направили това, което жените умеят най-добре — да се съюзят срещу врага-с-парче-между-краката. Щом не могат да ме имат само за себе си поотделно, тогава, познай какво, Мике, ще те ебем дружно!

Мислех, че ще ми хареса. Не бях правил тройка. Бях гледал тройки на видео. И четворки. И даже малко тайландско порно, граничещо с педофилията. Но в сексуалната си практика до този момент се бях ограничавал до най-старото правило — четири ръце, четири крака и един чеп. По възможност моя!

Беше предълга нощ, която продължи половин час. И отгоре на всичко не ми се получи. Дали беше заради алкохола или заради смайването, не знам, но просто не ми се получи. Не успях да свърша. А двете се лизаха. И си смукаха зърната. Пълна програма. Всеки на мое място би изстрелял половин кило сперма поне до съзвездие Цефей (което по принцип е най-близкото до Северния полюс!).

— Хайде да спим, — казах по едно време и завъртях гръб на момичетата. Сатана се опита да се вмъкне при нас на леглото, за да се погали, но Перъдайз се разпищя, все едно че я е полазил Човека паяк и котето избяга подплашено от истеричната ѝ реакция. И пак се скри под гардероба. Мамка му — утре пак ще мия котешка урина.

Събудих се малко преди десет, станах да пия вода, курът малко ме болеше, а на врата си имах две смучки. Еба ти — все едно съм в осми клас и съм се натискал със съученички на купон с бира. Дълго пих вода, а после още по-дълго плаках. Седнах, както си бях по гол задник пред лаптопа и проверих в един форум за майки как се пържат филии, понеже Лена щеше да докара и Клои и Ема при мен следобед, а аз им бях обещал да изпържа филии, „ама както ги прави Филип“. Пфу! Сигурно не е трудно, мамка му. Това са пържени филии все пак, не е филе миньон. Бях се зачел в някакъв чат, в който майките си споделяха какви са най-ефикасните начини за изстискване на кърма с подръчни средства, когато чух викове откъм спалнята. Не се запрепъвах да проверявам защо курвите са се хванали за косите, първо си дочетох блога на Maggie, която услужливо осведомяваше новоизпечените и бъдещи майки, че „първите дни като сучеше, детето ми разраняваше зърната и от време на време прибъгвах до помпата, докато ми зараснат. И не забравяйте, скъпи майки, много по-лесно е да се «издоиш» след хранене с помпата, отколкото на ръка.“ А аз обичам да ги доя, докато са гладни — тогава не са лениви и отпуснати, както ако са опраскали порция ребърца с картофи или пица с морски дарове и моцарела.

Станах, препасах си един пешкир около кръста (Сатана отдавна беше излязъл изпод гардероба и ме гледаше с големи, кротки, любопитни очи — стана ми някак си неудобно, че оная ми работа се мандалее пред черната му, грозничка муцунка). Влязох в спалнята. Двете ми гостенки НАИСТИНА се бяха хванали за косите. Но щом ме видяха, се пуснаха и тръгнаха да ме нападат. (Чудесно е, че си бръсна главата!)

— Какво става, да му еба... — вдигнах ръце, за да си предпазя очите — все едно ме връхлиташе ято гарвани и филмът „Птиците“ на Хичкок оживяваше в цветовете между четирите стени на разхвърляната ми спалня.

— Ти си абсолютен кретен и нацист! — Перъдайз дръпна пешкира ми и започна да ме налага с него.

— Остави го, Перъдайз, няма смисъл — Стярне се обади с превзета съпричастност.

Едната беше само по пликчета — памучни, избелели от хилядократно пране, а другата беше навлякла ЛЮБИМАТА ми тениска

с Pearl Jam.

— Свали ми тениската, душа! — опитах да подходя с добро въпреки проявената агресия.

— Няма да я свали, пукни! — тя скочи от леглото и избяга към банята.

— Ама наистина, какво ви прихваща? — поглеждам към Перъдайз, която лази на четири крака и си търси сутиена.

— Защо целуваше по устата само нея?

— Как...? Глупости!

— Не са глупости. Мен дори не ме поглеждаше... А, ето го! — тя изрови сутиена изпод купчината дрехи, захвърлени на пода, и стегна в него малките си цици със зърна като стафиди.

— Да бе! — почувствах как възмущението се надига у мен като суфле. — Първо ме изнасилвате, а после — претенции. Не става така!

— Не са претенции! Искам да си нежен с мен, да ме уважаваш! — Перъдайз се разрежава, макар че е прекалено рано за драми. А аз искам да си измия зъбите и да изляза да се видя с Микка. Ще й звънна. Или ще й пиша във фейсбук, ако е онлайн. Макар че вероятно ще е заета. Няма начин да не е! Преди няколко дни беше споменала, че е започнала работа като конферентен преводач и затова често ще й се налага да пътува до Страсбург за сесиите на европейския парламент. Това ми звучи като фантастика от Азимов, но въпреки това съм сигурен, че Микка не е извънземно, пратено, за да завладее човешкия род, затова няма нищо рисковано в това да й се обадя и да я попитам дали ще прием кафе по обяд.

Обадих й се.

— Нещо кафенце?

Тя мълчеше отсреща. Около десет секунди. Трябваше да затворя, ама не го направих. Накрая тя каза:

— Ще видим.

Ще видим??? Ама за каква се мисли тая?! Какво има да му гледа? Или ще пие кафе или няма да пие — толкова е просто.

— На кой звъниш?

Стярне е излязла от банята, косата й е още мокра, полепнала по челото — изглежда свежа и хубавка, каквато би трябвало да е всяка шестнайсетгодишна девойка.

— Трябва да си тръгвате. И двете. Веднага.

— Студенокръвно животно такова! — процежда през зъби Перъдайз; вече е напълно облечена, поради което не представлява никакъв интерес. Даже е станала невидима.

— Мерси, — казвам аз и мислено се усмихвам като си представям какъв ще е животът ми като игуана.

— Целуни ме! — тя подава устни за целувка, въпреки че само преди десет секунди ме е нарекла животно. Трябва да съм олигофрен с половин ампутирани мозък, за да се вържа на това.

— Изчезвай!

Стярне ме прегръща през кръста и полага брадичка на вдлъбнатината между шията и рамото ми.

— Обичам те — казва тя. — Обичам те повече от живота си!

Перъдайз я поглежда кръвнишки. Мисля си, че трябва моментално да ги разкарам, ако не искам да свърша обесен в банята.

— Трябва да отивам в офиса, момичета. Ще се чуем по някое време...

— Да бе! — Перъдайз завърта очи. Вече е научила правилата на играта и знае, че е малко вероятно аз да я потърся пръв.

Стярне нанася гланц върху устните си с пръсти и докато си обува чорапогащника, приказва, без да си поема въздух — за учителя по френски, който искал да я чука, а тя пък се възползва от похотта му, да ходи без домашно в часовете му; тъкмо днес щели да правят контролно върху условно наклонение и тя имала намерение цял час да си пили ноктите и да слуша музика на mp3-плейъра си. Не си правя труда да порица безотговорното й манипулативно поведение спрямо бедния надървен пич, понеже тя НЕ Е МОЕ ДЕТЕ. Моето дете в момента закусва мюсли с банан.

След като малката си тръгва, Перъдайз продължава да мрънка, че снощи съм я пренебрегвал в леглото и че не съм я милвал достатъчно. Сериозно ми писва да я слушам, хващам я за раменете и я разтърсвам; главата ѝ се заклаща напред-назад като на парцалена кукла.

— Добре, какво искаш, а? Какво искаш? Искаш да те уважавам? Ей сега ще те уважа по начин, който знам, че най-много ти допада.

Смъквам ѝ панталоните заедно с бикините, хвърлям я по корем на леглото и грубо прониквам отзад. Усещам как стреснатите ѝ анални мускули се свиват, но за разлика от друг път, когато съм изчакал да се отпуснат преди следващия тласък, за да няма болка, сега не го правя.

Курът ми блъска с такова ожесточение, че в един момент си представям как пробива с главичката си ректалната стена и бликналата кръв напоява черните ми чаршафи. Нищо такова обаче не се случва; Перъдайз стене и се е хванала за ушите толкова силно, че ще ги отпори. Преди да свърша, изваждам пениса си и го натиквам в устата ѝ, за да залича доволната ѝ перверзна усмивка. Тя го олигавя по цялата му дължина и с такова ожесточение го смуче, сякаш от това зависи животът ѝ. Когато свършвам, тя е в такъв екстаз, че започва да си удря главата в стената. Отдръпвам се назад и докато си обувам слиповете, я гледам втрещен. Откачалка! Пълна откачалка!

Когато къщата се опразва и оставаме само аз и Сатана, сядам на ръба на разхвърляното легло и притискам слепоочията си с длани. Искане ми се дланите ми да са менгемета... Сатана е клекнал точно срещу мен и ме гледа право в очите. Не мърда, не трепва с ухо, нито с мустак. Имам чувството, че чета мислите му: „Оставиха ме сам със сатаната. Дано поне сега ме нахрани.“ Започвам да се смея с цяло гърло; смехът излиза от мен като дрезгав пукот. Сатана си мисли, че аз съм сатана! ЯКО! Протягам ръка, за да го погала по главата, но той ми изфучава, без обаче да се отмести и на милиметър от мястото си.

— Майната ти тогава!

Няма живот, ако няма удоволствие; борбата за удоволствие е борба за живот.

Някой по-умен от мен си го е написал във фейсбука като мото за деня. А бас ловя, че някой още по-умен от него го е написал десетилетия по-рано. За да спечеля баса със себе си, копирам цитата в google и кликвам върху search. Ницше. Брей! Тежката артилерия за една такава прекрасна юнска сутрин! Когато се събудих преди около час, Клои спеше, отпуснала глава в свивката на ръката ми. Сърцето ми прескочи няколко удара. После се успокои.

Денят на сватбата.

Проснал съм скъпата черна риза, която Микка ми избра, върху спалнята, а гадният костюм виси на закачалка от външната страна на гардероба, както си е в найлоновата торба. Дали някой кара Майк МакКрийди да носи костюм? Надали.

Клои се събужда, тича нагоре-надолу, гони Сатана, пее си, разсипва мюсли по целия под в кухнята... превъзбудена е заради сватбата. От няколко дни ме пита какво да облече. Знам ли, вдигам рамене, дрехи някакви! И да си срезеш косата — това е задължително!

Накрая се спира на къса пола в тъмносиво, черна блузка с дантелена яка и сандали.

— Я си покажи ръцете!

Тя се колебае, но накрая си протяга напред ръцете с дланите нагоре.

— Не така, обърни ги.

Неохотно го прави.

— Веднага да махнеш черния лак! — категоричен съм аз. — Няма да ходим на метал концерт, а на сватба!

— Ама тате...

— Няма тате! Върви да го изтриеш.

— Нямам лакочистител.

— Ще намериш!

Клои увесва нос и завъртайки се на пети, ми обръща демонстративно гръб. Така де — човек трябва да е твърд по някои принципни въпроси! И аз не искам да се обличам като погребален агент, ама ще го направя.

Трябва да изпия три скоча, за да се приведа в подходящо състояние и настроение, за да изтърпя официалната част на брачната церемония. Кумата почти не я познавам — някаква разплута девица с безизразни очи и устни, които сякаш са създадени да казват „Боли ме главата, сега не мога“. Хваща ме под ръка, докато чакаме младоженците да сложат подписите си под дяволския договор за вярност и любов до края на живота им, и аз смирено свеждам поглед. Но не защото съм преизпълнен с благоговение пред тържествения ритуал, който има за цел да свърже „две сърца в едно“ (при това без намесата на кардиохирурзи и скъпа медицинска апаратура), а понеже съм забелязал, че кумата ме е настъпила и е оставила върху обувката ми грозен отпечатък от подметката си. Напрягам се да си спомня името ѝ, но заради питиетата, които вкарах на празен стомах или заради цялата тая лудница, в която ме вкараха още от сутринта, не мога и не мога. Решавам да се изхитря и да погледна, когато се разписва на пунктираната линия в брачното свидетелство. Пръв съм аз — вземам писалката и за първи път от години насам се разписвам с лявата ръка. Не съм го правил от... знам ли, откакто ме хванаха да шофирам с превишена скорост и трябваше да сложа подписа си под акта, който тъпото ченге ми написа. (Тогава карах Лина към болницата, понеже първото ѝ раждане беше започнало — обувките ѝ жвакаха от изтеклите ѝ води, а тя — пребледняла от болка и страх, седеше с изпружени крака на задната седалка на стария ни опел и чакаше да ѝ кажа, че всичко ще бъде наред).

После е ред на кумата; когато тръгва да се разписва, отпусната кожа на предмишницата ѝ се затрися и за момент се изкушавам да погледна в друга посока, но си налагам волята и внимателно следя буквите, които изписва: Б — а — л — е — р — и — н — а... Ама какво, за бога... Балерина? Сигурно се шегува! После обаче се сещам, че Мари-Ан се е обръщала към нея с „Рина“ и изведнъж навързвам събитията. Няма какво — кумата наистина се казва Балерина!

Денис изглежда сериозен и достолепен в изискания си костюм и риза в цвят съомга на Майкъл Корс. Мари-Ан има леко измъчена физиономия, понеже предния ден я прегорили в солариума и днес трябвало да се напляска цялата — от челото до линията на деколтето — с фон-дьо-тен, за да тушира поне малко червенината. Обувките ѝ са прекалено високи и прекалено неудобни, но тя се държи мъжки и

стиска зъби, понеже си е втълпила, че няма да изглежда като трътлесто джудже до снажния си съпруг на сватбените снимки, които ще бъдат показвани на познати и непознати хора през следващите 30 години.

С периферното си зрение мяркам останалите от компанията — Пени се е облякла като за градинско парти, но пък изглежда свежичка и нямам нищо против да я притисна в някой ъгъл и да я стисна за циците. ХР наистина изглежда като проститутка на повикване — горната част на тясната ѝ рокля е декорирана отзад на гърба с множество връзки и мъниста, а на клепачите си е намазала щедро количество перлени сенки. Виждам още Лондон, разни братовчеди на Мари-Ан, които не спират да документират с гъзарските си японски камерки циците на шаферките и разширените вени по краката на лелите с безвкусните шапки и сълзите в очите. Ето го и Стан дъ Сталиън с тъмни очила с ретро рамки, незапалена пурета в ръка и цялостно излъчване в стил ранния Труман Капоте. Микка я няма. Може да дойде направо в ресторанта. А може и изобщо да не дойде. Ако пак е заминала за Страсбург или за някое друго място, където не те пускат и в обществен кенеф, ако не носиш златен ролекс.

Когато най-сетне приключваме тук, вече едвам си поемам въздух — чувствам се като риба на сухо. В пустиня направо. Навън е много горещо, ризата ми лепне по гърба от пот. Професионалните фотографии удължават агонията ми с още половин час — трябва да се снимам с младоженците, с Балерина и с всеки един от близките и по-далечни роднини поотделно и в група на фона на бялата църква и усмихнатите, напращели шаферки. Отбелязвам си наум да ги преслушам по-късно, когато питиета щедро се леят, а по-младите момичета вече са си свалили обувките и, ако имам късмет, сутиените. Има едно къдрокосо, мургаво момиче обаче, което още отсега ми хваща окото. Само че не ми позволяват да зяпам много встрани и нагоре, понеже нали съм важна личност в днешния ден и трябва да се държа на ниво. Вдигам тостове, прегръщам тъщата, прегръщам и свекървата; със съпрузите им се ръкувам, но после те сами ме нападат да ме целуват по обръснатата глава, защото се напиват, само докато вдишват въздуха.

Виждам Микка чак към 10 вечерта; мръщи се, изглежда недоволна — сигурно виното не е по вкуса ѝ. Или пък обкръжението, не е сигурно. Разпределили са я на една маса с Пени, Стан и още някакви приятелки на Мари-Ан. Стан обаче се чувства екстра в

компанията само на жени, а уискито и Джими Самървил допълнително разпалват гейския му темперамент и той се впуска в луди танци на импровизирания дансинг, заобиколен от белите тенти на коктейлните маси. Аз междувременно съм се преоблякъл в ежедневните си дрехи — джинси, тениска, кецове и бейзболна шапка с оръфана козирка. Така вече е по-добре.

Пускат блус и танцувам с Клои като в едната си ръка държа чаша с Remy Martell, а в другата тя е вкопчила тънките си като змийчета пръсти. По средата на песента обаче към нас се приближава къдрокосата шаферка и възпитано моли Клои за разрешение да ме преотстъпи. Клои объркано ме поглежда, а аз кимвам усмихнато и тя се откопчва от мен; отива да си вземе кола и да демонстрира на другите деца как може да я шмърка със сламка през носа си.

— Здравсти, — казва къдрокосата.

Прегръщам я през кръста, става ми мноооого приятно, понеже тя е височка, а под тънката ѝ рокля с цвят на люляк, напипвам фините кости на скелета ѝ.

— Здравсти и на теб.

— Беше готин кум!

— А сега вече не съм ли готин?

— Даже повече.

Работата е ясна, подсмивам се наум. Нямам време да я разпитам за това-онова, нито дори за името ѝ, понеже песента свършва и тя рязко се отдръпва от мен. Без „чао за сега“, без нищо, се връща при своята маса и през следващите два часа дори не ме поглежда.

Партито навлиза в съвсем различна фаза, когато изведнъж плисва дъжд — част от гостите се изпокриват под шатрите, други обаче излизат да беснеят под дъжда, понеже музиката не спира, а диджеят вече е толкова фиркан, че пуска „Валят мъже“ на The Weather Sisters четири пъти един след друг, без изобщо да се усети. От сложната прическа на Пени вече няма и следа, а бялата ѝ рокля е полепнала по тялото ѝ и безкомпромисно разкрива дълбоките ѝ гащи и жартиерите на копринените ѝ чорапи. Микка не танцува, но докато вилнея в центъра и се опитвам да се мушна под полата на друга някаква шаферка, забелязвам (пак с перферното си зрение, което, изглежда, не е толкова засегнато от алкохола), как тя се приближава до пулта на диджея и строшава една празна бутилка от вино в главата му.

Сега вече купонът наистина започва да си го бива!

Завършваме купона малко преди изгрев-слънце в един клуб. Казва се „Даунтаун“ и пристигаме в него към 3 сутринта с таксито и огнедишащи летящи змейове. Мари-Ан отдавна вече не прилича на булка — заменила е кръвожадните обувки с изкаляни гуменки, гримът ѝ е размазан, а предницата на роклята ѝ е изцапана с глазура от тортата и червено вино. ХР пък е толкова къркана, че се опитва да седне върху сянката на един стол, а падайки, повлича със себе си една сервитьорка и осем коктейлни чаши се разбиват с трясък на пода. Аз пак танцувам с къдравелката; тя си е сложила зелена перука и отначало не мога да я позная, понеже ми прилича по-скоро на водно конче, отколкото на жена, но после, когато се притиска към мен и ми пуска ръка в джинсите отпред, ме кара да отрезнея за около 20 секунди. Освен тъпата, безформена ерекция обаче нищо повече не се случва между нас тази вечер. Въпреки това съм заинтригуван. Много даже. Стискам си палци да помня името ѝ и на сутринта, за да поразпитам за нея Мари-Ан. Или изобщо някой оцелял от танците в дъжда и последвалия запой в „Даунтаун“.

Първите слънчеви лъчи дразнят зачервените ми очи. Трябва да се шатна даун, иначе ще... Милото ми дете влиза сънено в спалнята; събува ми кецовете, наглася главата ми върху възглавницата и ме завива.

Празно

Празно

Празно

Пак сънувам зимната гора. Този път обаче встрани на картинката се появява един горящ сух храст. Люшвам се към него, внезапно, сякаш въздушна струя ме е тласнала в тази посока; топлината ми опърля веждите, но не мога да се отдръпна. Нещо сякаш ми пречи, задържа ме край горящия храст. Вече си мисля дали да не пъхна ръката си сред пукащите клони, за да видя как кожата ми се топи и цвърчи, когато Сатана ме събужда — лиже ме по лицето и грапавият му език бързо препарира фантомната болка от опърлянето.

Трябва да ставам. Имам много работа за вършене — трябва да отрезнея, да хапна нещо, да изпратя дърводелци в дома на господин К., за да монтират кухненските шкафове на човека. Май беше поръчал ламинирани плоскости. Или беше термоплотове? Трябва да проверя, за да не объркам нещо.

Имам чувството, че изпускам нещо важно. Някога имах живот.

Дали обаче? Може и да се заблуждавам. Имал съм куче. И приятели. И книги, които четях, опрял гръб о затоплената от слънцето западна фасада на старата ни къща. Моите плакати, моята музика, мечтите ми, които ме караха да лежа буден с часове нощем, след като нашите престанеха да се карат. Тогава си мислех, че имам много време, хиляди години и всичките ми принадлежаха. Можех да ходя по Млечния път. И да свиря в Сиатъл като Майки. Примерно. Представях си, че ще живея в къща край океана. Или високо в планината. А ако може и на двете места. И никога, никога нямаше да си отрежа дългите коси. Може би тогава нямаше да стана толкова слабоволен и направо малоумен. Нямаше да пропиляя цялата си любов... А сега какво? Ха-ха-ха, и хиляда години да имам, пак няма да ми стигнат, за да събера разпилените парчетата.

Решавам да нарежа всичко и да запаля колата. Ще покарам нагоре-надолу час-два — да си прочистя главата, да си проясня мислите. То не че са ми останали много мисли, но все пак... Мобилният вибрира в задния ми джоб. Микка.

— Да? — стисвам телефона между ухото и рамото си, за да мога да тършувам с две ръце за ключовете от колата из джобовете на джинсите, с които бях облечен предния ден.

— Какво правиш?

— Нищо.

— Излез с мен.

Спирам да тършувам. Сега ли?

— Сега ли?

— Да, защо не? Нали не правиш нищо. Имам нужда от компания за обяд.

— Добре.

— Чудесно. Ще те чакам след 15 минути в „Сметана“.

Отлагам проясняването на главата за по-късно. Мога да покарам и следобед. Когато влизам в охладения от климатик салон на „Сметана“, един от най-хубавите ресторанти в града, Микка вече е там, седнала е на маса за двама, пред нея има ваза с жълти цветя, златната ѝ табакера и сгънат на две вестник.

— Закъсня.

— Стига де, само десетина минути.

— Да не се повтаря! — тя вдига показалец, все едно е директорка на девическо училище, а аз съм провинила се девица.

След малко омеква и казва с тотално променен глас:

— Какво ще поръчаш?

— Не съм гладен.

— Както искаш, — тя вдига рамене. — Аз ще ям миди. Вече поръчах бутилка вино.

Прави знак на сервитьора да донесе още една чаша за мен. Мислех да си поръчам само кафе, но изведнъж идеята за виното не ми се струва съвсем лоша. Така и така още не съм отрезнял от сватбата...

Четиридесет минути по-късно с Микка вече сме минали на втора бутилка шабли или каквото там гъзарско вино е поръчала само с пърхане на мигли. Алкохолът е изключил злобарското ѝ копче и сега тя се държи почти нормално — не говори за себе си, но затова пък се интересува с какво се занимавам, какво обичам, какво не обичам; разпитва ме за живота ми преди и след Лина, за това как се чувствам сега, казвам ѝ, че всичко е ок, тя се подсмива многозначително, без да откъсва очи от дъното на току-що изпразнената си чаша. Сервитьорът моментално се втурва да ѝ долива. Ама защо се подсмивва? Да не си мисли, че я лъжа? Няма драма, няма нищо, добре съм, животът ми никога не е бил по-лесен, по-забавен, на никого нищо не обещавам, значи съм свободен като птичка. Кое е толкова трудно за разбиране!?

— Какво търсиш?

— Аз ли?

Тя се оглежда театрално, с широко отворени очи и разперени ръце, сякаш търси някой друг сред клиентите в ресторанта, от когото да получи отговор.

— Нищо не търся, — отвръщам глухо.

Тя мълчи, върти чашата между пръстите си, гледа ме изпитателно с безумните сини остриета, които вероятно ѝ служат и за очи. Малко ми е неудобно от тия очи — в тях няма похот, няма покорство, няма желание... Не ми се възхищават, нито пък ме мразят; това са очи, които сякаш ме виждат за първи път, и видян през рентгеновия им поглед, аз съм гол като охлюв без черупка, без скелет дори, просто едно мекотело, което се състои от чифт пипала, туловище и мускулист крак; лишен съм от бляскавите си доспехи, дори от красноречието си, което се изразява в сексапилно мълчание; тя ме гледа и ме вижда по начин, който не е описан в наръчника за използване на Мике Окерфелд. А това ме озадачава. И ме стресира. И май има защо, понеже след напрегнатото мълчание, тя пресушава на един дъх съдържанието на чашата си и казва най-тъпото нещо, което съм чувал по начин, който нарочно кара акцентът ѝ досадно да си проличи:

— Знаеш ли, че анусът на охлюва се намира встрани на главата му?

— К'во?

— Чу ме.

— Е и?

— И твоят е там, Микаел. Сметката, ако обичате!

Аз съм сляп градинар. Не виждам цветята в градината си. Виждам само плевелите.

Искам да си татуирам „смърт“, „живот“, „ревност“, „отчаяние“, „екзалтация“, „предателство“, „възкресение“, „анатема“, „fuck you“, „fuck me“, „ад“, „чистилище“, „кога?“, „тъпак“... Но в крайна сметка казвам на Конго да ми татуира отстрани на врата, малко под лявото ухо само един малък гаден охлюв, наполовина излязъл от черупката си плужек, долно малко същество... Много се кефя! И щедро мажа слюзестото му мастилено телце с вазелин.

29 юли. 12 часът. Пържа си наденица; горещата мазнина пръска навсякъде и аз се опитвам да спазвам възможно най-голяма дистанция от котлона, докато обръщам разсеяно парчетата с двузъба вилица.

Следобед в 3 летя за Лондон. Оттам вземам влакче до Кнебъурт, има-няма половин час до там, а утре вече ще куфея на Алис Купър, а ако съм жив на другия ден, ще си откача главата и на концертите на Placebo, MOTLEY CRUE и Rammstein. В неделя пък ме чака още по-голяма касапница — Slayer, Kvelertak (някакви норвежки селянчета обаче с голям потенциал) и Alice in Chains. Фестивалът обещава клане; купих си два билета още през май по интернет. Ако не си намеря чернокоса маце с тънко кръстче, големи цици и разплакани очи, изоставено от лошото си вече бивше гадже под някой мост, ще продам втория билет и ще пирувам в готина хотелска стая, вместо да се ръгам с другите кретени по поляните. И понеже днес все още е четвъртък и ми предстои напрегнат ден, затова ми трябва закуска за шампиони — мазна наденица и половин литър мляко. Ако Микка ме наблюдаваше на монитор, свързан с камера, скрита в гъза на порцелановото прасе касичка на Клои, сега щеше да поклати разочаровано глава и да възкликне: „Боже, направо виждам като на рентген как артериите ти се запушват една по една, докато ядеш ТОВА!“

Смея се на ум при тая мисъл.

Изпратил съм Клои при майка ми. Сатана ме гледа изпод масата с оцъклени сатанински очи. Сигурно има глисти — плюска колкото 90-килограмов човек, а си е все такъв гърбав и хърбав.

— Спокойно, човече, — успокоявам го аз, все едно черният звяр има нужда да бъде успокояван. — Казал съм на съседското хлапе да идва да те храни. Така че няма да пукнеш, докато ме няма.

Сатана подушва палеца ми, опитва се да го захапе, но после се отказва, понеже изведнъж се сеща, че в паничката си има нещо по-вкусно — половин консерва късчета телешко месо в сос грейви, който ухае толкова апетитно, че ако бях претърпял лоботомия, нямаше да се поколебая да си го намажа върху филия хляб.

Докато ям прав до кухненския плот, си мисля дали пък да не обадя на Стярне и да я взема със себе си в Англия. Но веднага си удрям мислено шамар — ама какво ми става! Да не би наденицата да съдържа вещества, които да са отровили мозъка ми! С деца на концерт! Ужас. По-добре да се оглеждам за изоставеното под моста маце, което, ако имам късмет, ще говори език, който не разбирам. Примерно унгарски. Красота!

Измивам чинията, събирам в шепа трохите от плота и понеже кошчето за боклук е вече препълнено, ги изсипвам в устата си.

Багажът ми се състои от една раница, в която съм натъпкал 2–3 тениски и резервен чифт бельо, четката за зъби, 6 презерватива (Останали са ми отнякъде, не помня откъде — аз нали не ползвам, та самото им присъствие в аптекката, натикани зад кутиите с лейкопласт, е повече от странно; евтинички, нищо особено, даже са без аромат, ама от опит знам, че по време на такива фестивали никой не ти забелязва такива подробности. Мадамите дори не забелязват дали го правиш с пениса си или с пръст, еба ти!)

Превъзбуден съм, иде ми да тръгна пеша за Великобритания. С пантофките на Малкия Мук мога да стигна за отрицателно време. Но понеже нито един магически приказен атрибут не съм виждал да се предлага за продажба по интернет, май ще трябва да се задоволя със самолетния билет.

От борда на самолета се обаждам на Клои, за да се уверя, че е добре. После си изключвам джиесема и си поръчвам двойна водка на сладката стюардеса, която уж идва да провери дали съм си сложил предпазния колан. Тя обаче отвръща със заучена любезност в гласа: „Не сега, господине, като излетим ще ви я донеса“. Само че усмихната мръсница с червената пола и стегната в пуритански кок руса коса не си изпълнява обещанието; 20 минути, след като вече сме излетели, не тя, а някакъв накипен гей с лице като бебешки гъз и идеално бели зъби ми носи питието и ми се хили предизвикателно, докато го поставя на масичката пред мен. „Още нещо за вас?“, пита той, което в ушите ми

прозвучава като „Да идем отзад за по един фас.“ Поклащам глава и той раболепно се оттегля, макар че нещо ми подсказва, че само след пет минути ще се върне, за да ме пита дали не искам свирка.

Кнебуърт си е направо село, така като го гледам, плеснато посред Големия Северен път, между Стивънидж и Уелуин Гардън Сити. Тук, в Кнебуърт Хаус обаче се провеждат най-дивите рокконцерти в цялото кралство. През 1979-а, например, са се събрали 200 хиляди души, за да гледат на живо Led Zeppelin, Todd Rundgren и Utopia. На тазгодишния фестивал казаха, че се очакват 50 хиляди. И аз съм 50000 и първият! Каква обаче е вероятността 50000 и вторият посетител да е... къдрокосата шаферка, която така и не свалих на сватбата, понеже в ранните часове на следната сутрин бях прекалено зает да се наливам и да имитирам Елвис Пресли. Тъкмо съм се регистрирал в непретенциозно хотелче в Уелуин с тухлена фасада, напомняща стара бирена фабрика, и име като от сборник с рицарски новели — „Бялото сърце“, когато откъм фоайето се зададе... тя. Опааа, колко малък е светът наистина! Тя изглежда не по-малко учудена от мен от неочакваната среща на най-неочакваното място. Прегърнахме се дружески (придържах джентълменски ръцете си на височината на закопчалката на сутиена ѝ) и си разменихме дежурните за подобна ситуация реплики: „Какво правиш тук?“, „Не очаквах, че ще те видя“, „Тук ли си отседнал? И аз... Колко готино!“ Чак сега научавам името ѝ. Диедре.

— К'во?

Тя се усмихва, закрила устните си с ръка, сякаш не иска хората да ѝ гледат зъбите, докато се смее. Явно не разбира какво аз не разбирам.

— Какво е това име? — опитвам се да бъда по-конкретен с риск да звуча като неучтив грубиян.

— Ъ-ъ-ъ-ъ... староирландско. Означава „млада жена“. А също и „печал“. (Замисля се за момент.) Но аз не съм печална. Никога!

Пак се разсмива, слага ръка на рамото ми, кани ме на кафе с тях. „Кои сте вие?“ Тя ми обяснява, че е част от телевизионен екип, който снима документални филми за музикални събития; пътували много, срещали се с разни хора, музиканти, птици шарени, много бира, рок и каквото там върви в комплект с тия две неща. Ами хубаво, вдигам рамене аз.

— Тук сервират домашно приготвяна храна, — казва ни в клин, ни в ръкав сладката Диедре.

— Екстра, — отвърщам аз, макар никак да не съм заинтригуван от храната, понеже съм наясно, че довечера ще опитвам гърдите на Диедре вместо прясно изпечения ечемичен хляб на леля Марта.

Иска ми се понякога да се заблуждавам относно тия неща — жените и техните очаквания, които се отразяват в очите им като в стъклени топчета. Но това никога не става. Защото това е ма-а-а-ги-и-и-и-я! Фокус, който през последните две години се научих да изпълнявам с лекота, близка до съвършенството. Всичко е в усещанията. Начинът, по който те поглеждат през миглите, случайният уж небрежен, а всъщност страшно преднамерен жест с ръка, пеперудите, които издишват, след като преди това са вдишали твоя дъх, фантастичното преплитане на езика, когато се опитват да те излъжат, че не ги интересуваш... Обожавам първоначалното заиграване с потенциалната сексуална партньорка. (Сигурно съм на път да стана гей, щом съм започнал да наричам жените така!)

Вече знам със сигурност — това е годината на гладния човек. А също и годината на човека, останал с празни ръце. Тоест моята година.

С тази конкретна девойка усещам, че играта ще се играе на професионално ниво. Най-после! Бях започнал да губя надежда. И тренинг. Когато играеш със слаби противници, сетивата ти се притъпяват, ставаш муден и ленив, чакаш всичко наготово. С Диедре предчувствам, че няма да е така. Най-малкото защото спи с поне двама от екипа им. Така че правилата са й ясни. Тайно залагам на себе си, че в крайна сметка ще спечеля срещу другите двама.

Това обаче не се случва веднага. Сексът, искам да кажа. В четвъртък само се разхождаме из Уелоин. Правя опит да я хвана за ръката на два пъти, но тя тактично си я измъква под претекст, че й се яде сладолед или че иска да се снима пред някой тъп фонтан. Ще ми кацнеш ти рано или късно, подсмиввам се наум, и карам спокойно.

Вечерта всеки си спи в стаята. Всъщност мога да кажа това за себе си, тя може и да си е легнала с Ингмар или Ингвар, както там се казваше операторът им.

Петък.

Всъщност петъкът започва още в четири сутринта, когато чакам смешният розов микробус на Диедре и екипа ѝ да ме откара до мястото

на фестивала. Първият концерт е чак от 11, но аз възнамерявам да съм се напил дотогава, понеже така и така съм станал толкова рано... какво да правя до 11! Размотавам се из фестивалния комплекс и навсякъде се натъквам на безобразно скъпи напитки. Най-евтина е наливната бира, но аз бира не пия, което в конкретния случай го отчитам като сериозен минус. Купувам си бутилка бърбън и жадно отпивам. Поглеждам си дисплея на телефона — малко след 10 е, но имайки предвид, че денят ми е започнал преди шест часа, си е напълно в реда на нещата да пийна за отскок.

Еуроге откриват с някакво ново парче, което си е направо шантаво, понеже, честно, никой не иска да ги слуша тия педерунгели. На мен обаче малко ми е жал за дъртаците и затова се почувствам малко по-добре, когато виждам, че при първите акорди на The Final Countdown сред тълпата се развяват две шведски знамена. Браво на патриотите! Сега ако можеха и да сервират и хайвер, заобиколен с виолетки и цветен пращец, съм готов да изпея един цял куплет заедно с Еуроге на сцената. (Сериозно, виждал съм да се предлага такова блюдо в менюто на едно миниатюрно ресторантче в Гамла Стан, на Лила Нигатан!)

Пак се мотая наоколо, купувам си геврек, търся да открия с поглед Диедре, макар че тя ме предупреди да не я закачам до вечерта, понеже щяла да е заета. Добре де, нека да е заета през деня, понеже довечера ще е заета да ми духа, това е решено.

Запознавам се с група хърватски гастарбайтери и без всякакво съмнение професионални дрогаджии, които освен че вече са порядъчно друсани, са в много готино настроение, затова решавам да се помотая известно време с тях — поне, докато дойде ред на Алис Купър. Пичовете казват, че освен кока, имат няколко бутилки сливова ракия в багажника на стария си форд. Идеално, казвам. Давам им да пият от моя бърбън, те приветстват жеста ми с „Хвала, брат!!“. Междувременно свирят някакви зомбирани металисти, които не съм ги чувал преди — October File. Вокалистът им обаче си го бива — има внушителен, дрезгав глас, който не трепва, докато той търчи като овен, надушил, че ще го колят, по цялата сцена. Бутилката сливова с олигавено вече гърло се озовава в ръцете ми, отпивам и от тази една-единствена глътка сякаш половината ми мозък се парализира, а през другата, незасегната половина, преминава мисълта, че в сравнение с

тази напитка бърбънът е като сок от праскови, който предлагат в обществените бебешки кухни.

Алис се появява на сцената и разтърсва грива; на големите екрани, монтирани от двете страни на платформата, се вижда как лицето му вече е така сбръчкано, че е заприличало на топографска карта на Големия каньон. Облечен е с нещо, което ми прилича на усмирителна риза, а от коментарите зад гърба си разбирам, че наистина е такава. Представянето му включва гилотина и публичното му обезглавяване, след което и той започва да обикаля в галоп сцената, сграбчил за косата собствената си глава. Антуражът на Алис включва разнолика сбирщина от коняри, както и един печален нещастник, който бива лично изкормен от Алис с чудовищна по размери ножица, преди да се свлече уж бездиханен на сцената. Понеже за първи път присъствам на шоу на Алис Купър, започвам да разбирам защо някога родителите са заключвали бесните си тийнейджъри у дома всеки път, щом циркът се е появявал в града. Вече обаче нищо не е в състояние да шокира когото и да било. Some op — то-ва е са-мо рок-енд-рол, хора!!!

Вече се свечерява, когато аз и хърватите вече тотално сме се отрязали. Аз обаче внимавам да оставя поне едно кътче на нещастното си съзнание нащрек, за да мога после да възстановя участието на групата, която всъщност очаквах с нетърпение през целия ден — Karma to Burn. Четворката от Западна Вирджиния определено знае как да забива! Обикновено правят само инструментали, но тази вечер пуснаха и малко глас. Якоооо. Дали беше заради вцепенения ми от пиячката мозък или влудяващия саунд, но барабанистът Роби Осуълд ми се привиждаше като онова косматото и безсловесно животно от шоуто на Мъпетите. Започнах да се смея и не спрях през следващите 10 или хиляда минути — не съм сигурен, понеже времето се беше свило до размерите на гъсеница, полазила дланта ми.

По някое време откъм високоговорителите се разнася гласът на Мекъм:

— Вижте сега, пичове, ясно ми е, че със следващото парче можем да си навлечем гнева на някои кухи глави тук, но не ми пука...

И започват да блъскат някакъв безумен кавър на Black Sabbath. Реакцията на едни гъзове от организацията, притаили се като ЦРУ агенти в дясната страна на сцената, е моментална — явно решили, че

Карта са свирили достатъчно за тази вечер или не знам какво, ги отрязват безапелационно. Ответната реакция на басиста Рич Мълинс също не закъснява — запраща с все сила китарата си на земята и в типичен рокаджийски стил показва среден пръст на виновниците за прекъснатата веселба. После се хваща за косите и на бегом напуска сцената. След него и другите трима.

Як финал!

Народът се разотива, възбудено коментирайки изцепката на организаторите и последвалото изпълнение на Мълинс. Хърватите ме канят в колата си; свивам се между двама от тях на задната седалка и, без да се замислям много-много, дръпвам две магистралки от гадната кока, с която ме черпят. Момчетата настояват да караме до Лондон, за да си намерим още пиячка и нещо за чукане, но аз възпитано се извинявам и, залитайки, излизам от олющената браква.

Намирам пътя си обратно до хотела като на магия; нощният въздух малко ми прояснява мозъка, но когато влизам във фоайето и започвам да тършувам из джобовете си за електронната карта-ключ за стаята си, зървам с периферното си зрение позната фигура. Обръщам се — Диедре. Застанала е до едно грамаданско растение в саксия, скръстила ръце на гърдите си, и ме наблюдава с килната на една страна глава — изглежда така, сякаш отдавна е в тази поза, търпеливо изчаквайки да приключи с нескопосаните си некоординирани движения, за да ѝ обърне внимание.

Вдигам ръка за поздрав. Тя ми отвръща с кимване.

Приближавам се до нея като внимавам да не ми личи по походката, че съм пиян, и слагам ръка на единия ѝ хълбок.

— Хеееей, ама ти чакаш ли ме? — пускам си готината усмивка и чакам реакция.

— Не точно...

— Цял ден не се обади.

— Имахме работа, казах ти.

— Ще се качиш ли за малко в стаята ми — да обменим впечатления от концертите, това-онова...

— А ти намери ли си картата?

Аууу, каква е наблюдателна само! И с езиче, остро като змийче.

— Тука някъде е.

— Добре, но за малко, че съм уморена и искам да се наспя, — казва тя с тон на прилежна ученичка и тръгва пред мен нагоре по стълбите. Гледам я в гръб как съблазнително се местят полукълбата на задника ѝ, стегнат в джинси от тъмен деним, и сърцето ми се качва в гърлото. Веднага усещам надигащата се ерекция и тайничко се радвам, че ми става толкова бързо въпреки многото изпит алкохол.

Така и не успявам да открия шибаната карта. Намира се обаче една отзивчива, пълничка камериерка, която сигурно работи в хотела, откакто сградата е била построена през 19-ти век. Тя ми отключва със своята служебна карта и аз ѝ се отблагодарявам с банкнота от пет паунда. Камериерката изглежда повече от доволна и с нечовешка за нейната възраст скорост хуква по етажите, за да търси други закъсали пияници, за да им отваря вратите.

Предвкусявам, че тази нощ ще хапна десерт.

Тя се запъти към малкия кухненски бокс и напълни с вода електрическата кана. Каза, че иска да си направи чай и заразглежда едно по едно пакетчетата чай, оставени в панера до каната. Ама чакай малко, тя **НАИСТИНА ЛИ ЩЕШЕ** да пие чай, когато аз направо вече се побърквах от възбуда и исках да я милвам, да я прегръщам и да я целувам, докато дъхът ѝ не спре, да лежа с нея и да ѝ говоря цяла нощ. Да, да ѝ говоря — защо пък не? Естествено, че исках и да я чукам — това даже го исках повече от всичко!

Докато Диедре се мотаете отатък с шибания си чай от маточина или сухи кучешки лайна, възбудата от коката започна да спада. Хрумна ми да отида в кенефа и да си бия една чекия. Пуснах водата, за да ми създава камуфлажен шум. Представих си Диедре как смъква презрамките на оная кичозна шаферска рокличка, с която беше на сватбата, а отдолу блясва бялата ѝ кожа; представих си розовите ѝ зърна и как прокарва ръка между краката си и това ме накара да свърша за минута. Колко съм съобразителен само — това си беше една предвидлива предпазна мярка в случай че сладката шаферка си изпиеше най-последен чая и решише да ми пусне — със сигурност щях да задържа по-дълго!

Писна ми да чакам и влязох в бокса. Тя седеше на единствения стол край импровизирания кухненски плот, с гръб към мен, отпиваше от чашата си и прелистваше някакво списание. Ама какво ѝ има на тая??? Погалих я по главата, тя обаче никак не се стресна, макар че едва ли ме беше чула да влизам. Не се извърна веднага, само направи едно изящно движение с рамото, което накара блузката ѝ с надпис Megadeath да се смъкне и да го разкрие цялото — обло, посипано тук-там с лунички, идеално. На това вече му викам покана за танц! Наведох се и го целунах. Тя потрепна, извърна лицето си към моето и носовите ни се допряха. Надявах се да не усети, че сърцето ми блъска в гърдите с 330 удара в минута!

Целунахме се.

Най-последен.

Сигурно заради чая езикът ѝ беше топъл и малко стипчив. Възнесох се повече, отколкото като шмръкнах коката преди час. Остави ме да сваля блузката ѝ и да обхващам гърдите ѝ с шепи през сутиена. Лизна ме по ухото. После надолу по врата. Застанах пред нея на колене и ѝ помогнах да свали тесните си джинси, без да става от

стола. Диедре великодушно разтвори колене. Зацелувах я около слабините, галейки едната ѝ гърда.

— Даваш ли да я опитам?

Учтив с дамите преди всичко.

Тя кимна с глава и докато прокарвах език по външната страна на срамните ѝ устни, тя изви гръбнак назад и главата ѝ внезапно сякаш се откачи от раменете. Продължих с наученото в майсторския клас по кунилингус, който, както вестниците писаха, завърших с отличие. Накарах я да вие от удоволствие. А това си беше сигурна инвестиция в моя полза.

Кой обаче да знае, че Диедре ще иска да го направим с презерватив. Сигурно се шегуваше! Аз и презервативите никога не сме били добра комбинация. А и къде отива чувството? Няма начин. Просто забрави.

— Не, Мике, няма да стане, — въпреки възбудата, тя звучеше напълно категорична и в един момент вече бях сигурен, че тя по-скоро ще си помогне сама да свърши, отколкото да ме пусне в себе си без гума. Мамка му, мамка му!

Сякаш по магически път презервативът се озова в ръката ѝ, изобщо не видях откъде го измъкна — може да е бил между страниците на списанието, а може и да го е държала в задния джоб на джинсите си. После се сетих за моите шест презерватива с изтекъл срок на годност. Сякаш съм предчувствал, че така ще стане...

Отидохме в стаята, леглото беше идеално оправено, с изпънати ръбове на кувертюрата и всичко. Легнах по гръб и изух панталоните си заедно със слиповете. Диедре разкъса опаковката със зъби, майсторски капсулира члена ми в него и ме възседна. Точно преди да го вкара в себе си обаче, малкият Мике сдаде багажа и се отпусна. Почнах да се смея с цяло гърло. Явно коката още ме държеше, понеже при други обстоятелства това изобщо нямаше да ми е смешно.

— Явно презервативът те отхвърля, а, мъжаго? — отбеляза закачливо Диедре. — Нищо (тя свали презерватива), дай да видим дали това (целуна кура ми по главичката) и това (лизна топките) ще помогне.

Еха, пак се втвърдих. Скала от гранит! Изсипах раницата си на пода, взех единия от презервативите и сам си го сложих. Опитвах се да се отпусна, тя отново ме възседна, стиснах я силно за хълбоците и се

насилих да се съсредоточа върху гърдите ѝ с идеални розови зърна (точно както си ги представях!) Миризмата на латекс обаче ме удари в синусите; може и изобщо да нямаше такава миризма, а само да си въобразявах, обаче резултатът не закъсня — пак ми клюмна, а презервативът се набръчка. Пълно фиаско. Бикът го начука на тореадора.

— Аз ще си лягам, чао.

Тя си събра дрехите в ръка и облечена само с тениската Megadeath се изниза през вратата като крадец, зарязал след себе си безинтересна плячка. Останах да лежа по гръб с ръце под тила. Започнах да броя наум овци, които скоро се превърнаха в камили. А после камилите станаха невестулки.

И после съм умрял.

Или заспал. Все тая. Но с кур в ръка, понеже последната ми мисъл беше, че ако го подържа достатъчно дълго и го милвам достатъчно нежно, той ще се отърси от първичната си курвенска същност и ще се превърне в бял гълъб на мира и разбирателството.

Съботният ден не започва обещаващо, макар че днес са абсолютно най-зверските изпълнители. Още с отварянето на очите споменът от изминалата нощ ме пробужда в гърдите като инфаркт на миокарда. Докато пикая обаче, чудотворният допир на босите ми стъпала до плочките в банята кара болката да премине и с облекчение установявам, че отново съм в обичайното си състояние на сърдечна вкочаненост — а това е едно неутрално, по-скоро приятно, отколкото неприятно състояние на перманентна морална амнистия, която гарантирам сам на себе си. Вземам душ, мацвам си от сухия дезодорант два пъти под мишниците и си обличам чиста фланелка в неопределен цвят (ако си спомням правилно, някога беше тъмносива, но отдавна вече не е).

Този път не пътувам с розовия микробус до фестивалния комплекс; едни датчанки без сутиени ме взимат на автостоп и щедро ми позволяват да ги прегърна през раменете, докато пътувам на задната седалка в буса им, секси притиснат между пищните бутове на две от тях. Вече съвсем съм забравил за миризмата на латекс. Когато приближаваме, поглеждам през прозореца и с нещо като бащинско съчувствие наблюдавам мърлявите младежи, които са решили да прекарат нощите на фестивала в опърпани палатки, заринати в натрошен чипс и празни бутилки от Jaegermeister. Ето ги сега — в ранните часове на деня тръгнали на поход за... питейна вода. Все едно съм се върнал в библейските времена.

Датчанките ме оставят край една зелена каравана и аз въздъхвам с печал (deidre?), докато гледам как бусът им се отдалечава по посока на друга една каравана, в която продават хот-дог. Оглеждам се за хърватските дрогаджии — по-скоро по инерция, отколкото нарочно. Не се виждат никъде. А може и да са завършили вечерта в спешното отделение на болницата в Уелоин, не се знае. Отправлям се към най-голямата сцена, за да хвърля едно око на Placebo, както са целите облечени в бяло. Сравнително ги понасях между 1996-та и 98-а година, когато бях по-млад и по-депресиран, но не и сега. Единствено по-поносим за ухото ми е кавърът, който правят на „All Apologies“ на Нирвана, и който идеално пасва на превзетия хленчещ гласец на Браян Молко. Голямото забиване обаче започва с появата на MOTLEY CRUE; Сикс, Нийл, Лий и Марс са поодъртели, понапълнели и са по-трезви откогато и да било, но все още знаят как да забиват. Свирят някои

стари парчета — „Kickstart My Heart“, „Rattlesnake Shake“, „Dr. Feelgod“, „Same 'ol Situation“, „Wildside“, „Shout At The Devil“ и накрая „Girls, Girls, Girls“, при което девойките в публиката в типичен MOTLEY CRUE-стил правят опит да поставят нов рекорд по показване на цици. Правя няколко снимки с телефона си, но едва ли са станали добри, понеже постоянно се намира някой, който да се блъсне в мен или да си излее бирата върху ми. Дневната светлина преебава повечето светлинни и пиротехнически ефекти на шоуто, но със залеза на слънцето и напредъка на моето алкохолно опиянение (този пък съм се заредил с бутилка Michael Collins, за която се изръсих почти 50 евро!), нещата си идват на мястото. Ще ми се да си пестя бутилката, но изведнъж забравям за насилената си пестеливост и отпивам здрава глътка, щом заставам лице в лице (метафорично казано) с Тил Линдеман — пичът носи черно червило и излъчва такъв мачизъм и заплаха, че дори аз не бих искал да го срещна посред нощ в някоя задънена уличка. Тъмнината, пламъците, гърленият немски глас и пълният набор от студена железария, омешани с тежък индустриален метал, правят шоуто на Rammstein абсолютно психеделично изживяване, близко до религиозен екстаз. Най-последно си дойдохме на думата! Тлъсти огнени езици се изстрелват от предната част на сцената, а златни и червени фойерверки осветяват небето откъм задната ѝ част. Накрая Тил симулира ритуално изпразване през артилерийско оръдие, блъващо пяна върху публиката. Сценичните светлини рефлексират в пръските пяна и правят цялата атмосфера да изглежда нереална, почти извънземна. Пиян съм. Бутилката е празна. Главата ми бучи. Не чувам нищо, освен туптенето на собственото си сърце.

Прибирам се на автопилот в хотела, откривам Диедре в стаята ѝ — тъкмо се готви да ходи на някакво умряло афтерпати с момчетата от екипа, само че мен това хич не ме ебе. Издърпвам я за ръката на балкона и така я целувам, че ѝ изсмуквам мозъка през устните. После я чукам (с презерватив!) докъм 4 сутринта. Единствено неоновата светлина на лампата в коридора се отразява в бялата струя, която моето оръдие изстрелва.

Цялата неделя прекарвам с Диедре. Този път тя не пуска ръката ми.

За последния ден на фестивала организаторите са оставили Slayer, Kvelertak, Alice in Chains и Iron Maiden. Програмата е масивна, но в момента акълът ми е на друго място — между разкошните бедра на Диедре! Ако тая лудост не ме пусне до една седмица, подозирам, че може и да хлътна сериозно.

Междувременно получавам сто и петдесет есемеса от лудите кучки у дома. Я да видим дали си правя труда да отговоря дори на един от тях! Моето мълчание сигурно ги стресира до границата на тоталното изперкване, но това значи, че като се върна, само ще ми бъдат още по-навити.

В самолета по обратния маршрут решавам да остана трезвен и си поръчвам само кафе и фреш от портокал, който наистина може и да е бил прясно изцеден, само че преди около 3 седмици. Отпуснал съм глава върху чистата бяла калъфка с логото на авиокомпанията и съм затворил очи. Мисля си колко ми е хубаво в момента; чувствам цялото си тяло натежало и изморено от емоции. Дори ушите ме болят. Само че болката е сла-а-а-дка! И си мисля още, че щом сега ми е добре, значи има шанс за мен, мога да бъда отново щастлив. Ще се променя. Почти съм сигурен, че виждам как беловласият Господ Бог протяга костеливата си длан през илюминатора и ме докосва по рамото — за късмет и за да ми вдъхне надежда.

Допивам си кафето и ми се приисква едно истинско питие. Но нали ще се променям, та успявам да устискам и още щом кацаме, си купувам голяма бутилка минерална вода и я преполовявам на един дъх.

Намирам колата си на паркинга на летището с паднал акумулатор! Явно съм забравил фаровете включени, да си еба майката! Казвам си, че това никак, ама никак не е добро начало на новия живот, който ще започне за мен от... утре. Предчувствието ми беше, че ще започне още от днес, чист понеделник, обаче случката с падналия акумулатор очевидно отлага събитието. Обаждам се на Боби, един приятел, който работи в автосервиз, и му обяснявам ситуацията. Боби казва, че ако искам работата да стане бързо, ще трябва сам да демонтирам акумулатора и да му го отнеса в сервиза, за да го зареди. Иначе трябвало да ме запише в някакъв списък и да чакам ен броя часове, за да дойде негов колега на място. Ще го донеса, казвам. Отварям капака на двигателя и се заемам с демонтажа. Копеленцето тежи дяволски много. Звъня на Бо да дойде да ме вземе с неговата

кола. Бо не звучи добре по телефона. И като казвам „недобре“, нямам предвид „недобре като след запой“, а че звучи сериозно. А Бо рядко е сериозен, особено като говори с мен.

След един час виждам черното му ауди с изрисувани пламъци по вратите, да влиза в паркинга; махвам му, той обаче не отвръща на поздрава ми. До сервиза на Боби пътуваме почти в пълно мълчание, Бо ме разпитва с половин уста за концертите; в гърдите ми започва да се надига мнооого лошо предчувствие.

Вторник. Влизам в офиса със слушалките на mp3-плейъра на ушите. Докато прехвърлям пощата, питам Бо дали има готово кафе. Понеже не получавам отговор, вдигам поглед и тогава виждам, че не е сам. Четирима надути пуяци с костюми и куфарчета. Единият е джудже, другите трима са грозни. От сто километра се вижда, че са събирачи на данъци. Или данъчни. А може двама да са инкасатори, другите двама — данъчни. Ако са тук, за да ни бият, с Бо лесно ще се справим.

— Тези господа те чакат, за да поговорят с теб... Мике — Бо натъртва върху името ми с гробовен глас и моментално разбирам, че началото на новата епоха на мир и щастие отново се отлага.

Бо застава до мен и ми просъсква в ухото:

— Тъпо, тъпо копеле, откога подменяш документи и криеш данъци? Сега заради тебе и двамата заминаваме. Пак ще лежа в затвора, мамка ти!

В общи линии тъпаците ме уведомяват, че срещу мен е образувано наказателно следствено дело за укриване на данъци в особено големи размери и ако проверките докажат, че съм данъчен престъпник, ме очаква между 2 и 8 години затвор. Казаха още, че разполагат с копия от договори с външни фирми и платежни от счетоводството им, които показват, че са ни изплащани големи суми за поръчки, които обаче никога не са били посочени в данъчните декларации.

Мислех, че добре съм си покрил следите. Мислех, че достатъчно дълго и достатъчно добре ще мога да водя двойното счетоводство, като дори Бо с неговия престъпен нюх няма да може да надуши нищо гнило. Мислех, че само така ще мога да се измъкна от финансовата каша от последните две години... Явно прекалено много съм мислил.

— Ще се обадя на адвоката си, — казвам и ставам да си наляя вода.

— Ти нямаш адвокат, Мике! — ето ти го пак Бо — жлъчният му гневен тон ме вбесява. Ние партньори ли сме или лукови глави!? Така ли ми се отблагодарява кучият му син задето го измъкнах от панделата — като ми отхапва главата в присъствието на тия костюмирани лешояди и ме прави да изглеждам още по-закъсал, отколкото съм всъщност.

— Момент малко, аз не подлежа ли на данъчната амнистия, която гласуваха в Парламента? Няма ли да бъда свободен от наказателно преследване, ако се съглася да изплатя всичките си данъци в пълен размер?

В момента много се гордея със себе си, задето понякога, докато сутрин съм в кенефа и сера, преглеждам икономическата страница на вестниците, които Клои мъкне у дома, за да ги постила под котешката тоалетна.

Джуджето и единият от грозниците се споглеждат. После грозникът отваря уста, от която дъха на гниещи черва и ментов бонбон, и проговаря:

— Господин Окерфелд, в така създалата се ситуация, май ще бъде наистина по-добре за вас, ако потърсите услугите на юридическо лице, за да ви изясни какви са вашите опции. Макар че (той се прокашля) в конкретния случай те не са много.

— Наистина имаше такава амнистия, — намеси се единият от близнаците му, чиято вратовръзка обаче не беше черна, а тъмносиня, с някакво кичозно избродирано със златисти конци лого точно под възела, и който си позволяваше да ми яде от солетите (вярно, че тези солети си стоят забравени на бюрото ми от юли месец, но това са си моите солети и не искам някаква си данъчен гъз да си вдига кръвната захар като ги гризе!). Само че тя беше еднократна и продължи точно 90 дни — от 1 април до 30 юни.

Леле, много отдавна трябва да е било това сране!

— Съжаляваме, г-н Окерфелд, но с това предметът на нашето посещение се изчерпва. Оттук нататък ще ви уведомяваме писмено за хода на процедурите. Ако решите да се покриете някъде, имайте предвид, че цялото ви недвижимо имущество ще бъде секвестрирано в полза на държавата. Приятен ден.

Приятен ден?

Приятен ден????

Нито един ден не е приятен, ако ти кажат, че ще влезеш в затвора.

Тъкмо набирам номера на Диедре и се облизвам, понеже още усещам вкуса ѝ върху небцето си, когато той започва да звъни. Непознат номер.

— Господин Окерфелд?

— Същият.

— Здравейте, хм, здравейте. Аз съм адвокат Васерман...

— Като пробата за сифилис ли?

— Моля?

— Не, нищо, извинете. За какво става дума?

— Получихте ли вече документите?

— Какви документи?

— Значи не сте ги? Сигурен ли сте? Изпратихме ги още миналия четвъртък.

— Добре де, може и да съм ги получил, не знам. Отсъствах от страната. Ама за какво, по дяволите, става дума?

— Съпругата ви Лина Окерфелд подаде съдебна молба за пълно попечителство над двете ви деца въз основа на нехайното ви поведение и безразборните ви сексуални връзки. Делото ще се гледа идната седмица. Реших да ви се обадя от добра воля, понеже предположих, че ако имавте представа, че съпругата ви е предприела подобни стъпки, досега вашият адвокат щеше да се е свързал с мен...

Прекъсвам разговора и опирам челото си в стъклото на прозореца.

Имам нужда от голямо питие. И не само едно. Колата ми е още в сервиза на Боби. Искам ключовете от колата на Бо, но той троснато ми отвърща, че няма да ми ги даде и че, между другото, напуска. Казва, че утре ще дойде да си събере нещата. „Какви неща имаш тука, бе пиянде?“ „Това“, изкрещява Бо и тиква под носа ми чаша за кафе с надпис „World’s Greatest Dad“. „Тая чаша не е твоя! Ти дори не си баща. Подарък ми е от Клои!“ „Тогава защо вече две години си пия кафето от нея???“ „Еба ли му майката защо!“ Иде ми да му фрасна един, но в последния момент виждам, че вратата на офиса се отваря. Лицето на посетителя е в контражур, но по декадентската, мъжкаранска походка, веднага разпознавам Стярне. Правя опит за усмивка, който обаче е потушен в зародиш от звучната и болезнена плесница, която Стярне ми забива. Бо започва да се смее като дивак, а аз разпервам ръце и очаквам от челото ми да потече кръв като от това на невинния Исус, пренесъл се в жертва.

— Бий го копелето, той това заслужава! — изревава Бо и преди да си тръгне, стоварва юмрука си под диафрагмата ми.

Превивам се от болка и минават около сто часа, преди болката да отшуми. Междувременно наблюдавам като на забавен каданс как Стярне вандалства из офиса — помита с ръце вещите върху бюрата, книгите и списанията за дизайн от лавиците, чупи лампи, изтръгва кабелите на компютрите от контактите и ги разбива в пода. Не правя абсолютно никакъв опит да я спра.

Обхванало ме е неземно спокойствие.

— Силно удряш за момиче! — чувам гласа си като от километър разстояние. Това я сепва и тя се втрещва в мен, точно преди да разбие един макет за обзавеждане на мезонет, върху изработката на който Бо се мъчи цели две седмици (клиентите не искаха компютърна симулация, искаха „the real thing“. И между другото, бяха от Бирмингам.)

— Искам да умреш! Ти ИЗОБЩО не се обади, че ще заминаваш! Трябваше да го науча от Лондон или както там се казваше оня дръвник от компанията ти. (Разплаква се истерично.) Исках... исках да дойда с теб, обеща ми да изживеем нещо много диво заедно, не помниш ли?

Очите ѝ горят. Красивото ѝ детско личице е изкривено от ярост, а заради сълзите очите ѝ изглеждат два пъти по-големи, като на анимационен герой. Страхотна актриса е тази малката, признавам ѝ го! Пристъпвам към нея, като продължавам да притискам с едната си ръка корема — там, където юмрукът на Бо е оставил отпечатъка си вовеки, а другата протягам към нея, за да я помилвам. Това винаги е вършило работа — малко милувки, малко цуни-гуни и те престават да циврят, по горгонски изкривените им лица се разлива плаха опрощаваща усмивка и в следващия момент те вече се чувстват властелини на света, понеже си въобразяват, че с поведението си или със силата на любовта си са ви накарали да се промените. А оттам, че са способни да променят и останалия свят. Чуде-е-е-есно е да знаеш на какъв принцип тиктака механизмът в тези малки, несложно устроени мозъчета, които Бог е поставил в женските черепни кутии.

Стярне прави една крачка назад, аз една към нея, ръката ми е все така протегната, приласкаваща; сълзите ѝ продължават да се стичат на гъсти реки по бузите ѝ, но тя вече нито хлипа, нито хленчи. Това започва леко да ме обезпокоява. Все така заднешком тя се озовава в малкия кухненски бокс; погледът ѝ е прикован върху лицето ми; не мига, даже ми се струва, че не диша.

— Хайде, пиле, недей така! Батерията ми падна, не си бях взел зарядното, затова не ти отговорих на есемесите... Знаеш, че държа на теб. Ще отидем на фестивала другата година, обещавам ти. Където пожелаеш.

Почти съм склонен да повярвам сам на себе си.

— Лъжеш.

Начинът, по който произнася думата, ме вледенява.

После всичко се случва много бързо. Тя грабва ножа, с който Бо си е рязал портокал, и го забива във врата си. Чак до дръжката.

Сряда.

За двасти път сигурно ме разпитват в полицията. Не съм спал, не съм ял, не съм даже пикал.

Чувствам тялото си изтръпнало. Предната нощ повърнах малко кръв — сигурно ударът на Бо ми е спукал някоя язва. Прегледаха ми стомаха на видеозон в спешното отделение, направиха ми и рентгенова снимка, дежурният лекар попита дали ще подам оплакване за нанасяне на средно тежка телесна повреда срещу „нападателя“ си. Обясних, че не съм бил нападател, просто със съдружника ми сме се спречкали за нещо, това е, и не, няма да подам оплакване. „Пострадали сте сериозно“, казва ми докторът. „Ще трябва да налагате мястото със студени компреси на всеки 12 часа и в продължение на 30-тина седмици да си осигурите пълно спокойствие.“ Добре, съгласявам се кротко, защото знам, че ако започна да противореча, положението само ще се влоши. Няма начин да лежа 30 седмици и да сега в подлога!

След като приключва поредният разпит и инспекторът става, за да се разтъпче и да си налее поредната голяма доза шварц кафе, в скромно мебелираната стая за разпити влиза някакъв мухльо и заявява, че представлява семейство Алквист, които ще предявят иск за моето задържане и подвеждане под съдебна отговорност като индиректен виновник за смъртта на непълнолетната им дъщеря.

Добре, отново се съгласявам кротко и се вторачвам в черната утайка от кафето на дъното на чашата си.

— Тате?
— Кажи, съкровище!
— Мама каза, че мога да ти се обадя.
— Винаги, скъпа, винаги можеш да ми се обадиш.
— Тате, мама каза, че вече не мога да живея при теб. Вярно ли е?
— Ще видим. Засега обаче е по-добре да останеш при майка си и Филип.
— Тате?
— Ммм?
— Може ли да взема Сатана?
— Да вземеш Сатана? Нали имате зайче? С котарака едва ли ще се разбират...
— Заекът умря.
— Добре, вземете Сатана, щом искаш. Кога ще дойдеш?
— Няма да дойда. Мама не ме пуска. Каза, че ще прати Филип да го вземе.
— Щом мама казва така...
— Ще му приготвиш ли нещата — тоалетната, купичките за храна и изкуствените мишоци, с които си играе?
— Ще ги приготвя.
— Обичам те, тате.
Какво да отговоря? Какво мога да кажа изобщо...
Всичко се обърка.

Търся пари оттук-оттам, за да си платя гаранцията, която съдят ми наложи като мярка за неотклонение. Само Денис е склонен да ми даде някаква сума, но тя е толкова минимална, че няма смисъл да приемам. Мари-Ан пък ми намери адвокат, който обаче изглежда и мирише на всичко друго, но не и адвокат. Единственото адвокатско нещо, което ми е казал досега е, че ще се бори за условна присъда с изпитателен срок. Което значи, че за него вече съм изпържен отвсякъде и поне 5–6 години в затвора не ми мърдат. И това само за данъчните измами. Дали ще ме осъдят и за смъртта на Стяне е друг въпрос...

Направих хиляда опити да се свържа с Диедре през изминалата седмица. Тя отговори само на едно от обажданията ми. Каза, че е „малко заета“ и ще ми се обади „после, по някое време“. Но вече трети ден чакам да го направи.

Започват първите есенни дъждове. Толкова съм отслабнал, че докато се бръсна, не мога да се позная в огледалото.

Кредитните ми карти са запорирани със съдебна заповед. Ям направо от пакетите мюсли, останали от Клои. Без мляко. Понякога разкисвам ядките в уиски. Екстра е. Не се оплаквам.

Имам си ново хоби. Вечер седя на пода в стаята на детето, гол, само с шапка на главата, слушам Рамщайн до дупка и рева. Мога да напиша книга за лечебното действие на музиката върху човешката душа.

Една вечер решавам да развия хобито си в друга посока и се обаждам на Перъдайз. Пускам си секси гласа. Поне аз така си мисля. Искam да кажа: „Здрасти, сладурано“, но от устата ми излиза само „Зззззз, уууууу“. Колко съм изпил? Вдигам бутилката срещу лампата. Стига бе, празна е! А си я отворих за следобедна закуска.

— Мике, ти ли си?

— Зззззззззззззззззззз.

— Пиян ли си?

— Не.

— Пиян си. Какво искаш?

— Ела дааа... зззззз... чуаме...

— Какво да правим?

— Чу-ка-ме, — явно като казвам думите сричка по сричка, ми се получава по-добре.

— Няма начин.

— Зао?

— Моля?

— За-що не мо-жеш?

— Защото не съм в града. На специализация съм. Забрави ли, че уча за фармацевт? Спечелих стипендия и сега съм в Берлин.

— Леле!

— Мдаааа, провървя ми. Супер, нали?

— Зззззззззззззззз.

— Мике, виж, ако няма нищо друго, ще затварям, понеже след малко ще дойдат да ме вземат. Отивам на купон.

Е какво друго? Никога не е имало нищо друго...

— Добре, значи чао. Лека нощ, да спиш в кош!

Как само го изчурулика! А Перъдайз никога не чурулика, когато вечерта не включва секс с мен. Обаче сега е в Берлин. Сигурно там веднага си е намерила други, на които да чурулика и да предлага гостоприемния си анус.

Кучка.

Хайде пак да послушаме металорежещия глас на Тил Линдеман.

Сънувам зимната гора. Снегът е напоен с кръв.

Чия е? Моя ли е? Втриса ме от страх. А може и да не е от страх.

Мисля, че се разболявам.

Предварителните изслушвания по делото Алквист срещу Окерфелд са насрочени за началото на ноември. Гейският ми адвокат каза, че не може да се занимава с две дела наведнъж. Още повече че предметът на второто не бил по неговата специалност. Я коя е твоята специалност, пътьо? Ебане с травестити?

Къщата ми е студена като гробница.

Вече дори не плача.

Една сутрин ме събужда яко блъскане по външната врата. Едвам излизам от леглото, за да отворя. Чак когато заставам лице срещу лице с куриера с униформа в червено и жълто и виждам отпусната му челюст и ококорени очи, се сецам, че съм без гащи. Смотолявам някакво извинение за външния си вид и го питам какво иска. „Препоръчано писмо за вас, господине.“ Ръката му леко трепери, докато ми дава да се разпиша върху електронната бланка.

Заклучвам след шашардисаното куриерче и се връщам в спалнята. Чак сега усещам гадната миризма в стаята. Вдигам щорите, отварям прозорците и хладният есенен въздух веднага ме замайва. Сядам на ръба на неоправяното от седмици легло и разкъсвам плика. Вътре намирам разпечатка на електронен самолетен билет, бележка и връзка с два ключа.

Микаел,

Понякога се получава така, че губим живота си — такъв, какъвто ги познаваме. Много често това се случва, защото сами сме го желали, макар и много често само подсъзнателно. И сме се стремели към разрухата с пълна сила. Радостта от загубата е почти толкова опияняваща, колкото радостта от победата. Крахът е ултимативният душевен афродизиак. Но малцина са тези, които имат сетивата, за да го оценят.

Това, което ти предлагам, не е бягство от проблемите, нито бягство от себе си. Далеч съм от мисълта, че някой изобщо е в състояние да избяга от злото, което таи в душата си. Както и от доброто между прочем. Много хора се заричат, че могат да се променят, че могат да загърбят миналото, несполуките и прегрешенията и да получат нов

шанс в живота. И то само защото са го пожелали с цялата си душа. Въобразяват си, че така е редно. Че това им се полага свише. Само че познай какво — няма такова нещо. Никой не заслужава нищо в замяна на отричането от предишния си аз. Понеже не е честно.

И тогава идвам аз.

Идвам с предложение за сделка. Ти получаваш своето ново начало, аз получавам твоето изкупление.

Живей, Мике.

Mikka Usuiituk

P.S. Когато (ако!) пристигнеш на крайната си дестинация, на автогарата ще те чака един възрастен мъж с бяла коса и бяла брада (не е Дядо Коледа, а само негов роднина по бащина линия), който ще те откара до къщата. Ключовете са за нея и за гаража. В гаража ще намериш стар пикап — ключът за него трябва да е на таблото.

Оставям бележката да падне в краката ми и вземам в ръка билета. Датата на полета е 26 октомври, значи утре, а дестинацията е Хелзинки. Следва още един полет — до летище Ивало в Инари. Втората страница съдържа разпечатка на автобусен билет от Инари до някакво място, което се казва Риутула.

Ама къде, за бога, е това? Сядам пред лаптопа, чийто екран е прашасал и нацвъкан от мухи, и отварям GoogleMaps. Това село... Риутула или както там беше, се намира в северна Лапландия!

Не откривам никаква друга информация. Само в един сайт се рекламира фирма за даване коли под наем. Всички други сайтове са на фински.

Какво да правя?

Какво да правя, мамка му???

Влизам в банята, подлагам главата си под студената струя вода и се опитвам да мисля, докато главата ми все повече и повече изтръпва. Накрая не чувствам дори кожата си, докато си бърша лицето. Така и не измислям нищо, затова решавам да си легна. Отново поглеждам разпилените върху леглото и пода хартийки.

Може пък това да не се случва. И в момента да съм заспал и да сънувам...

Събуждам се в 6. Сядам в леглото. Студено е. Сигурно пак съм забравил прозореца отворен. Дървата в печката са догорели. Намятам се с одеялото и ставам. Дъските под краката ми проскърцват. Навън е тъмно и толкова тихо, че чувам как облаците се движат. Отварям вратичката на старата чугунена печка и хвърлям вътре няколко цепеници. Раздухвам жарта и скоро огънят пламва. В кухнята е още по-студено. Слагам чайника върху газовия котлон и дръпвам завеската, за да погледна навън. През нощта е навалял пресен сняг.

Докато се обличам, водата замира. Обувам си подплатените със заешка кожа боти на босо и излизам на верандата, за да викна Гарван. Така съм кръстил бялото си куче, което през последните седмици придоби навика да спи в бараката с инструментите и малкия трактор, който нещо е повреден и все не успявам да запаля.

— Гарван? Ела тук, момче. Закуската е готова.

Преценявам, че е около минус 18 градуса. В къщата на хълма отсреща още спят. Госпожа Пелтола, която живее там с баща си и двамата си сина, ми носи домашно изпечени сладкиши от време на време. Никога не ги ям. Не това обичам да ям.

— Гарван?

Ето го и него, дотичва до мен, изправя се на задни лапи и поставя предните си върху гърдите ми, лае възбудено, маха с опашка — все основни кучешки изрази на привързаност и всеотдайност. Пускам го вътре и след малко вече закусваме.

В 8 вече съм в пикапа, запалвам двигателя, после си слагам ръкавиците, понеже, докато радиаторът не затопли, в купето е адски студ.

Карам с километри. Продължава да е все така тъмно. Всъщност слънцето ще се покаже чак през март.

Когато стигам до гората Нуркаваара, спирам пикапа, нарамвам раницата и поемам по примитивната пътеката между елите с клони, натежали от замръзналия сняг, като си осветявам пътя с фенера. Пътеката се губи на няколко пъти сред мрежа от бодливи храсталаци. Аз обаче знам пътя и продължавам да вървя. Трябва да стигна до езерото. Там са разположени хранилките за лосовете. Виждал съм ги отдалеч как идват да се хранят. Ловният сезон приключи преди 3 дни, на 15 декември, но аз не съм обикновен ловец. Не принадлежа към никой ловен клуб. Дори нямам разрешително. Не ми пука за

държавните квоти за улов. Не ми пука от студа. Интересува ме единствено тръпката от преследването.

Лосовете познават гората и я използват умело за свое скривалище; движат се много безшумно и знаят всички тайни места. Единственото място, където са открити и уязвими, са хранилките. Затова сега съм се запътил натам.

Не нося пушка. Само ловния нож, който си купих в селото от единствения антикварен магазин.

Не си облякох дебелата шуба и високите ботуши, за да мога да се движа по-леко. Гарван оставих в пикапа — той не е обучено куче; започва да лае в най-неподходящия момент и така плаши животните.

На около 500 м от пътя и навътре в гората излизам на открито и усещам мириса на застояла вода. Над главата ми се стрелва черна яребица. Насочвам фенера далече напред. Ето ги хранилките. Работници, назначени от общината, ги зареждат на всеки 10 дни. Спотаявам се зад ствола на един смърч и чакам.

Кръвта пулсира в слепоочието ми. Вече не усещам студа. Превърнал съм се в придатък на дървото, враснал съм се в земята.

И тогава го виждам да се приближава. Затаявам дъх. Лосът подушва зърното и предпазливо побутва хранилката с нос. Мъжки е. Рогата му са широко разклонени, над метър дълги и покрити с мека като кадифе кожа. Излизам иззад прикритието си, тръгвам право към него. Когато съм само на метри разстояние, той се сепва, извъръща великолепната си глава, поглежда ме, но не помръдва. Само ушите му трепват.

— Какво има? Не те ли е страх?

Още едно потрепване с ушите, челюстите му продължават да мелят зърното.

— Спокойно, спокойно...

Протягам едната си ръка напред, за да убедя приятелчето, че не съм въоръжен и идвам с мир, а с другата внимателно измъквам ножа от страничния джоб на подплатените си маскировъчни панталони.

Коленичил съм до трупа на мъртвия лос и съм заровил ръцете си до лактите в разпрания му стомах. Вдигам поглед към тъмното небе. През февруари то ще заблести от северното сияние. Госпожа Пелтола ми е казвала, че според легендата жълтите, червени и виолетови светлини се получават от размахването на опашката на огромна лисица.

Засега обаче небето все още е само черно.

Щастлив съм.

26 септември, 2010

Издание:

Автор: Мая Вуковска

Заглавие: Гърлото на зимата

Издание: първо

Година на издаване: 2010

Тип: роман

Националност: българска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4870>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.